

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A romantic couple is lying in bed, looking at each other. The man is on the left, shirtless, with a beard and dark hair. The woman is on the right, wearing a black lace-trimmed top, with long dark hair. They are both looking at each other with soft expressions. The background is a blue and white striped blanket.

Almost **HIM**

S . M . SHADE

"WHEREVER I AM,
MY WINDOW IS ALWAYS
UNLOCKED FOR YOU."

Almost HIM

ALMOST DUET BOOK ONE

S.M. SHADE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

NEREDEYSE O

S.M. SHADE

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)

[Neredeyse Düet için Teşekkür ?S.M.](#)
[Shade Nerede Bulunur](#)

Telif Hakkı© 2022

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak resmi Melissa Gill Designs
Formatlama Pink Elephant Designs

BÖLÜM 1

"Ella Booth! Merdivenlerden bir bufalo sürüsü gibi inmen konusunda sana ne demiştim?" Annem daha beni görmeden azarlıyor. Hiç düşünmeden son birkaç basamağı atlıyor, oturma odasının köşesini dönüyor ve mis gibi pastırma kokan mutfığa dalıyorum.

"Kusura bakmayın. Tori'nin annesi bu sabah arabasını yıkamamız için bize para ödüyor."

Annem gülümsüyor ve önüme bir tabak krep ve pastırma koyuyor. "Biliyorum. Tori seni çağırdı bile. Kaçmadan önce ye."

O kadar heyecanlıyım ki yemek yerken yerimde zor duruyorum. Yaz özgürlüğünün ilk günü. Resmi olarak beşinci sınıfla işim bitti. Uzun ve sıcak günler artık benim ve arkadaşlarımla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

"Babam işe gitti mi?"

Annem elinde bir fincan kahveyle karşıma oturdu. "Evet, ama istediğin aletleri sana bıraktı. Garajdaki mavi plastik alet kutusunda. Hepsinin senin olduğunu ama ağaç evde dikkatli olmanı söyledi. Ve eğer bacağını kırarsan, koşarak ona gelme."

Anlatmaktan hiç bıkmadığı o saçma şakası karşısında içimden kıkırdamalar dökülüyor. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Bayan Taylor'a bahçesini ekmesine yardım edeceğime söz verdim. Anahtarını aldığından emin ol ve hava kararmadan eve dön. Eğer evde olmazsam buzdolabında öğle yemeğı için sandviç var."

Yaz sabahları hep aynı konuşmayı yapıyorum. Daha dün gece babam bana sınırları ve başımı belaya sokmadan ne kadar ileri gidebileceğimi hatırlattı. On bir yaşına bastığımdan beri

diğer çocuklardan biri yanımda olduğu sürece bisikletimle köşedeki markete gidebilirim.

"Tamam, bu gece şenlik ateşi yakabilir miyiz?" Annem bana sıırttı. "Bakarız."

Kahvaltımı mideye indirmem yaklaşık beş dakikamı aldı. Tabağımı durulayıp bulaşık makinesine koyduktan sonra, üzerinde ev anahtarım olan parlak mavi kordonumu alıp boynuma doluyor ve gömleğimin altına sıkıştırıyorum.

Kardeşim Garrett gözleri yarı açık mutfağa giriyor ve annem günaydın dediğinde merhabaya yakın bir şeyler mırıldanıyor. On dört yaşına girdiğinden beri gerçekten tuhaf biri oldu. Annem bunun normal olduğunu söylüyor ama ben asla öyle olmayacağım.

"Sonra görüşürüz!" Ona ön kapıya doğru gitmesini söyledim. "Dikkatli ol ve iyi eğlenceler!"

"Sen de!" Gülüşü beni kapıdan dışarı kadar takip ediyor.

Sokağın ortasında yürürken en güzel sesi parmak arası terliklerim çıkarıyor. Sokağımı seviyorum. Çıkmaz sokakta bitiyor. Sadece altı ev var, bu yüzden neredeyse hiç trafik yok ve herkes birbirini tanıyor.

"İşte " diye bağılıyor Tori. Elinde kovalar ve süngerlerle beklediği garaj yoluna koştuğumda beni hortumla püskürtmekle tehdit ediyor. Tori Porter anaokulundan beri en iyi arkadaşım ve yan komşum. "Annem minibüsü de yıkarsak *her birimize* on dolar vereceğini söyledi!"

Gün daha da güzelleşiyor. Film kiralamak ve atıştırmalık almak için yeterli. "Hadi yapalım şu işi!" Bir sünger kaptım ve onun yanında ön tamponu fırçalamaya başladım.

Tori'nin üvey kız kardeşi Lori, ön kapıdan kafasını uzatıyor. "Tori! Kelebek tokam nerede! Onu senin aldığını biliyorum!"

"Yapmadım!" diye bağılıyor ona. "Belki Gary'nin arka koltuğunda kaybetmişsindir!"

Lori bağırarak için ağzını açar ama Tori'nin annesi araya girerek onu içeri çeker. Muhtemelen on yedi yaşındaki Gary'nin arka koltuğunda ne yaptığını sormak için.

Tori'ye sesimi alçaltarak, "On dört yaşında olmak Garrett'ı tuhaf yapıyordu ama on beş yaşında olmak seni bir sürtük yapıyor olmalı," diyorum.

Tori sırtıyor ve arabaya biraz daha sabun sürüyor. "Geçen hafta ona sürtük dediğim için ağzımı yıkatmıştım. Annem onun yerine nahış kelimesini kullanmamı söyledi."

İçimden kıkırdamalar dökülüyor. "O zaman tatsız bir sürtük."

"Öyle. Ama aynı zamanda..." Tori elini cebine sokar ve kayıp kelebek tokayı çıkarır. "Ta-dah!"

Kahkaha tufanımız, arkamızdan gelen bir sesin bizi sıçratmasıyla kesildi. "Ah, söylüyorum!"

Alden yüzünde geniş bir sırıtışla orada duruyor.

"Değilsin," diye cevap veriyorum, Tori ıslak bir süngerini kafasında zıplatırken ona dilimi çıkarıyorum. "Oliver nerede?"

Alden ve Oliver Stokes sokağın karşısında oturan tek yumurta ikizleri. Neredeyse her zaman birlikteler.

Alden omuz silkiyor ve süngerini eline alıyor. "Bilmiyorum. Sıkıcı bir şeyler yapıyorum. Hadi ağaç eve gidelim."

Tori ve ben işimize döndük. "Daha sonra. Arabayı ve minibüsü yıkamamız gerekiyor," diye bilgi verdim.

Tori dönüyor ve kalçasını dışarı çıkarıyor. Annesinin aşırıldığı dergilerden birinde bunun seksi olduğunu okumuştuk ama bana aptalca geliyor. "İşimizi halletmemize yardım edersen sana çikolata alırım."

Alden düşünüp taşınır. "Ve bir gazoz."

Tori bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum. Daha çabuk bitecek.

"Onun ben alacağım." "Anlaştık." Alden bize katıldı ve birbirimize sprey sıkarken araçları temizlemeyi başardı.

Tori annesinden paramızı almak için içeri koşarken, Alden ve ben kaldırıma oturup oluktaki suyun çıplak ayaklarımızın üzerinden akmasına izin veriyoruz. "Bu kokuya bayılıyorum," diyorum.

"Ne kokusu?" Sawyer Underwood bisikletiyle yaklaşırken Alden dalgınca cevap verir.

"Sıcakta kaldırım ıslandığında ortaya çıkan koku."

"Koku falan yok. Sen bir ucubesin."

Sözleri üzerimde yankılanıyor. "Koku da var. Bunu fark edemiyorsan asıl tuhaf olan sensin."

Sawyer bisikletini kaydırarak durdurur. "Ella, gazete dağıtımı için para toplamaya çalışıyorum. Evinde kimse cevap vermiyor."

Sawyer mahalledeki en tatlı çocuk. En azından ben öyle düşünüyorum. Diğer çocuklardan daha uzun ve kıvrıkcık sarı saçları var. "Annem Taylor'ların evinde. Onu çağırmamı ister misin?"

Mavi uçlu diş tellerini göstererek bana gülümsüyor. "Hayır. Orada da durmam gerekiyor. Teşekkürler."

"Tabii. Evet."

Sawyer hızla uzaklaşıyor ve ben Alden'in sırttan yüzüne bakıyorum.

"Ne?" "Ondan hoşlanıyorsun."

Lanet . ". "

Alden ayağa kalkar. "Sen de öyle. Yüzün kızarıyor."

"Güneş yüzünden!" Hararetle savunuyorum.

Alden'in sesi falsettoya yükseliyor. "Oh Sawyer, bisiklete binerken ve kağıtları fırlatırken çok tatlısın. Lütfen kocam ol ve küçük gazeteci bebeklerin olsun."

"Kapa çeneni! Ondan hoşlanmıyorum."

Kollarımı kavuşturduğumda Alden sırtlıyor. "Yapmasan daha iyi. Neredeyse on dört yaşında. Senin için çok büyük."

Evet, ama garip bir on dört değil. "Ve kimin çok yaşlı olduğunu sen mi söylüyorsun?"

"Evet." Suya basıp üzerine sıçramasına neden olduğumda geri sıçırıyor. "Arkadaşın olarak benim işim bu."

"Ne iş yapıyorsun?" Tori bize katılıp paramı uzatarak soruyor.

"Ella'nın gazeteci çocukla çıkmasını engellemek." "Ben kimseyle çıkmıyorum!"

Tori telaşla etrafına bakınır. "Sawyer? Burada mıydı? O çok seksi."

Alden öfkeyle ellerini havaya kaldırır.

Konuyu değiştirme zamanı. "Hadi. Bisikletleri alıp The Stop Along'a gidelim."

"Sonra ağaç ev," diye ekliyor Alden.

The Stop Along birkaç blok ötede bir köşe dükkânı. Film kiraladığımız Hull's Video ile aynı binayı paylaşıyor. Mahalledeki herkesin soğuk içecekler ve atıştırmalıklar için gittiği yer. Yaşlıysanız sigara.

Atıştırmalıkları ve içecekleri doldurduktan sonra ağaç eve doğru yola çıkıyoruz. Bahçemden geçip ormanın kenarına ulaştığımızda Oliver bizimle buluşuyor.

Yaklaşık iki mil uzunluğundaki orman, çıkmaz sokağımıza kadar uzanıyor. Eğer düz bir çizgi boyunca yürürseniz, diğer tarafta otoyola çıkarsınız, ancak hiçbirimizin o kadar uzağa gitmesine izin verilmiyor. Şimdiye kadar gitmemize engel olmadı ama genellikle gitmemiz için bir neden de yok. Olmak istediğimiz yer ağaç ev ya da çok uzak olmayan bir yerden geçen dere.

Ormanın kenarında bisikletlerimizi bırakıp ağaç evimize doğru yürüyüşe çıktık. Ben sekiz yaşındayken Bay Taylor'ın yardımıyla babam inşa etmişti. Yerden yüksek değil, sadece sekiz metre kadar, ama altı çocuğu alacak kadar büyük. Bugün biz geldiğimizde boş oluyor ve ben buna seviniyorum. Arcade Court'un yanındaki iki sokaktan pek çok arkadaşımız var ama sadece Tori, Stokes kardeşler ve ben olduğumuz zamanları seviyorum. Çok eğleniyoruz.

"Sırt çantasında ne var?" Oliver çantayı omzundan indirdiğinde ona soruyorum.

"Birkaç kavanoz. Babam yem için dereden kurbağa yavruları ve minnoşlar istiyor. Eğer biraz yakalarsak bize ödeme yapacağını söyledi."

Alden alay eder ve ahşap zemine oturur. "Buna bir daha kanmayacağım. Hiç para ödemiye."

"Uno da getirdim." Oliver bir paket kâğıt çıkardı. "Evet!"

Tori haykırır. "Hadi oynayalım. Bir rövanşa ihtiyacım var."

Alden ona sırtıyor. "Neden kendini cezalandırmakta ısrar ediyorsun? Kazanacağımı biliyorsun."

"Çünkü hile yapıyorsun."

Alden şok olmuş gibi ağzını açıyor. "Bir insan Uno'da nasıl hile yapabilir ki?"

Oliver, "Kartları üst üste dizerek ve sıranız geldiğinde birden fazlasını ortaya koyarak," diyor.

"Dostum, benim tarafımda olman gerekiyordu."

Oliver kartları dağıtmaya başlar. "Ha! Tori sosis ayakkabı giydiğimi söylediğinde olduğun gibi mi?"

"Bu tartışması zor bir gerçektir, kardeşim, bana bir şans ver." "Onlar aylaktı," diye ısrar ediyor Oliver.

"Bırakalım da Ella halletsin." Alden bana baktı. "Ella, söz konusu ayakkabıları gördün. Sosisli ayakkabılar mı? Evet ya da hayır."

Oldukça çirkin mokasenlerdi ama Oliver'ın duygularını incitmek istemedim. "I-"

"Hadi ama, o kadar da zor değil," diye araya giriyor Alden, bana gülümseyerek. "Kardeşimi onları tekrar giyme utancından kurtar."

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum ama gülümsemeyi başarıyorum. "Yani, kilise için iyi olurlar."

"Yetmiş yaşında bir adamsan," diye ekliyor Tori ve Oliver hedef olmasına rağmen sırtarak onu itiyor.

Hepimiz kartlarımızı topluyoruz ve oyuna başlıyoruz. Ne kadar mutlu fark ediyorum. En iyi arkadaşlarımla birlikteyim ve önümüzde uzun bir yaz var.

Dereye doğru yürümeden önce ağaç evde saatler geçiriyor, oyunlar oynuyor ve takılıyor. Alden Oliver'a minnowları yakalamasında yardım ederken, Tori ve ben de kıyıda oturup ayaklarımızı suya daldırıyoruz.

"Bu burada kalabilir miyim?" Tori soruyor.

"Tabii ki." Yazın anneme sormama bile gerek kalmıyor. Okul söz konusu olmadığında her zaman birbirimizin evinde kalmamıza izin verir.

"Teşekkürler. Annem ve Luke yine tartışıyorlar. Annem yeni kıyafetler almadan önce Luke'a sormadı ve Luke çok kızgın."

Alden bize doğru yürüyor, eli bir kurbağaya sarılmış halde suyun içinde ilerliyor. "Bakın kızlar, bir prens buldum. Sadece onu öpmeniz gerekiyor."

Tori'ye doğru itiyor. "Hey bebeğim, bir öpücüğe ne dersin?"

"Ew!" Tori sığıyor ve geriye doğru adım atıyor.

"Onun duygularını incittin." Alden kurbağayı çevirir ve onunla konuşur. "Zavallı küçük adam sadece bir öpücük istiyor." Onu yüzüme doğru itiyor. "Ella? Sawyeeeeer'e dönüşebilir."

Kurbağaları severim. Benden bir tepki alamayacak. "Onu öp. Senden hoşlanıyor gibi görünüyor."

Dudaklarını büzer, sanki onu öpecekmiş gibi yapar. Kurbağa bunu kabul etmez ve elinden atlamak için o anı seçer. Kafasına, tam şakağına yakın bir yere konar ve yüzünün yan tarafına işerken canını kurtarmak için tutunur.

Oliver kardeşini göstererek, "Dostum, o su değil," diye yuhalar.

"Oh iğrenç!" Alden kurbağayı kaptığı gibi parmağını sallıyor. "Hiç hoş değil! Hiç hoş değil!"

Bundan sonra ne söylenirse söylensin, Alden üzerindeki kurbağa çişini yıkamak için derenin en derin kısmına doğru yürürken, duymuyorum. Çok gülüyorum. Tori ve Oliver da gülmekten kırılıyor. Bunu asla unutamayacak.

Nefeslendikten sonra Tori, "Öğle yemeği vakti geldi," diyor. "Gitmem gerek."

"Bu gece kalmayı sormayı unutma," diye hatırlatıyorum ona.

Oliver kavanozları topluyor ve sırt çantasını takıyor. "Biz de yemeğe gitsek iyi olur."

Alden ona el salladı, sonra yanıma oturdu. "Sen git. Ben aç değilim."

"Üstüne işenmek iştahını mı kapatıyor?" Oliver, Alden'ın ona fırlattığı çamur yığınınından kaçır, sonra Tori'yle birlikte eve doğru yola koyulurlar.

Onlar gittikten sonra ellerimin üzerine yaslanıp suyun akışını izliyorum. "Yemek istemiyor musun?"

"Annem bugün temizlik çılgınlığı yapıyor. Eğer oraya geri dönersem, beni . Eve mi gidiyorsun?"

"Henüz değil." Burası güzel ve o kadar da aç değilim. Tori'nin annesinin para harcamasına izin verilmemesiyle ilgili söylediklerini düşünüyorum. Annemle babamın nasıl bölüştüklerini konuştuklarını hiç duymadım. Annem izin almak zorunda mı? Bundan şüpheliyim. "Annen babandan para istemek zorunda mı?" Ben soruyorum. "Tori'nin annesi gibi mi?"

"Muhtemelen. Bilmiyorum."

İç çekerek arkama yaslanıyorum ve ağaçların gölgesinden yukarı bakıyorum. Güneş sizi kör etmeden gökyüzüne bakmanıza izin vermelerini seviyorum. "Asla evlenmeyeceğim. Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez."

Kollarını başının arkasında kavuşturan Alden uzandı. "Benimle evleneceksin. Sana ne yapacağınızı söylemeyeceğim."

"Az önce yaptın." Dönüp birbirimize bakıyoruz ve kıkırdamaya başlıyoruz. "Ayrıca, kurbağa seni zaten onun malı olarak işaretledi. İşler yürümüyor mu?"

"Benimle evlenmen için üzerine işlemem gerektiğini mi söylüyorsun?
Çünkü bu iğrenç, El." "Ew!

Hayır!"

Midem guruldayana kadar birkaç dakika daha sessizlik içinde yatıyoruz. "Benim evimde yemek ister misin? Annem jambonlu sandviç bıraktı," diye teklif ediyorum.

"Tabii, teşekkürler."

Ormandan geçip evime doğru yürürken ikimiz de pek konuşmuyoruz ama tek düşünebildiğim benimle evlenmek hakkında söyledikleri. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim ama Alden sevimli ve komik biri. İyi bir erkek arkadaş olabilir. Sawyer olmazsa tabii.

BÖLÜM 2

İlisk yağmur bütün gün olduğu gibi yumuşak aralıklarla yağıyor. Günün büyük bir kısmını ağaç evde geçirdikten sonra, son bir saatimi verandadaki salıncağa kıvrılıp kitap okuyarak geçirdim. Annem ve babam dışarıdalar ve geç saatlere kadar eve gelmeyecekler. Garrett'in bana göz kulak olması gerekiyordu. Ha. Tek başımıza olduğumuzu öğrenir öğrenmez bana aptalca bir şey yapmamamı söyledi ve kız arkadaşının evine gitti.

değil. On iki yaşındayım. Artık bir bakıcıya ihtiyacım yok. O benden daha aptalca şeyler yapıyor. Tori'yi film izlemeye davet edip etmeyeceğime karar vermeye çalışıyordum ki Stokes'ların ön kapısı pat diye açıldı ve bağırışlar havayı doldurdu.

Alden ve Oliver'ın ebeveynlerinin bahçede tartışması alışılmadık bir şey değil. Annem bunun düşük sınıf olduğunu söylüyor, ama hey, kızgınsan kızgınsındır. Kardeşime bağırırken her zaman beni kimin duyabileceğini düşünmüyorum.

Bu sefer farklı. Bayan Stokes kocasını avluya kadar takip ettiği andan itibaren anladım. "Bunu bize yapamazsın! Çocukları düşün, Max, Tanrım."

Adam bir kucak dolusu eşyayı -görünüşe göre giysileri- arabasının arka koltuğuna iterken kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. Eve girene kadar başını eğerek onun yanından geçip gidiyor. İçeri girip çıktığında kadın hemen arkasındadır. Bagaja yerleştirilen iki büyük kutuyu dengeliyor.

Kolunu tutuyor, can havliyle ona tutunuyor ama Max onu bir sivrisinek gibi silkeliyor. "Max, lütfen, bana ne yapabileceğimi söyle! Yapamazsın."

Bizi terk et. Ne yapacağız? Lütfen, seni seviyorum." . Sonunda neye tanık olduğumu anladım.

Arabasına iki yük daha taşırken ona yalvarmaya devam ediyor. Oliver ve Alden'in dışarı çıktığını gördüğümde kalbim kırılıyor. Onunla mı gidiyorlar? Kesinlikle gitmiyorlar.

Oliver babasını tutuyor ve ağladığını duyabiliyorum. Kalması için ona yalvarıyor. Bay Stokes ona ne söylerse söylesin, duymak istediği bir şey değil.

Ben ne yapacağım? Oraya gidip arkadaşlarımı teselli etmek istiyorum. Ama bu o kadar şok edici ve acemi bir an ki, yapmalı mıyım bilmiyorum. Babam her zaman aile işlerini gizli tutmamızı söyler. Tüm mahallenin görebileceği şey olması birinin aile işine müdahale mi oluyor?

Çünkü şu anda dışarıda olan tek kişi ben değilim. Tori ön basamaktan bana belirsiz bir el sallıyor ve yan dairelerinde oturan Adam Underwood da ön sırada oturuyor.

Ne yapacağımdan emin olamadan en üst basamağımda duruyorum. Eğer bir şey olursa.

Bay Stokes son kutuyu da yükleyip arabaya doğru yola çıktığında, Bayan Stokes'un davranışları keskin bir dönüş yapar. Yüksek sesli bir çığlık atarak onu durdurur.

"Git o lanet orospuna o zaman! Git ve herkese ne kadar boktan biri olduğunu göster! Karını ve çocuklarını bir bar sürtüğü için terk ediyorsun! Seni aldatan, kalpsiz piç! Umarım sakin çürür!"

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Tori, bana katılarak. "Bir şeyler yapmalıyız."

Tori başını sallar. "Annem uzak durmamı söyledi. Ön pencereden izliyor."

Elimdeki tek ebeveyn tavsiyesi bu, o yüzden kabul etmeliyim. Tori en üst basamakta yanıma oturuyor ve en iyi arkadaşlarımızın ailesinin patlamasını izlerken elini benimkinin içine sokuyor.

Oliver babasının yanına koşar, babası ona sarılmak için uzun süre durur ve bu kadar uzaktan duyamayacağımız bir şey söyler. Yağmur daha sert yağmaya başlar. Verandaya geri döndüğünde Oliver'ın yüzündeki kederli ifade ve omuzlarının çöküşü yürek parçalayıcıdır.

Tüm bunlar olurken Alden tek kelime etmedi. Tüm bu süre boyunca garaj yolunun kenarında durdu ve babasına ters ters baktı. Bay Alden.

Stokes ona doğru döner ve kollarını uzatır, veda kucaklaşması için bir davettir bu.

Nasıl hissettiklerini hayal bile edemiyorum. Kendimi onların koymaya çalıştığımda boğazımda bir yumru oluşuyor. Babam aniden bizi terk etmeye karar verse, annem kalması için ona yalvarsa, bununla başa çıkamazdım. Bir anlık tereddütten sonra Alden avluya doğru yürüdü, ıslak saçlarını gözlerinden siliyor. Babası bir şeyler söylüyor ve ona sarılmak için uzanıyor.

Alden yumruğunu geri çeker ve ağzına yumruk atar.

Tori kolumu tutuyor, ani sessizlikte şok olmuş nefes alışlarımız duyuluyor. Alden on üç yaşına bastığından beri birkaç santim uzamıştı ama babası hâlâ onun üzerinde yükseliyordu. Nefesimi tutup ona karşılık verip vermeyeceğini görmek için beklerken ciğerlerim çığlık atıyor.

Sarılmıyor. Bay Stokes sadece ona tekrar sarılmaya çalışır. Alden bir yumruk daha atar, bu sefer burnuna, Oliver kolunu arkadan sarar ve onu geri çeker.

Bay Stokes hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallar ve arabasına biner. O uzaklaşır uzaklaşmaz, Alden döner ve ormana doğru koşar.

"Alden! Buraya gel!" diye bağırır annesi ama o aldırış etmez. Kadın gözyaşlarına boğulur ve eve geri döner.

Oliver Alden'in peşinden mi gitsem yoksa annesini mi teselli etsem diye kararsız görünüyor. Ayağa fırlıyorum ve Oliver'a el sallıyorum. "Gidip onu kontrol edeceğim!"

Oliver başını sallar ve içeri girer.

Verandadan bahçeye çıktığımızda, Tori'nin annesi ona eve gitmesi için . "Sorun yok," diyorum Tori'ye. "Muhtemelen ağaç evdedir. Gidip onu bulacağım."

"Beni sonra ara."

Yağmurun merhameti yok ama ağaçlar ormana doğru koşarken beni korumaya yardımcı oluyor. İyi ki ağaç evde birkaç el feneri bırakmışım çünkü yakında hava kararacak. Islak ağaçların kokusu çok yoğun. Yaprakların üzerindeki damlaların sesi beni patikadan aşağıya doğru kovalıyor.

Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama yalnız kalmasını istemediğimi biliyorum. Ahşap merdiven ellerimin altında kayganlaşıyor.

ve ayaklarım. Tırmanırken düşmemeye dikkat ediyorum ve başımı ağaç evin içine sokuyorum.

Boş.

Lanet olsun. Nereye gitti bu? Köşedeki sandığın içinde bir el feneri var ve merdivenden aşağı inmeden önce onu alıyorum.

Dere. Orada olmalı. Karanlık hızla çökerken ormanın derinliklerine tek başıma gitmeyi pek istemiyorum ama onu burada bırakamam. El feneri olmadığına eminim.

Akan derenin sesi ben ona ulaşmadan bana ulaşıyor. Bugünkü yağmurdan sonra gerçekten kabarmış. Ağaçlar ayrılarak küçük açıklığı ortaya çıkarıyor ve onu gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. Alden derenin kıyısındaki bir ağacın altında oturuyor, dizleri bükülmüş, başı iki dizinin arasında asılı.

Gömleği sırtına yapışmış, sıırıslı. Rüzgâr hızlanıyor, nemli tenimde tüylerim diken diken oluyor. Belki söyleyecek doğru şeyi bilmiyorum ama onu yalnız ve yaralı görmek ne yapacağıma dair tüm şüpheleri siliyor.

Çamurda yanına oturana kadar beni duymuyor. Alarm kırmızı gözlerini genişletiyor ve başını benden uzağa çeviriyor. "Defol git buradan!" diye bağırdı.

Ağlıyor. Ve benim görmemi istemiyor.

El kapatıyorum ve yanında kalıyorum. Tekrar gitmem için bağırmadığında, kolumu ona doluyorum. Başını aşağıda tutarak bana yaklaşıyor.

"Özür dilerim. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok," diye yanıtlıyor burnunu çekerek. "Konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Tamam." Dua ediyorum ki yapmasın, diye ekliyorum. "Gitmemi istiyor musun?" Uzanıp elimi tutuyor. "Hayır."

Bir yıl önce aynı yerde oturup evliliği ve erkeklerin eşlerinin patronu olup olmaması gerektiğini tartıştığımızı fark ettim. Ben on bir, o on iki yaşındayken.

Orada ne kadar oturduğumuzdan emin değilim. Havanın tamamen kararmasına, gökyüzünün açılmasına ve ayın görünmesine yetecek kadar uzun bir süre. Yanaklarımdan birkaç damla yaş süzülüyor ama o görmüyor. değil. Bu üzücü

onun acı çektiğini görmek. Ve Oliver ve Bayan Stokes. Onlar ne yapacak? Taşınmak zorunda kalacaklar mı? İyi olacaklar mı?

Sonunda sesi boğuklaşarak konuştu. "O geri gelmeyecek." Elini sıkıyorum. "Belki fikrini değiştirir."

Kafası bir o yana bir bu yana savruluyor. "Hayır, vurmuyacak. Ve eğer yaparsa, bir dahaki sefere ona vurmak için bir şey alırım."

Ona yaslanıyorum, soğuk rüzgâra karşı vücut ısıımızı birleştiriyoruz. "Bu sefer onu çok iyi patlattın."

Küçük bir kahkaha sesi duymak rahatlattı. "Bu annemi ilk aldatışı değil. Annem onu affetmeye devam ediyor. Ama bu sefer, aldattığı kadınla evlenmek için ayrılıyor. Kadın Teksas'ta yaşıyor." İç çekiyor. "Hep gitmesini isterdim. Çünkü sürekli kavga ediyorlar. Ama düşünmedim." Başını sallıyor.

"Gerçekten gideceğini mi?"

"Sanırım hayır ve ne yapacağımızı ya da sonrasında neler olabileceğini düşünmedim."

"Belki Tori gibi olur. Hani bazen babasını ziyarete gider ya." Ayrıca üvey babası ve pek de sevmediği üvey kardeşleri var.

"Bundan şüpheliyim. Bilmiyorum."

Dönüp ona sarılıyorum. Kolları beni sarıyor ve sıkıca kavlıyor. "İyi olacaksın. Annen bir yolunu bulacaktır." Ebeveynler böyle yapmaz mı?

İçimi bir ürperti kaplıyor ve gitmeme izin veriyor. "Üşümüştün. Hadi buradan çıkalım."

Ayağa kalkıyoruz, ellerimiz hala ve feneri ona veriyorum. Bahçeme gelene kadar sessiz bir şekilde yürüdük. Sanki onu ısıracak bir yılanmış gibi evine bakıyor. "Eve gitmek istemiyorum. Annem onu savunacak ve bu beni kızdırıyor. Oliver da öyle." Gözlerini kırıştırıyor ve bana bakıyor. "Onu nasıl benim gördüğüm gibi asla anlayamayacağım. Babam olduğunu biliyorum ama... o iyi biri değil."

Sevdiğin biri hakkında bunu bilmek korkunç olmalı. Ne kadar kafa karıştırıcı. "Yine de onu sevmen sorun değil, biliyor musun? Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

Başını sallıyor. "Artık değil. Ondan nefret ediyorum. Ondan her zaman nefret edeceğim."

"Tamam. O zaman ben de seninle birlikte ondan nefret edeceğim." Bir an için yüzünde içten bir gülümseme beliriyor. "Hadi benim evimde film izleyelim. Garrett'in bazı kıyafetlerini ödünç alabilirsin."

"Teşekkürler."

Ona kardeşimin şortunu ve tişörtünü bulduktan sonra banyonun kapısında duraksıyor. "Evimi arayıp anneme nerede haber verir misin? Onunla konuşmak istemiyorum ama beni evden kaçmış biri olarak ihbar etmesini de istemiyorum."

"Tabii, tamam."

Bu kararı vermek çok zor ama Bayan Stokes bana Alden'in kalıp film izlemesinde bir sakınca olmadığını söyledi. Oturma odasındaki kanepeye uzanıp annemin akşam yemeği için bıraktığı etli taco sos ve nachoları yedikten sonra en sevdiğimiz iki filmi izliyoruz. Artık olanlar hakkında konuşmuyor, ben de konuyu açmıyorum.

İkinci film bittiğinde uyuyordu.

Hiçbirimizin yatıya kalması alışılmışın dışında değil. Onu daha önce uyurken görmediğimden değil, ama bu seferki durgun yüzünde bir şey gözlerimi tekrar ona çekiyor. Belki de bu kadar duygu patlamasından sonra huzurlu görüldüğü içindir. Stokes'un çocukları çok tatlı. Buna şüphe yok. Ama şu ana kadar hiç bu kadar dikkat etmemiştim. Biz arkadaşız. Benim aşık olduğum yakışıklılar Sawyer gibi büyükler.

Dudakları hafifçe ayırık duruyor ve ilk kez onu öpmenin nasıl bir olacağını merak ediyorum. Daha önce hiç bir erkeği öpmemişim.

Garrett içeri girdiğinde düşüncelerimden sıyrılıyorum. Onu uyandırmadan önce parmağımı dudaklarıma götürüp mutfağı işaret ediyorum. Beni oturma odasından dışarı kadar takip ediyor ve ben de ona olan biten her şeyi anlatıyorum. Annemle babama gece ormanda olduğumu söylememek konusunda hızlıca anlaşıyoruz ve sonra odasına çekiliyor.

Yaklaşık yarım saat sonra Bayan Stokes kapıyı çaldı. Berbat görünüyor, sanki gözündeki tüm yaşları akıtmış gibi, ama bana solgun bir gülümseme veriyor.

"Hey, içeri gel," dedim ona. "Alden oturma odasında uyuyor."

"Uyandım." Alden'in arkamdan gelen sesi beni sıçratıyor ve sırtıyor. "Yarın görüşürüz, El."

Annesine caddenin karşısına kadar eşlik ediyor ve ben de iyi olacaklarını umarak bir dakika arkalarından bakıyorum.

Önümüzdeki yıl öğreneceğim bir şey varsa, o da iyiliğin göreceli olabileceğidir. Stokes ailesi fiziksel olarak iyi görünüyor. Bayan Stokes barmen olarak bir iş bulur ve muhtemelen kocası kadar çok para kazanmasa da açlıktan ölmüyorlardır. Ayrıca taşınmak zorunda da değiller. Bu, çocukların özellikle geceleri çok yalnız kaldıkları anlamına geliyor, ancak on dört yaşında bu yasadışı ya da sıra bir durum değil.

Oliver biraz içine kapanık görünüyor ama o her zaman sessiz biriydi. En büyük değişiklik Alden'da oldu. Okulda ve evde başını çok fazla belaya sokuyor. Kendinden büyük çocuklarla takılıyor, dersleri asıyor ve onlarla buluşmak için evden gizlice çıkıyor. Beni gördüğünde bana iyi davranıyor ama artık arkadaş grubumuzla pek vakit geçirmiyor. Ağaç evde bile.

Bu gece gelecek mi merak ediyorum. Ailem mahalle için bir şenlik ateşi partisi düzenliyor. Bunu son birkaç yıldır sonbaharda yapıyorlar, dışarısı tadını çıkaramayacak kadar soğumadan önce herkesi bir araya getirmek için.

Genelde eğlencelidir. Küçük çocuklar bile geç saatlere kadar kalır, koşturur ve oynarlar. Tori'nin üvey babası babasınınkinin yanına kurmak için ızgarasını getirir ve her zaman bir ton yiyecek olur. Yetişkinler için de alkol.

"Ella!" Tori ciyaklayarak okul servisinde yanımdaki koltuğa oturdu. "Kızım, bu kadar çok ne düşünüyorsun?"

"Oh, uh, bu geceki şenlik ateşi, sanırım. Kendimden geçmişim. Bir şey mi dedin?"

"Buna inanmayacaksın! Jake bana dansa gitmeyi teklif etti!"

Yedinci sınıfların dansı geçen aydı ve ikimiz de gitmedik. Yedinci sınıflar sekizinci sınıfların dansına katılabilirler, ancak sadece sekizinci sınıflardan birinin eşi olmak için davet edilirlerse. Bütün yedinci

Sınıfta heyecan dorukta, gitmeyi umuyor. Tori aylardır Jake Young'a aşiktir ve gözleri heyecandan parlamaktadır.

"mi? Bu harika! Çok tatlı!"

"Biliyorum! Çok heyecanlıyım!" Bir an için alt dudağını ısırtıyor. "Eve dönerken yanında oturmamı da istedi. Seni ekmemin bir sakıncası yok, değil mi?"

"Tabii ki hayır! Oraya geri dön!"

Kıkırdarak bana sarılıyor ve Jake'le oturmak için otobüsün arkasına doğru ilerliyor. Alden ve Oliver otobüse binen son iki kişi. Oliver bana sırtıyor ve belli ki Tori'nin koltuğuna oturmayı planlıyor ama Alden ondan önce davranıyor.

"Suç ortağın koltuğumu çaldı, o yüzden bana mahkûmsun," diyor sırtarak. Yemin ederim, ikizler gittikçe daha yakışıklı oluyorlar. Annemin garip evre dediği dönemde bile kendi iyilikleri için fazla sevimliler.

"Merhaba, sizi tanıyor muyum?"

"Elbette . Ben senin bir gün evleneceğin adamım, unuttun mu?"

Gözlerimi devirerek bir gülümsemeyi ısırtıyorum. "Bugün okula gitmeye karar verdin mi?"

Omuz silkiyor. "Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu. Tori neden arkada oturuyor? İkiniz kavga mı ettiniz?" Sırtıyor. "Benim için miydi?"

"Kendine gel," diye gülerek onu itiyorum. "Jake'le oturuyor. Onu dansa davet etti."

"Ooh yaşlı bir adam tarafından soruldu. Skandal."

Alden'in yanında birkaç dakika geçirince midemdeki kelebekler uçuşmaya başlıyor. "Kapa çeneni. Aynı yaştasınız. Gidiyor musun?"

Bana çıkma teklif edebileceği ihtimaliyle küçük bir umut kırıntısı büyüdü. Bir homurtuyla söndü.

"Dansa mı? Hayatta olmaz."

"Bu akşam şenlik ateşine geliyor musun? Yoksa bu da mı eğlence standartlarınıza uymuyor?"

Bana gülümsüyor ve ben bunu göğsümde hissediyorum. "Neden? Beni özledin mi?"

"Tanrım hayır."

"Çok kötü. Ben de geliyorum. Şimdi kenara kay, bütün koltuğu işgal ediyorsun." Otobüsle eve dönüş sadece on dakika sürüyor ama onunla tekrar konuşup şakalaşmak için zamanım olması çok güzel. İtiraf etmek istemezdim ama onu özledim. Aptal şakalarını ve hızlı gülümsemesini. Şenlik ateşine geleceğine sevindim. Belki tekrar takılmaya başlar ve baş belası olmayı bırakır.

Tori, Oliver, Alden ve ben bir grup olarak otobüs durağından eve doğru yürüyoruz. Tori ve ben yol boyunca dans için nasıl bir elbise alacağını konuştuk, ta ki eve gidip hazırlanana kadar. Tam ön kapıya varmıştım ki Oliver adımı seslendi.

Ön verandamın merdivenlerinden koşarak çıktı. "Hey, Ella, dans için benimle çıkmak ister misin diye soracaktım?"

Çenem düştü. Oliver ve ben birlikte çok zaman geçiriyoruz, Alden pek ortalıkta olmadığından beri daha da fazla. Hiçbir zaman bir randevuyla ya da onun bir şeyle ilgilenmiş gibi görünmedi. Sadece arkadaşız. Ben cevap veremedenden devam etti.

"Tori gittiğine göre sen de gitmek istersin diye düşündüm. Eğlenceli olabilir."

O utangaç gülümsemesiyle şu anda çok sevimli. "Seninle gelmeyi çok isterim."

Yüzü aydınlandı. "Harika. Yani, harika, evet."

"Bunu bu gece konuşabiliriz, tamam mı? Ailemin bazı şeyleri ayarlamasına yardım etmem gerekiyor."

"Tabii ki! görüşürüz." Merdivenlerden iniyor, sonra adını söylediğimde arkasına bakıyor.

"Oliver, sorduğun için teşekkürler. ."

Kulaktan kulağa gülümseyerek başını sallar, sonra da koşarak caddenin karşısına geçer.

Aman Tanrım, sekizinci sınıf dansına gidiyorum! Bunu söylemek için Tori'nin telefonunu çaldırmadan önce içerideydim. Birkaç dakikalık ciyaklamalı kutlamadan sonra telefonu kapattığımda annemle babamı arkamda görüyorum.

"Olamaz, başlıyor" diyor babam, benimle alay ederek.

"İlk dansın!" Annem haykırıyor. "Alışverişe gitmemiz gerekecek. Gitmeni kim istedi?"

"Oliver."

"Ve Stokes'un çocuklarından biri," diye homurdanıyor babam. Elini kafasına vurur ve odadan dışarı çıkar.

Annem ona gözlerini devirir. "Harika vakit geçireceksin. Şimdi gel ve bu akşamki şenlik ateşi partisi için hazırlık yapmama yardım et."

Hazırlandığımız süre boyunca ve partinin ilk yarısı boyunca kafam bulutların üzerindeydi. Bir sürü insan geldi. Tori'nin tüm ailesi burada, ancak üvey kız kardeşi protesto için gelmiş görünüyor ve tüm zamanını bir çim sandalyede somurtarak geçiriyor. Birkaç kapı ötedeki yaşlı çift Taylor'lar annemle sohbet ederek eğlenirken Sawyer'ın babaları da babamla birlikte ızgaranın başında takılıyor. Ben soğutuculardan birinin yanındaki sandalyeye çöktüğümde tüm çocuklar manhunt oyununu (saklambaç ve ebelemecenin birleşimi olan ve geceleri zıplayıp birbirinizi korkutabildiğinizde eğlenceli olan oyun) henüz bitirmişlerdi. Serin gece havası tenimdeki teri kurutuyor ve yıldızlara bakmak için başımı arkaya yaslıyorum.

Oliver soğutucudan iki meşrubat aldı ve birini bana uzattı. "Seksi görünüyorsun."

Kelimeler ağzından daha yeni çıkmıştı ki yanakları kıpkırmızı oldu. "Yani, bilirsin, etrafta koşturmaktan. Burası çok sıcak."

"Hayır." Alden bir anda ortaya çıktı. Gelmeyeceğinden emindim. "Haklıymışsın. Ella çok seksi." Oliver kaşlarını çatarken o bana göz kırptı.

Onu gördüğüme içten içe sevinirken gözlerimi deviriyorum. "Caddenin karşısına geçerken kayboldun mu?"

Sandalyemle soğutucunun arasındaki çimlere uzandı. "Beni mi bekliyordun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Neredeyse partiyi başlatma zahmetine bile girmeyecektik."

Alaycılığım onu her zamanki gibi . Tekrar eski haline dönmesi, eski gibi davranması çok güzel. Soğutucunun kapağını açıyor, etrafı karıştırıyor ve bir kutu bira çıkarıyor.

Tek kelime etmeden uzanıp meşrubatımı kapıyor ve dışındaki köpük kutu soğutucuyu çekiyor. "Teşekkürler, El," diye cıvıldıyor ve kutuyu gizlemek için biranın etrafına kaydırıyor.

"Yakalanacaksın," diye tıslıyorum.

"Beni ispiyonlayacak mısın?" Alaycı sırtışı bundan daha iyisini bildiğini söylüyor. Mahallemizde başkasını ispiyonlayacak tek bir çocuk bile yok.

Alden birayı yudumlar ve ikincisini çıkarıp babam yemeğin hazır olduğunu söylerken saklamaya çalışır. Oliver annelerinin geldiğini görünce tereddüt ediyor ve ona katılması için işaret ediyor. "Birazdan sana yetişirim," diyor.

"Şimdi de içiyor musun?" Yalnız kaldığımızda soruyorum. "Pek çok şey yapıyorum."

Ben ona bakarken ateşin ışığı yüzünde titreşiyor. Benden sadece bir yaş büyük ama bazen daha yaşlı görünüyor. Babası gittiğinden beri gözlerindeki bakış değişti. Oliver bana onunla ara sıra telefonda konuştuğunu söyledi ama Alden konuşmuyor.

Konuşma daha fazla ilerleyemeden babam yanımıza geliyor ve ona bakıyor. "İyi denemeydi. Ver onu bana."

Uh-oh.

"Neyi teslim edeyim?" diye soruyor, bilerek büyük bir yudum alıyor. Babam kutuyu elinden alır.

"Meşrubat kutularının üstü beyaz değil," diyor babam. Sesi kızgın gelmiyor. Daha çok eğlenmiş gibi. İçerken yakaladığı kişi ben olsaydım muhtemelen aynı olmazdı.

Bayan Stokes gelir ve Alden iç çekerek ayağa kalkar. Babası, annesinin görebileceği şekilde teneke kutuyu çıkarır ve yere döker.

"Hemen kışını kaldırıp eve dön!" diye bağılıyor.

"Ne? Yol için bir tane alamaz mıyım?" Alden sorar ve onu yakalamaya çalıştığında ondan kaçır. "Whoops, yeterince hızlı değil."

Babası uzanır ve kolunu yakalar. Alden duraksar ve kaşlarını kaldırarak ona bakar, şansını zorlamak isteyip istemediğini düşündüğü bellidir. Kızmak yerine sırtıtmaya zorlar. "Bak, senden hoşlanıyorum ama bu ilişki benim için biraz hızlı ilerliyor."

Babamın dudakları titriyor ama konuşurken sesi düzgün ve sert. Bu onun terapist sesi. "Annen sana eve gitmeni söyledi. Nerede yaşadığını hatırlatmama gerek var mı?"

Alden'in bakışları babama bakmadan önce kısa bir an için benimkilere değiyor. "Hayır, o kadar sarhoş değilim. Yine de bir hamburger .

Ne diyorsunuz?"

Oliver arkamdan konuşuyor. Ne zaman ortaya çıktığından emin değilim. "Sana bir tabak getireyim," diye teklif ediyor.

Durumu yatıştırmaya çalışıyor ve annelerinin yüzünün her geçen saniye daha da kızardığına bakılırsa tam zamanında yetişiyor. Alden tamamen ilgisizdir. Bunu gösteren bir omuz silkme hareketiyle sokağı geçip evine doğru ilerliyor.

O gittikten sonra annesi başını sallar. "Üzgünüm Charles. Onunla başa çıkmak gittikçe zorlaşıyor. Ona ne olduğunu bilmiyorum."

Ben biliyorum. Babası gitti. Ve onda bir şeyler değişti.

"Özür dilemeye gerek yok. Bizi korkunç ikiler konusunda uyarıyorlar ama korkunç gençler konusunda uyarmıyorlar. Kendine bir içki al ve bunu kendimize yaptığımızı unutmaya çalışalım." Bunu söylerken saçımın uçlarına vuruyor, ben de ona vuruyorum.

"Hey, ben bir meleğim."

Stokes'ların evinde oturma odasının ışığı yanıyor ve Alden'in orada tek başına olduğunu düşünüyorum. Onu takip eder ve ona eşlik ederdim ama şu anda ailelerimizin buna izin vermesine imkan yok.

Nihayet odama çıktığımda saat neredeyse gece birdi. Çok çılgın bir gündü. İnişler ve çıkışlar yüzünden düştüm. İlk dansıma davet edilmenin heyecanı, şenlik ateşi partisinin eğlencesi, Alden yakalandığında onun için duyduğum korku. Yatağıma tam yerleşmişim ki pencerenin dışında bir gölge gördüm.

Biri cama vurduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Perdelerim kim olduğunu görmemi engelliyor, ama hırsız olduğu düşüncesiyle paniğe kapılmadan önce -ne kadar aptalca, hırsızlar pencerene vurmaz- bir ses adımı fısıldıyor.

"Ella, aç ," diyor Alden tekrar ve ben karanlık odada sendeleyerek perdeyi çekiyorum.

Beni gördüğünde yüzünde bir sırıtma beliriyor. "Buraya nasıl geldin?" diye bağıriyorum, gıcırdamasın diye camı yavaşça yukarı kaydırıyorum.

Kendini içeri çekiyor, sonra sanki cevap belliymiş gibi omuz silkıyor. "Kafese tırmanmış."

Yatak odamın kapısına doğru temkinli bir bakış atıyorum ve aceleyle kilitliyorum. "İkimizin de başını belaya sokacaksın." Ailem rahattır ama gece yarısından sonra odamda bir çocuk? Hiçbir anne baba o kadar rahat değildir.

"Hayır, herkes yatakta."

"Sarhoş musun sen?" diye sordum. Bu ani davranışın tek açıklaması bu.

Vücudu sessiz bir kıkırdamayla sarsılıyor. "Hayır, ikinci birada yakalandım. Saatler önce."

"Ne yapıyorsun burada? Bir sorun mu var?"

Bana doğru yürüyor ve ben de kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Üzerimde atlet ve şorttan oluşan bir pijama takımı var ve bu yaz günlerinde giydiklerimden daha fazla tenimi göstermiyor ama farklı hissettiriyor. Savunmasız.

"Kardeşimle dansa gidiyorsun." Bu bir soru ya da suçlama değil, sadece bir ifade. Bana yaklaşıyor ve elimi tutuyor. Kalbim hızlandı.

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Diğer elini saçlarımın altından enseme doğru kaydırıyor. Ne olduğunu tam olarak anlayamadan dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Ne kadar yumuşak olduklarına şaşıyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir duygu tüm bedenimi sarıyor. Tam olarak acı vermeyen ama yoğun bir şeyin keskin bir bıçağı gibi.

Geri çekildiğinde yüz ifadesi çok ciddiye. Gözlerimin içine bakarken eli enseme kalıyor. "Başka birinin senin ilk öpücüğün olmasına izin veremezdim."

Sessizliğe gömüldüm. Beni öptü. O kadar hızlıydı ki, ne olduğunu bile anlamadım. O bir şey söyleyemeden öne eğildim ve onu geri öptüm.

Dudakları benimkilerin üzerinde gezinip bana nasıl yapıldığını gösterirken kafamda bir şey netleşiyor. Bir gün evleneceğim çocuk bu. Hiçbir şey bu duyguyu yenemeyecek. Hayatımın geri kalanındaki her an, erken bir sonbahar gecesinde karanlık yatak odamda durup çaresizce Alden Stokes'a aşık olduğum bu anla ölçülecek.

Koridordan gelen bir ses bizi ayırıyor ve nefes alış verişlerimiz çok gürültülü geliyor. Tanıdık bir kapı menteşesi gıcirtısı duyduğumda fısıldıyorum, "Bu Garrett. Buraya gelmeyecek."

Başını sallıyor ama pencereye doğru geri çekiliyor.

"Bekle." Beni öpmek için buraya tırmanıyor, sonra da açıklama yapmadan kaçmaya mı çalışıyor?

Cesaretimi toplarken ellerim gömleğimin eteklerini karıştırıyor. "Alden, senden hoşlanıyorum. Eğer sen de aynı şekilde hissediyorsan, Oliver'la dansa gitmeyeceğim."

Bir ayağını pencere pervazına atmış, bana bakıyor. "Dansa git. Eğlenmene bak. Bunu hak ediyorsun. Hoşça kal Ella."

Pencereye vardığımda, kafesin yarısına kadar inmişti. Çimlere düşüyor ve koşarak uzaklaşıyor.

Gecenin geri dönüp dururken öpücük aklımdan çıkmıyor. Bütün hafta aklımdan çıkmıyor ve dört gözle beklediğim dans eğlenceli olsa da, o gece penceremi açmamış olsaydım olacağı gibi değil. Oliver çok tatlı ve mükemmel bir eş. Hatta daha sonra beni kapıya kadar geçirdi ve dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. Belki dudaklarımız birbirine değdiğinde bir şeyler hissederdim.

Eğer kardeşi ondan önce .

BÖLÜM 3

Annem ortaokulun drama merkezi olduğunu, liseden bile daha kötü olduğunu söylerdi. Artık bunun doğru olup olmadığından emin değilim. Belki o gittiğinde lise farklıydı. Oliver dans randevumuzdan sonra bana çıkma teklif etmişti ve ben de ona sadece arkadaş olmak istediğimi söylemek zorunda kalmıştım. Bu üç yıl .

O zamanlar hayal kırıklığına uğramıştı, ancak bunu atlatmış görünüyordu, bu yüzden bugün dedikodu hattında geçen haberler muhtemelen doğru değil.

"Emin misin?" Tori'ye ikinci kez soruyorum.

Ellerini kaldırdı. "Cynthia bana böyle söyledi. Oliver'ın - aslında Spare dedi ama sen bilirsin - Caleb'a sana çıkma teklif edeceğini söylediğini söyledi." Caleb, Cynthia'nın erkek arkadaşı ve Oliver'ın en iyi arkadaşlarından biri. Biraz inehtir.

Oliver'ın arkadaş grubu çoğunlukla zeki, inek çocuklardan oluşuyor. Başarılı bir hayatları olacağını bildikleriniz. Alden, ikizini yedek parça olarak yanında tuttuğuna dair bir şaka yaptığından beri, talihsiz lakabı Spare, son iki yıldır Oliver'a yapışmış durumda.

Birbirlerine bu kadar yakın olan kardeşler daha farklı olamazlardı. On yedi yaşında, ikisi de görünüş olarak ortalamanın çok üzerinde, ama Oliver daha çalışkan, ciddi ve geleceğine odaklanmış. Çok sayıda arkadaşı var ve başka kızlarla da çıkmış. Zalim lakabına rağmen popüler değil ama statüsünü de pek umursamıyor. Bu yönüne hayranım.

Bu arada, Alden vahşidir. Sanki dünya onun devasa oyun alanıymış gibi, kahkahalar ve hızlı bir gülümsemeyle hayata atılıyor. Arkadaşları daha yaşlı, artık lisede bile değiller ama o okulda da popüler. Bütün kızlar onun peşinden koşuyor.

Bence Oliver bazen kendini kardeşinden sonra en iyi ikinci kişi olarak görüyor ama bu doğru değil. Farklı yollardalar, hepsi bu. Oliver ve ben çocukluğumuzdaki kadar çok takılmıyoruz ama onlar hala sokağın karşısında oturuyorlar. Selamlaşıyoruz ve arada sırada sohbet ediyoruz.

Alden başka bir hikaye. Geceleri pencereye tırmanmak için tırmandığı onca zamandan sonra kafesin hala ayakta durmasına şaşıyorum. Karanlıkta uzanır ve sabahın erken saatlerine kadar konuşuruz. Bazen sadece uyuruz, birbirimize sarılırız, onun tekrar gizlice çıkması için zamanında uyanmaya dikkat ederiz.

Oliver'ın niyetiyle ilgili söylentiler o akşam doğru çıktı. Arka bahçedeki çim sandalyede oturmuş kitap okuyordum ki Oliver elinde bir buket çiçekle köşeyi döndü. Saçını kestirmişti. Çok kısa ama ona yakışıyor. Tıpkı Alden'in uzun saçlarının kişiliğine uyması gibi.

"Hey," diyorum, ayağa kalkıyorum ve şu anda üzerimde olan garip andan korkuyorum.

Gülümsüyor, yürüyor ve çiçekleri bana uzatıyor. "Bunlar senin için."

"Oh, teşekkür ederim. Ne... neden bunları alıyorum?" Tökezleyerek buketi aldım.

"Çünkü onları hak ediyorsun." Gözlerimin içine bakıyor. "Çünkü senden hoşlanıyorum ve hoşlanmıyormuş gibi davranmaktan bıktım. Yedinci sınıftan beri senin için deli oluyorum Ella. Çocukluğumuzdan beri. Benimle çıkar mısın? Yemeğe, sinemaya, ne gidebiliriz."

Berbatım. O tatlı ve nazik biri. Ama onu bu şekilde görmememe engel olamıyorum.

Oliver'ın gülümsemesi ben tereddüt ettikçe azalmaya başlıyor ve ben konuşmaya başlayınca tamamen kayboluyor. "Oliver, bu çok tatlı ve gururum okşandı. Sen harika bir adamsın ama yapamam. Özür dilerim. Senin için öyle hissetmiyorum. Senden hoşlanıyorum. Sen benim arkadaşımsın ve umarım hep öyle kalırsın."

"Seni dışarı çıkarmam için bana bir şans vermezsen bana karşı bir şeyler hissetmeyeceğini nereden biliyorsun?"

Sesine bir şeyler karışıyor. Tam olarak öfke değil ama hayal kırıklığı. Bana bunun adil olmadığını söylemek üzere olan bir çocuğu hatırlatıyor.

"Nasıl hissettiğimi biliyorum. Özür dilerim."

Dudakları sanki bir sonraki kelimelerinin kaçmasına izin vermemeye çalışıyormuş gibi birbirine bastırıyor. "Ben Alden." Yüz ifadesinden umutsuzluk sızıyor. "Ona karşı hiç şansım olmadı, değil mi?"

Eğer gerçeğin zamanı gelmediyse, asla gelmeyecek. Rüyalarımdakine çok benzeyen gözlere bakıyorum. "Özür dilerim. Kimse yapmadı. On üç yaşındayken onun öpücüğüyle mahvoldum."

"Biliyorum." Sonraki sözleri mırıldanarak çıktı. "Ama bazen umut bizi boğazımızdan tutar."

"Oliver..." Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Tavrı değişir ve dik durur. "Sorun yok." Birkaç adım geri atıyor ve ben gideceğini sanıyorum ama duraksayıp ekliyor. "Bazen geceleri gizlice buraya geldiğini görüyorum." Bakışları benimkilere takılıyor. "Bir tek sen değilsin, biliyorsun. Sana ne derse desin, bir sürü pencereden tırmanıyor."

Sözleri hedefine ama bunu gösterme zevkini ona tattırmıyorum. O incinmiş ve kızgın. Kendimi ikinci en iyi gibi hissetmemi istiyor çünkü hissediyor. Kendimi yedek gibi hissetmemi istiyor. "Bana ne söylediği ve ne yaptığımız seni ilgilendirmez. Şimdi gitmelisin Oliver. Hâlâ arkadaşken. Birimiz pişman olacağımız bir şey söylemeden önce."

Ağzını açıyor. Sonra tekrar kapatır. Başını sallayarak dönüyor ve uzaklaşıyor.

Eminim Oliver, Alden'ın başka kızlarla görüştüğünün ortaya çıktığını düşünmüştür. Onu evime gizlice girerken gördüğü için, muhtemelen çoğu insanın yapacağı şeyi varsayıyor. Alden ve benim seks yaptığımızı.

Durum öyle değil.

Seks yapmıyoruz ya da çıkmıyoruz. Hiçbir söz verilmedi. Alden bana geliyor çünkü bana ihtiyacı var. İkimiz de bunu hiç söylemedik ama sanırım yağmurlu ormanda elimi tuttuğundan beri ikimiz de biliyoruz. Onun bildiğini sanmadığım şey, benim de ona ihtiyacım olduğu.

O, iyi haberleri paylaşmak için sabırsızlandığım ve üzgün olduğumda istediğim kişi. Ona sırlarımı anlatabilirim ve asla tekrarlanmayacaklarını bilirim. Yanında yüzde yüz kendim olabileceğimi ve asla yargılanmayacağımı hissettiğim tek kişi o.

Elimde çiçeklerle mutfağa girdiğimde annem iki kere baktı. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallayarak çiçekleri ona uzattım. "Bunlarla bir şey yapacak mısın? Onları istemiyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Konuşmak ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim. Oliver bana çıkma teklif etti. Ben de hayır dedim. Sanırım kızgın ama bunu aşması gerekecek. Benim şeyleri hissetmemi istiyor."

Annem başını sallar ve çiçekleri alır. "Duygularınız konusunda dürüst olmak her zaman en iyisidir."

Bir süre konuştuk ve o gece yatağa gittiğimde kendimi daha iyi hissediyordum. Oliver'ı incittiğim için üzgünüm ama yapacak bir şey yoktu. Aklımdan çıkmayan şey şu sözler: "Bir sürü pencereden tırmanıyor." Alden'in ziyareti olmadan haftalar geçebilir.

Ya ihtiyacı olan tek kişi ben değilsem?

Bu sefer haftalar değil. Sadece saatler sonra pencerenin açıldığını ve Alden'in pencereden sızdığını duyuyorum. "Şşşt," diye uyarıyorum.

Saat gece yarısını geçiyor ve annemle babam muhtemelen uyuyor olsalar da sağır değiller. "Özür dilerim," diye fısıldıyor. Sesinin tuhaflığı beni

uzan ve lambamı yak.

Aman Tanrım. "Ne oldu?" O yatağın kenarına otururken ben yataktan fırlıyorum.

"Ben iyiyim. Bugün Oliver'ın seni ziyaret ettiğini duydum."

Endişesi bu mu? Şu anda benimle dalga mı geçiyor? Gözlerinden biri şişmiş. Üst dudağı kanıyor ve elmacık kemiklerinde çürükler oluşmuş.

"Sana saldırdılar mı? Bir yerin kırıldı mı?" Yanağına dokunduğumda yüzünü buruşturuyor.

"Hayır, sadece küçük bir kavgaydı." "Den..."

Onun için sadece yalnızken kullandığım bu lakap karşısında sırtıyor. "Önemli bir şey değil."

"Burada kal." Küçük bir kavgadan daha fazlasıydı. Sesindeki yorgunluk ve omuzlarının çöküşü bana bunu söylüyor.

Sessiz adımlarla banyodan birkaç malzeme ve mutfaktan bir şişe su topluyorum. Şükürler olsun ki annemle babamın yatak odasının ışığı . Ev sessiz.

Alden yatağında sırtüstü yatıyor, bacakları yana sarkmış, ayakları yere basmış. Pozisyonu gömleğini belinden bir santim kadar yukarı kaldırıyor ve mavimsi mor bir leke daha ortaya çıkıyor.

Kaburgalarındaki morlukları görmek için gömleğini yukarı kaldırdığımda bana sırtıyor. "Eğer beni çıplak istiyorsan tek yapman gereken sormaktı."

"Kapa çeneni. Bence bir doktora ihtiyacın var."

Ayağa kalktı. "Hayır, kırılan bir şey yok. Sadece morarmış."

Yatakta yanına oturuyorum ve az miktardaki kanı temizlemek için dudağına ılık ıslak bir bez götürüyorum. En azından dikişe ihtiyacı varmış gibi görünmüyor. "Kiminle dövüştün?"

"Posey Lisesi'nden bir adam. Ben kazandım." Sesindeki gurur, gülümsememi geri çekmeme neden oluyor.

"Eğer bu kazanıyorsa, onu görmekten nefret ediyorum." Ben yüzünü bezle nazıkçe silerken bana bakıyor. "İyi görebiliyor musun? Gözün berbat görünüyor."

"Mmm hmm. Dürüst olmak gerekirse dudağım daha çok acıyor." Ağzının yaralanmamış tarafı yarım bir gülümsemeye yukarı kalkıyor. "Öp ve daha iyi hale getir?"

"Sen delisin." Suçlamamı zavallı dudaklarına yumuşak ve hızlı bir öpücük kondurarak noktalıyorum. "Şimdi, al bunları."

İki ağrı kesici ve bir şişe suyu kabul ediyor, sonra da onları yıkıyor.

"Adam seni kızdıracak ne yaptı?" Alden hiç sinirlenmezdi.

"Hiçbir şey. Her şey ayarlandı."

Düzenlenmiş mi? Çenem düştü. Hafta sonları yapılan birkaç yeraltı dövüş kulübü duymuştum. Tori dövüşlerden birine gitmem için başımın etini yiyor ama ikimiz de nerede yapıldığından emin değiliz. "Bunu para için mi yaptın?"

"Ve zafer. Zaferi unutma." Ben sinirlenirken o şaka yapıyordu ve sonunda fark etti. "Hey." Elimi tuttu. "Bu bir taneydi

denemek istediğim bir şey. Kavga etmeyi alışkanlık haline getirmeyeceğim. Merak etmeyin." Ağırlığını kaydırırken yüzünü buruşturuyor. Aptal olduğu için ona sonra bağırabilirim.

"Yatağa gir. Ben hemen döneceğim."

Gözü için yumuşak bir buz torbasıyla döndükten sonra yatak odamın kapısını kilitliyorum ve onunla birlikte yorganın altına giriyorum. Kot pantolonunu çıkarmış, üzerinde sadece boxer'ı ve gömleği var. Eğer ailem bu sefer bizi yakalarsa, başımız gerçekten belada demektir. Umurumda değil.

Her zaman yaptığım gibi göğsüne yatmak yerine bana sarılıyor ve başını göğsüme yaslıyor. Buz torbasını gözüne tutuyor.

"Oliver'ın daha önce burada olduğunu nereden biliyordun?" Sırtını hafifçe ovarak soruyorum.

"Bana söyledi. Seni yalnız bırakmamı istiyor." "Ne?"

"Evet, ben bir eziğim ve seni de yanımda getirmemeliyim." "Pislik herif," diye mırıldanıyorum.

Alden'ın vücudu kahkahalarla sarsılıyor. "Haksız değil."

"Kapa çenenin. Evet, . Bana çıkma teklif etmek için çiçeklerle geldiğinden bahsetti mi?"

"O kısmı rahatlıkla ."

"Eminim. Sen bir ezik değilsin. Onu dinleme."

"Endişelenme, El. de seni yalnız bırakamam."

"Yapmanı istemiyorum. Senin için endişeleniyorum. Artık hiçbirimizle takılmıyorsun. Nereye gittiğini ya da ne yaptığını bilmiyorum." Buz torbasını bir kenara koyuyor ve kolunu ortama doluyor. "Ben iyiyim. Eğleniyorum ve para kazanıyorum. Planlar yapıyorum." Vücudu

rahatlıyor ve uyumaya yakın olduğunu

biliyorum. "Gelecek hafta sonu. Seni de yanımda götüreceğim."

Mırıldandığı kelimeleri horlaması takip ediyor ve onları hatırlayacağından bile şüpheliyim.

BÖLÜM 4

İçimden bir gıcırtı çıkıyor ve Alden'in yatağında oturduğu yatak odama girdiğimde neredeyse içkimi düşürüyordum. "Burada ne işin var? İyi misin?"

"Ne yani? Artık sadece yaralandığımda mı ziyarete gelebiliyorum?" Bana sırtıyor. "Ailen gitti mi?"

"Yarın geceye kadar."

"Mükemmel. Hadi gidelim." "Ne? Nereye gidelim?"

"Dışarı. Bana nereye gittiğimi sordun. Ne yaptığımı. Sana göstereyim."

Ben de istiyorum. Dudağımı kemirerek bunu düşünüyorum. Kim bilir başımı ne tür bir belaya sokabilirdi? Dayak yemiş halde geldikten bir hafta sonra gerçekten onunla gidecek miyim? Yüzündeki morlukların gölgesi hâlâ duruyor.

Dudakları yavaşça bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Korkuyor musun?" "Elbette korkmuyorum."

"Yalancı." Bana doğru yaklaşıyor ve başını eğerek dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Sana bir şey olmasına asla izin vermem, Ella."

Nedense Oliver'ın önümde durup ona karşı hiç şansı olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Hiç şansı olmayan bendim. Pencereme tırmandığı ilk andan itibaren ona karşı koyma şansım hiç olmadı. "Tamam."

Ayakkabılarımı giyiyorum, evimin anahtarını ve paramı cebime koyuyorum ve penceremi kapatıyorum. Aşağı inmeyeceğim.

"Şşşt," diye uyarıyorum, kapımı açarak. "Garrett hâlâ uyanık."

Koridora çıkıyoruz ve ben nefesimin altında küfrediyorum. Garrett yatak odasının kapısının önünde duruyor. Alden elimi tutuyor ve Garrett uzun bir süre sadece ona bakıyor.

Alden sonunda konuşur. "Dövüşlere gidiyoruz."

Garrett aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Nichols ve Gillen bu gece mi?"

"Onlar ana maç. Bir tane daha var. Yeniler."

Garrett biraz para çıkarıp uzattı. "Nichols'a 50 dolar ver."

Alden bana yan bakıyor, sonra kabul ediyor. "Bekliyor musun?" Garrett soruyor.

Alden başını sallar. "Hayır. Kuru bir hafta oldu. Rex'i denemek isteyebilirsin."

Garrett bana doğru başını salladı. "Başını belaya sokma. Ve eğer onun Thirty'de olduğunu duyarsam, ciddi bir sorunumuz olacak." Ağabeyimin sesini hiç bu kadar sert duymamıştım.

"Anlaşıldı. Onu güvende tutacağım."

Garrett bana baktı. "Onunla kal. Kimseden içki ya da başka bir şey alma."

Beklediğim tepki bu değildi. "Anladım. Söz veriyorum."

Bu uyarıyla birlikte odasına gidiyor. Evden çıkarken az önce duyduklarım üzerine aklımda yüzlerce soru dolaşıyor.

"Bu da neydi şimdi? Neden sana bahse girmen için para verdi? Ve elinde tuttu?" Sokaklardaki en zeki insan değilim ama aptal da değilim. "Uyuşturucu mu satıyorsun? *Kardeşime* uyuşturucu mu satıyorsun?"

Beni bir motosiklete doğru çekerken nemli gece havası yüzüme çarpıyor.

"Sakin ol, otum olup olmadığını soruyordu." Bana bir kask uzatmaya çalışıyor, ben de sırtımı dikleştirip kollarımı kavuşturuyorum.

"Peki ya sana verdiği para?"

Omuz silkiyor ve ben almadığımda kaskı kafama geçiriyor. "Para kazanmanın kolay bir yolu. Bazı dövüşler ayarlıyoruz, insanların izlemesi için ücret alıyoruz, ayrıca bahisleri de kabul ediyoruz."

"Bu cehennem gibi yasadışı. Ya yakalanırsan?"

"Yakalanmam. Endişelenmeyi bırak."

"Thirty'de mi takılıyorsun?" Otuz, birkaç mahalle ötede terk edilmiş bir ilkokul. Tehlikeli bir yer olarak bilinir. İnsanlar orada parti yapıyor ama birçok bağımlı ve evsiz de orada kalıyor. Oraya adım atmaya asla cesaret edemem.

"Tabii ki hayır." Kaskı çenemin altına tutturuyor. "İki memenin de iyi olduğunu biliyorum Ella, ama bu gece gelip benimle biraz eğlenmen için bunu bir kenara bırakmanı istiyorum. Kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Yüzündeki gülümseme, benden daha iyi kadınları çekincelerini ve külotlarını bir kenara bırakıp onu her yerde takip etmeye ikna ederdi.

"Ben iki memeli değilim." Bu sözleri kıkırdamadan söyleyemezsin.

"Kurallara aykırı yaptığın bir şey söyle."

"Esrar içtim." Doğru, sadece birkaç nefes ve sadece bir kez, ama bunu bilmesine gerek yok.

Sahte bir korkuyla avuçlarını yanaklarına vuruyor. "Hayır! Tatlı küçük Ella değil. Seni kim bozdu?"

İçimden bir kahkaha dökülüyor. "Kapa çeneni. Kimin bisikleti bu?" "Bir arkadaşımın. Onu almak için bizimle dövüşte buluşacak."

Bacağını salladı ve ona katılmam için bana işaret ederek bindi. "O zaman eve nasıl gideceğiz?"

"Çok uzak değil."

Bu soruma bir cevap değil ama umurumda değil. O haklı. Tüm hayatım iş ve okuldan ibaret. Biraz gevşeyip eğlenmenin zamanı geldi.

"Yaklaş ve bana tutun," diyor ve motosiklet kükreyerek canlanıyor.

İlk kez bir motosiklete biniyorum. Belki de gergin olmalıyım, ama o havalandığında ve ben ona sıkıca tutunduğumda, içimden kahkahalar dökülüyor. Bu çok eğlenceli.

Yıllar önce kapanmış olan eski şişeleme fabrikasına kısa bir yolculuk. Çocukken burada bisiklete biner ve içeri girmek için birbirimize meydan okurduk. Yıkık dökük otoparkın etrafında küçük bir insan kalabalığı dolaşıyor ve Alden bisikleti tanımadığım üç adamın yanına çekiyor. Yeleklerine bakılırsa motorcular. Kaskımı çıkardığımda yanlarındaki iki kadın da bana küçümseyici bir bakış atıyor. Ama ben

Sorunlarının ne olduğundan emin değilim. İkisi de benden çok daha yaşlı, muhtemelen otuzlu yaşların başındalar, erkekler gibi.

"Bacağına dikkat et. Egzoz borusunda yakma," diye uyarıyor Alden, motosikletten inmeme yardım ederken. "Bir saniye burada bekle."

Bana tekrar söylemesine gerek yok. Motorcular büyük ve korkutucu olmasaydı bile o kadınların gözlerinden çıkan hançerler beni uzak tutardı. Ki öyleler. Bu adamları nereden tanıyor ki?

Yaya olarak ve arabayla daha fazla insan geliyor. Alden üç motorcuyla konuşurken, bir grup kadının kapılardan birini açıp fabrikanın içinde kayboluşunu izliyorum.

Dikkatim Alden'a döndüğünde, motorculardan biri ona biraz para uzatıyor ve gülüyorlar. Sonra bana doğru dönmeye başladı.

"Hazır mısın?"

"O da mı bahis oynuyordu?"

"Hayır. Sadece bana biraz borcu vardı."

Saçmalıyor. "Sana biraz borcu vardı ve bisikletini ödünç verdi. Üzerinde plaka olmayan bisikleti."

Alden kıkırdar, başını sallar. "Bisikletin parasını bana borçluydu. Onu ben yaptım."

Kaşları havaya kalktı. "Motosiklet mi yaptın?"

"Etkilendin mi?" diye alay ediyor, elimi tutuyor.

"Evet, aslında. Tamirci olabilirsiniz."

"Bundan daha yükseğini hedefliyorum. Özel bisikletler yapacağım. Kendi işimi kurup para kazanacağım." Fabrikanın kapısında duraklıyor. "Tamam, içeri girmeden önce dinleyin. Benimle kal. İçerisi labirent gibi ve karanlıkta kaybolmak çok kolay."

". "

Elim onunkinde sıkışıyor ve içeri giriyoruz. Şaka yapmıyor. Parlayan çubuklar ve derme çatma ışıklar koridorları ama karanlığı tamamen bastırmıyor. Nemli, küflü bir koku var ve kırık camlar ayaklarımızın altında çıtırdıyor.

Eski koridorlardan geçerken sesler giderek yükseliyor, ardından kalın plastik şeritlerin arasından geçerek geniş ve açık bir odaya giriyoruz.

Vay canına.

Burada yüzden fazla insan var ve daha fazlası da içeriye akın ediyor. Dövüşçüler için ayrılmış bir alanı çevreliyorlar. Kalabalığın arasında ilerlerken Alden sürekli durduruluyor. Çoğunlukla bahis oynamak isteyen insanlar tarafından, ama aynı zamanda kirpiklerini kırıştıran ve bana neredeyse alay ederken ona asılan kadınlar tarafından.

Buna şaşırmamalıyım. Genç olabilir ama Alden nereye giderse gitsin her zaman en yakışıklı adamdır. Ondan çok daha yaşlı kadınların kıkırdamalarını ve kulağına konuşmak için onu yakalamalarını izlemek mideme bir diken gönderiyor. Nasıl rekabet edebilirim ki? Tecrübeli olmalılar.

Belki de Alden tepkimi fark etti, çünkü kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. "Kızları boş ver. Onlar dövüşçü hayranları."

Bir adam dışarı çıkıp ilk iki dövüşçüyü tanıtmaya başladığında iplerin kenarına varıyoruz. "Kurallar nedir?" Alden'in kulağına doğru konuşarak soruyorum. Kalabalığın arasından duyurmanın tek yolu bu. "Boks mu bu?"

Alden başını sallar. "Sokak dövüşü. Isırmak ya da göz oymak yok. Kasıklara saldırmak yok. Bu kadar. Kaybeden pes eder ya da on beş saniye içinde ayağa kalkamaz." Karşı tarafta duran iki adamı işaret ediyor. "Her dövüşçünün, çok fazla olduğunu düşünürlerse kendileri adına çekilebilecek bir yedeği var."

Şiddete yabancı değilim. Çok sayıda mahalle ve okul kavgası gördüm. Ama bu farklı. İlk kavga liseli çocuklar arasında.

Çok uzun sürmüyor. Biri diğerinden çok daha büyük ve küçük olanı çabucak yere seriyor. Birkaç yumruk ve kırık bir burnun ardından dövüş biter. Kaybeden arkadaşları tarafından teselli edilirken, kazanan kalabalığın övgülerini içine çeker.

Daha önce konuştuğu motorculardan biri yanına gelir ve Alden'in omzuna bir tokat atar. "Siz ceninlerin dövüşmesine izin vermemeleri gerektiğini söylemiştim. İki dakika bile dayanamadılar."

"Siktir git ihtiyar. Benimki dört dakikaydı."

İkisi de gülüyor ve Alden bana başını sallıyor. "Bu benim kızım, Ella."

Kız arkadaşı. Kalp atışım iki katına çıktı.

"Ella, bu Ronin."

"oldum."

"Sen de tatlım." Alden'a döner. "Yarın akşam gel."

Alden anında başını salladı. "Orada olacağım."

Kalabalıktan bir tezahürat yükseliyor. Asıl dövüş başlamadan önce soru sormam için zaman yok. İlki bunun yanında çocuk oynucağıydı. Adamlar daha yaşlı, muhtemelen yirmili yaşların ortalarından sonlarına doğru. Birbirlerine giriyorlar ve kan gövdeyi götürüyor. Acımasız ve midemi bulandırıyor ama aynı zamanda heyecan verici.

Kaybediyor gibi görünen adama tezahürat yapanlara katıldığımda Aiden bana gülümsüyor. "Ezilenleri sever misin?"

"İkisini de tanı mıyorum ama desteğe ihtiyacı var gibi görünüyor."

Kesinlikle öyle. İşe yaramaması çok kötü. Bir dakikadan az bir süre sonra nakavt oldu. Kalabalık çılgına dönüyor ve etrafta itilip kakılıyor. Alden Ronin'e doğru eğildi. "Ella'yı bir dakikalığına güvende tutar mısınız?"

Ronin, "Onu yakaladım," diye cevap verir.

"Hemen döneceğim. En fazla beş dakika sürer. İşlerin çığıırından çıkması ihtimaline karşı burada onunla kal, tamam mı?"

Bu fikir beni heyecanlandırmadı ama Alden ben cevap veremedim gitti. Fabrika katının diğer tarafındaki bir grup adama katılıyor. Onlar konuşurken ve para yine el değiştirirken izliyorum. Bütün gece insanların ona para vermesini izledim.

Alden her zaman karşı koyamadığım, aklımdan hiç çıkmayan bir çocuk olmuştur. Kaç yıl boyunca onun hakkında hayaller kurdum, onu birçok çocuksu hayalin içine yerleştirdim. İssiz bir adada sıkışıp kalmak, New York'ta yaşamak için kaçmak, ünlü bir fotoğrafçı olmak ve dünyayı dolaşmak. O hep oradaydı. Şimdi fantezilerim cinsel hal aldığıında, hala hayal ettiğim kişi o.

Elleri üzerimde. Dudakları üzerimde. Kendimi ilk kez boşalttığımda, onun bana oral seks yaptığını hayal etmişim. Belki de okuldaki diğer erkeklerin hiçbirinin uzun süre ilgimi çekmemesinin nedeni budur. O değiller.

Şimdi farklı bir adam görüyorum. Babası gittiğinden beri daha da vahşileşti. Bu yeni bir şey değil, ama okulu asmanın ve arada sırada gizlice içki içmenin nasıl daha fazlasına yol açabileceğini hiç düşünmemiştim.

Kavga. Uyuşturucu satmak. Sadece kumar oynamak değil, aynı zamanda bir yeraltı dövüş kulübünü organize etmeye ve yönetmeye yardım etmek. Motosiklet olayında da bana şüpheli gelen bir şeyler var ve motosikleti gerçekten o mu yaptı yoksa çaldı mı merak ediyorum. Bu önemsiz bir şey değil ve birlikte çalıştığı insanların hepsi ondan çok daha yaşlı görünüyor.

Başı gerçekten belaya girebilir. Yasal sorun.

Korkutucu ama bu ona karşı hislerimi değiştirir mi?

Konuşurken başını kaldırıyor ve odanın diğer ucundan göz göze geliyoruz. Rüyalarımda gördüğüm gülümseme yüzünde beliriyor.

Hayır, bu hislerimi değiştirmiyor. Aksine, tehlikeyi umursamaması cazibesini artırıyor. Bunu onun hakkında sevdiğim şeylerin listesine ekle. Komik, tatlı, şefkatli, cesur.

Bana döndü ve elimi tuttu. "Hadi gidelim."

Ağırlık kazanmış gibi görünen gece havasına fırladık. "Nereye gidiyoruz?" Beni mahallemizin aksi yönüne doğru götürmeye başladığında soruyorum.

"Astor Köprüsü. Sawyer mezuniyetini kutlamak için bu gece bir fıçı bira partisi düzenliyor."

Tori ve ben on iki yaşındayken Sawyer'a aşık olduk ama sonunda onunla çıkan o oldu. En azından birkaç hafta öncesine kadar. "Tori'den ayrıldığını biliyor muydun?" Köprüye ve Poke Creek'e giden demiryolu raylarına ulaşmak için bir dizi arka bahçeden geçerken soruyorum.

"Hayır, onu görmedim. Ama bu mantıklı. Eyalet dışında bir üniversiteye gideceğini duydum."

"Öyle. Federal ajan olmak istiyor."

Alden başını geriye atarak güler. "Tabii ki öyle. O tam bir tip."

"Tip mi?"

"Polis olmak istemek. Kibirli biri. İnsanların ona bakmasını ve konuştuğunda zıplamasını sağlamak için çaresiz. Eminim bu düşünce

Üniforma giymek ve otorite sahibi olmak onu sertleştiriyor."

Tarifini duyunca çenem düştü ama haksız da değil. Sawyer'a çok . Sadece daha önce kimsenin anlattığını duymamıştım. Güldüğümde bana sırtıyor. "Tori'ye daha iyisini yapabileceğini söyledim."

Alden benden bir yıl önde ve onun da eyalet dışında bir üniversiteye gitmeyi tercih edebileceği aklıma geliyor. Bazen pencereden içeri girmeden haftalar geçiyor ama geri döneceğini biliyorum. Ve onu okulda göreceğimi, arkadaşlarıyla birlikte olsa ve bana sadece gülümsese ya da göz kırpsa bile. Bunu dört gözle beklememek düşüncesi korkunç.

"Eyalet dışında bir üniversiteye gitmeyi düşünüyor musun?"

O cevap vermekte acele etmezken, demiryolu bağları arasındaki koyu renkli çakıllar ayaklarımızın altında çıtırdıyor. "Üniversiteye gitmeyeceğim. Bilmem gereken her şeyi şimdi öğreniyorum."

"Bahisçi olup uyuşturucu satarak mı?"

"Hayır, yargılayıcı. Ronin'in bir bisiklet dükkanı var. Sana özel bisikletler yapıp satacağımı söylemiştim. Tamircileri bana her şeyi öğretiyor."

"Kulağa harika geliyor."

Bana gülümsüyor. "Sence yapabilir miyim?"

"Tabii ki biliyorum. Sen her zaman bir şeyleri tamir edebilmişsindir. Mahallemizdeki her bisikleti ve çim biçme makinesini bir şekilde tamir etmiş olmalısın. Babamın annene senin mühendislik okuman gerektiğini söylediğini duydum."

"Bir servete mal olacak okul yılları mı? Olmaz öyle şey. Benim kendi planlarım var. Ronin'in adamlarından öğrenebildiğim kadar çok şey öğreneceğim, tüm paramı biriktireceğim ve sevdiğim şeyi yapacağım, bir şeyler üzerinde çalışacağım." Elimi sıktı. "Ne olmak istiyorsun? Dondurma kamyonu sürme hayalinden varsayıyorum."

Sırtışı alaycı ve ben ona dirsek atıyorum. "Kapa çenenin. On bir yaşındaydım ve kulağa eğlenceli bir iş gibi geliyordu. Yiyebileceğin kadar dondurma."

"Yani, buna sadık kalıyorsun. Güzel. İndirim alacak mıyım?"

"Dondurma kamyonu sürmüyorum, salak." Benim gerçek hayalim Henüz kimseye bahsetmediğim yeni bir tane. "Fotoğrafçı olmak istiyorum. Rehin dükkanından bir fotoğraf makinesi aldım ve kullanmayı öğreniyorum. Gelecek yıl sanat kredim için fotoğrafçılık kursuna yazıldım."

"Hiç şaşırmadım. Biz küçükken elinde hep o tek kullanımlık fotoğraf makinelerinden vardı. Ne tür fotoğraflar çekmeyi seviyorsun?"

"Çoğunlukla insanlar. Yani her şeyin fotoğrafını çekmeyi seviyorum ama en eğlencelisi insanlar." Bundan daha fazlası var ama bunu açıklayacak kadar anlamıyorum. Kameranın insanlarda her gün görecektik kadar yakından bakmadığımız şeyleri yakalama şekli. Bir anı sonsuza dek mühürleme şekli. "Belki seyahat eder ve modellerin fotoğraflarını falan çekerim. Henüz karar vermedim."

"Yapacaksın. Bu harika bir plan."

Sesinde zerre kadar eğlence ya da benimle dalga geçtiğine dair bir işaret yok. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle." Ona baktığımda alnındaki hafif ter tabakası ay ışığında parlıyor. "Eğer bir modele ihtiyacın varsa, çıplak fotoğraf çekmeye tamamen hazırım. Sadece zevkli olsunlar yeter."

"Küçük bir çocukken lazımlıkta çekilmiş fotoğraflarını gördüm zaten. Bunu geçebileceğimden emin değilim."

Elimi bırakıp parmaklıklardan birine doğru ilerliyor. "Bak."

Bir sıra ince metal disk birkaç santim arayla dağılmış halde duruyor. "Bunu yıllardır yapmamıştım," diye gülüyorum.

"Eskiden trenleri raydan çıkaracağından endişelenirdiniz."

"Çünkü bana öyle olacağını söylemiştin." O soğuk kış öğleden sonrasında Oliver'la birlikte tren raylarının üzerine bozuk para saçarken hissettiğim korkuyu hatırlıyorum. Bunun treni raylardan çıkaracağına beni inandırmışlardı. Tren geçtikten sonra yassılaştırmış paraları bana göstermeden önce uzun süre bana gülmüşlerdi.

Alden onları topluyor ve birini yüzüme tutuyor. "Öp ki bana iyi şans getirsin."

Çok aptal. Kabul ediyorum, o da sırtarak cebine sokuyor. öpüyor, sonra bana uzatıyor. "Al. Biri sende kalsın, diğeri bende. İki meme olmayı bırakıp gizlice partiye gittiğin bu anısal gecenin anısına."

"Bunu her zaman saklayacağım." Gülererek cebime sokuyorum.

Önümüzde bir grup insan raylara adım attığında ikimiz de başımızı kaldırıp bakıyoruz. Aynı yöne doğru yürüyorlar -muhtemelen onlar da partiye gidiyor.

Neredeyse geldik. Müzik ve sesler duyulmaya başladığında dudaklarımı yalıyorum. Bir soru soracak cesarete sahip olmalıyım. "Den? Dövüşte Ronin'e senin kızın olduğumu söylemiştin. Ciddi miydin? Yani... kız arkadaşın olmamı istiyor musun?"

Nefesimi tutarken kulaklarımda bir vınlama sesi duyuyorum. On altı yaşındayım ve hiç ciddi bir erkek arkadaşım olmadı. Alden'dan başka kimseyi istemedim.

"I..." Yürürken yan gözle bana bakıyor, sonra tekrar yere bakıyor. "Bazen orada pek iyi bir kalabalık olmuyor ve senin güvende olduğundan emin olmak istedim. Kimsenin sana ."

Hayal kırıklığı göğsümde fiziksel bir ağırlık gibi. Poke Deresi üzerindeki köprüye ulaştık ve elini bıraktım.

"Ella..."

"Sorun değil. Sadece nerede durduğumuzu bilmek istedim. Anlıyorum. Biz arkadaşız." Kelimeler bana inandırıcı bile gelmiyor. Nasıl anlayabilirim ki? Çok kafa karıştırıcı biri. bana geliyor, beni öpüyor, yatağında bana sarılıyor, bana kızım diyor. Ama ben o yönde adım atar atmaz, karşı çıkıyor. Başka bir şey söyleyemeden önünü kesiyorum ve köprünün yanındaki yamaçtan aşağı iniyorum.

Parti en altta tam olarak ortaya çıkıyor. Bir fıçı buz dolu bir küvetin içinde duruyor ve insanlar köprünün sağında ve solunda kıyı boyunca gruplar halinde toplanmış durumda. Poke Deresi bir nehir sayılabilecek kadar büyük değil ama küçük de değil. Ortada yaklaşık 10 metre derinliğinde ve bazen hızlı hareket edebiliyor. Birkaç mil aşağıda bir rezervuara dökülür.

Gündüzleri, köprüden atlayan yüzücüleri görmek yaygındır. Bunu ben de yaptım. Geceleri, özellikle de akıntı güçlüyse, size doğru gelebilecek enkazı göremediğiniz için akıllıca değildir. Daha aşağıda, virajı geçtikten sonra yüzme deliği olarak kullanılan bir alan var.

Tanıdık yüzler gördüğüm için mutluyum. Alden'ın bir sıcak bir soğuk davranışlarının, artık burada olduğuma göre iyi vakit geçirmeme engel olmasına izin vermeyeceğim. Kira adımı söylüyor ve ona ve yanındaki iki kıza katılmam için el sallıyor. Holly ve Breanna.

Yakın değiliz ama okulda sık sık birlikte öğle yemeği yiyoruz ve Breanna geçen yıl Biyoloji dersinde laboratuvar partnerimdi. Alden'in nereye gittiğini görmek için arkama bakmadan onlara doğru ilerliyorum.

"Hey!" Kira haykırıyor. "Geleceğini bilmiyordum. Garrett seninle mi?"

Biz birinci sınıftayken Kira'nın kardeşime karşı bir ilgisi vardı, o da son sınıftaydı.

"Hayır, burada değil."

Breanna bana sırtıyor. "Üniversiteden eve döndü, değil mi?"

"Yaz için, evet."

Etrafta Alden'i aramamak için elimden geleni yaparken birkaç dakika konuşup takılıyoruz. Belki önemsiz davranıyorum ama şu anda acım kontrolüm altında.

"Bira içmeden çok uzun zamandır buradasın," diyor arkamdan bir ses. Leo'nun elinde bir bardak bira tuttuğunu görmek için dönüyorum. "Köpüğün bir kısmını silkelemek isteyebilirsin," diye tavsiyede bulunuyor. Leo benim yaşımda ve şehirde yeni. Okulumuza yaz tatilinden altı hafta önce başlamıştı. Kıvrık saçları ve gamzeleriyle sevimli biri.

"Teşekkür ederim ama sonra bir tane alırım." Alden aramıza girdiğinde cevabım yarıda kesildi.

"Onu yakaladım Leo, ama iyi bak." Alden bana bir bira uzatırken ona zar zor bakıyor.

Bütün gözler üzerimizde. Lanet olsun. Olay çıkarmaya hazırlanır gibi bana bakıyor ve bir anlığına Leo'nun elinden içkiyi almayı düşünüyorum. Sırf bana ne yapacağımı söyleyemeyeceğini göstermek için. Ama bu aptalca. Garrett bile beni uyarmıştı.

"Teşekkürler." Bu kelime kulağa pek samimi gelmiyor ama fincanı kabul ediyorum.

Leo bunu kişisel olarak algılamadı. Kira beni uzaklaştırırken dövüş ve bir dahaki sefere kimin yarışabileceği hakkında konuşmaya başlıyorlar. Breanna ve Holly de onları takip ediyor ve biz uzaklaştıktan sonra Kira, "Alden'la mı geldin?" diye bağıyor.

"Birlikte yürüdük."

Kararsız cevabım onları yatıştırmayacak. "Buraya onunla mı geldin? Bir randevu mu?" Holly soruyor. Ses tonunu hafif tutuyor ama cevabın hayır olması için yalvardığını duyabiliyorum. Kira belki

Garrett'a karşı bir şeyler hissediyorum, ama Holly tamamen Alden'la ilgili. Bildiğim kadarıyla ona ikinci bir bakış bile atmadı.

"Hayır, sadece arkadaşız. O benim komşum." Bira bardağını boşaltıyorum. "Benimle bir tane daha içmeye gelir misin?"

"Elbette."

İki bira sonra, kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sarhoş değilim ama kontrolünü kaybetmediğin ama hiçbir şeyi de umursamadığın o mükemmel sarhoşluk sınırındayım. Çünkü Alden Stokes'u ve saçmalıklarını sikeyim.

Şu adamlara bak. Birçoğu bu gece bana asıldı. Bütün gece Alden'a ağzının suyu akan kızlar gördüysem ne olmuş? Seçenekleri olan tek kişi o değil.

Bunun kanıtı şu anda bana doğru yürüyor.

"Hey. Kira, Breanna, Kyle ve Bobby kafayı bulmak için viraja doğru gidiyorlar. Sigara içiyor musun?" Leo soruyor.

Bu gece mi? Neden, evet lanet olsun. "Elbette." Elini tuttuğumda gülümsemesi daha da büyüyor. "Hadi gidelim."

Çok uzak değil. Diğerlerine bağırma mesafesindeyiz ama gürültüyü azaltacak kadar da uzaktayız. Kira Kyle'ın kucağında oturuyor, Bobby de kolunu Breanna'ya dolamış. Çimenli kıyıda onların yanına oturuyoruz.

Leo bir esrar yakıyor, içiyor ve bana uzatıyor. İlk vuruşumda öksürdüğümde bana sırtıyor ama ikincisi daha iyi. Esrar bittikten sonra Alden tanımadığım bir adamla geliyor ve arkamızda daha geride oturuyorlar. Çakmağın parıltısından aynı nedenle geldikleri anlaşılıyor.

Kira arkasına bakar ve güler. Esrardan önce oldukça ateşliydi. "Hey! Casusluğu bırak! Bu ürkütücü!" diye sesleniyor.

"Kimse senin sarhoş kışını gözetlemiyor!" Alden geri seslenir. O ve yanındaki adam gülererek esrarı aralarında paylaşırlar.

"Ben sarhoş değilim!" Kira ısrar ediyor, sesi kırılgan geliyor. "Hayır mı?" Alden cevap veriyor.

"Hayır!"

Yaklaşık bir dakikalık sessizlikten sonra Alden tekrar konuşur. "Hey Kira, bak bu gece ne kadar çok yıldız var."

Kira ellerinin üzerinde geriye yaslanır ve yukarı bakar. Anlık pişmanlık yüzünü doldurur ve haykırır. "Whoa."

Yanımızdaki çocuklar Alden ve arkadaşıyla birlikte gülmekten kendilerini alamıyorlar.

"Sarhoşken asla gökyüzüne bakma. Başın döner," diyor Leo ona.

"Ah, çok sıcakladım. Hadi yüzmeye gidelim," diyerek ayağa kalkıyor ve Kyle'ı ayağa kaldırıyor.

Breanna onlara katılmak için sıçırıyor. "Ooh! Evet! Hadi çıplak !"

Alden geldi ve diğer tarafıma oturdu. Arkadaşı gitmiş olmalı.

"Ciddi misin?" Bobby soruyor. "Hepimiz soyunacak mıyız?"

"Soyunmayacağım," diye ısrar ediyor Kira. "İç çamaşır ve sütyen."

"Siktir et," diyor Breanna, üstünü çıkarırken. "Sütyen giymedim." Suyun kenarına doğru yürüyor ve herkese sırtını dönerek iç çamaşırlarını çıkarıyor. Göğsüne kadar dereye girdiğinde dönüp bize sesleniyor. "Hepiniz korktunuz mu? Su harika hissettiriyor."

Kira iç çamaşırını ve sütyenini çıkarır, sonra da onu takip eder. Kyle ve Bobby hiç siklemiyor. İkisi de çıplak soyunur ve suya atlar. Leo gülerek peşlerinden gider ama iç çamaşırını çıkarmaz.

"Eve gitmeye hazır mısınız?" Alden, herkes kulak kesildikten sonra sorar.

Yüz ifadesi çileden çıkarıcı. Bunu yapacağımı düşünmüyor. Belki de beni durdurabileceğini düşünüyor. Ben onun kızı değilim. İstedigimi yapmakta özgürüm.

"Hayır, ama beni beklemenize gerek yok. Dönüş yolunu biliyorum."

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve bu sessizlikte sanki bütün bir konuşma gerçekleşiyor. Onun "*sakın cüret etme*" sine karşılık benim "*sadece beni izle*" m.

", Ella!" Breanna bağılıyor.

Tişörtümü çıkarıp bir kenara fırlattığımda alkışlıyor. Alden'a bakmadan şortumu çıkarıp suya giriyorum. "İç çamaşırını çıkardığına inanamıyorum!" Breanna'ya sesleniyorum. "Ya bir balık orada yüzmeye çalışırsa?"

Hepsi çıldırıyor. Su serin ve çok iyi hissettiriyor. Su göğüslerime ulaştığında duruyorum ve saçlarımı ıslatmak için suyun altına dalıyorum. Sütyenim ıslandığında tamamen . Bu çok komik.

yüzerken erkeklerin göğüslerimize bakmıyormuş gibi yapmalarını izlemek için.

Kıyıya doğru dönüp baktığımda, Alden kıyıya yaslanmış bizi izliyor. Her neyse. Garrett'a bana göz kulak olacağına söz verdi. olmasının tek sebebi bu.

Kabul ediyorum, bu teoriyi test etmek için Leo'yu yakalayıp öpme dürtüsü cazip geliyor, ama kafam güzel olsa bile bunun yanlış olacağını biliyorum. Leo bana karşı nazik ve saygılı olmaktan başka bir şey yapmadı. Sadece Alden'i kızdırmak için ondan hoşlanıyormuş davranmak zalimlik olur.

Bir gök gürültüsü başımı kaldırıp bakmama neden oluyor ve bulutların yıldızların önüne geçtiğini fark ediyorum. Alden bize el sallıyordu. "Yıldırım, sizi aptallar!" diye sesleniyor. "Çıkın dışarı!"

"Sen bizim değilsin!" Kira bağırıyor.

Gülerek kendimi göğüs derinliğindeki suda sırt üstü yüzmeye bıraktım ve kara bulutların yuvarlanıp kaymasını izledim.

"Ella, lanet olsun!" Tekrar gök gürlediğinde Alden bağırır.

Kulaklarımı suyun altına bırakıyorum, onun sesini ve diğerlerinin kahkahalarını bastırıyorum. Sanki her şeyin dışına çıkmışım gibi hissediyorum. Serin su, büyüleyici gökyüzü, boğuk bir mesafedeki dünya.

Kör edici bir çizgi sessizliğimi kesiyor. Bu biraz fazla yakındı. Kollar kalçalarımın dolandığında ayaklarım henüz derenin dibine değmemişti. Alden'in omzuna atıldığımda kahkahalar etrafımda çınlıyor.

Sırtının yarısına kadar ıslak olan gömleğinin arkasını kavriyorum. "beni!" Beni görmezden gelerek kıcıma bir tokat attı, hem de hafifçe değil. "Ah! Bu acıttı!" Özellikle de koruyan tek şey bir çift ıslak külot olduğu için.

"Beni getirtmenin karşılığı bu."

"Çıkıyordum." Cevabı, dışarı çıkarken kıcıma bir tokat daha atmak oldu.

Diğerlerinden kahkahalar yükseliyor ve bizi kıyıya kadar takip ediyorlar. Rüzgâr hızlanıyor, beni ayağa içimi bir ürperti kaplıyor. Ayakkabılarını bile çıkarmadığını görünce içimden bir kıkırdama dökülüyor. Bir adım attığında ayakkabılar gıcırıyor ve kot pantolonundan çimenlere akıyor.

Sinirlenmiş gibi görünmek için elinden geleni yapıyor. "Sence bu komik mi?"

"Bu durum beni oldukça eğlendiriyor, evet."

Gülümsemesini bastırarak başını sallıyor. "Giyin ki geri dönebilelim."

"Bana asla ne yapacağımı söylemeyeceğini söylediğin zamanı hatırlıyorum. Ne kadar uzağa düştük," diyorum abartılı bir iç çekişle.

Alden sanki daha önce sütyenimin içini görmemiş ve eli ıslak kıcımda değmemiş gibi giyinmeme izin vermek için arkasını dönüyor. Diğerleri arkamda giyinmeye odaklanmışken hiç dikkat etmiyorlar.

Önünde durmak için yürüdüğümde Alden'in kaşları alnına tırmanıyor. Sütyenimin düğmesini açıyorum, çıkarıyorum ve içindeki suyu sıkıyorum. Ona baktığımda dikkati göğüslerime kilitleniyor. Beni hiç üstsüz görmemişti. Ona daha önce hiç görmediği başka bir şey göstermek üzereyim. Dürüst olmak gerekirse, kimse görmedi.

Kalbim göğsümde çarpıyor ama gözlerimi onun gözlerinden ayırmama izin vermiyorum. İç çamaşırlarımı yavaşça aşağıya çekiyorum, sonra çıkarıyorum ve mümkün olduğunca soğukkanlı bir şekilde üzerlerindeki suyu sıkıyorum.

Bakışlarını yavaşça indirdiğinde bakışlarındaki sıcaklık tenime ulaşıyor. Dili dışarı fırlıyor, dudaklarını ıslatıyor ve derin bir nefesle göğsünün yükseldiğini görüyorum.

Önemli bir şey değilmiş gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum. Sanki vücudumu ona gösterme konusunda tamamen rahatmışım gibi. İç çamaşırsız giyilemeyecek kadar ince, bu yüzden onu tekrar giyiyorum, sonra şortumu üzerine geçiriyorum.

Tek zor nefes alan ben değilim. Ben sütyenimi ve gömleğimi giyerken Alden beni izlemeye devam ediyor. "Gitmeye hazır mısın?" diye soruyorum, sesim hafif.

"Lanet olsun, Ella, beni öldürüyorsun," diye nefes alıyor.

Cevap verme zahmetine girmiyorum. Köprüye ve raylara geri dönerken bile sessiz kalıyorum. Ne söyleyeceğimden emin değilim. Hâlâ kafam güzel ve biraz da uçmuş durumdayım. Bu da düşüncelerimin dağılmasına neden oluyor.

Fırtına bizi ıskalıyor ama şiddetli yağmur hemen arkasından geliyor. Gökyüzü açıldığında raylardan ancak birkaç adım atabildik. Dakikalar içinde ikimiz de sıırıslıkam olduk.

Alden güler ve sessizliği bozar. "Sen de kıyafetlerinle yüzmeye gidebilirdin."

"Ne eğlenceli ki?"

Alden elime uzandı ama ben tutmadım. "Etrafta beni koruman gereken kimse yok."

İç çekerek durdu ve bileğimi tuttu. Gözlerimin içine bakarken sağanak yağmur altında rayların ortasında duruyoruz. "Ella. Öyle demek istemedim." Islak bir tutam saçını alnımdan çekip alıyor. "Sen benim kıızımsın. Her zaman . Sana değer verdiğim kadar değer verdiğim kimse yok. Ama bir kız arkadaşım olamaz. Şimdi olmaz. Önce kendimi toparlamam lazım. Deniyorum. Çok çalışıyorum, El. Sana layık olabileceğim bir yere gelmek için. Sabırlı ol. Lütfen."

Sözleri beni hayrete düşürüyor. Benimle evlenmekle ilgili küçük şakaları dışında, birlikte olduğumuzdan hiç bahsetmemişti. Gözlerinde kırılma parlıyor. Elimini ensesinde gezdiriyorum ve ıslak dudaklarını öpüyorum. Ben ona bakarken ikimiz de uzun bir süre konuşmuyoruz. O kadar muhteşem ki. Uzun kirpiklerine minik damlalar yapışıyor ve saçları alnına doğru sarkıyor. "Şu anda buna layıksın, Den. Senin kız arkadaşın olmaktan gurur duyuyorum. Ama seni anlıyorum."

Belki tamamen anlamıyorum ama o dürüst davranıyor. Bana neye ihtiyacı olduğunu söylüyor. Zamana. Bağımsızlık iyi bir şey, önemli bir şey ve bence onun üzerinde çalıştığı şey de bu. Kendi başına bir adam olmak ve kimseye hesap vermek zorunda olmamak. Yetişkinliğe bir yıl kaldı ve benim sahip olduğum destek sistemine sahip değil. Korkuyor. Ben de korkardım. Her şey değişecek.

Gülümsemesi her şeydir. "Yaramazlık yapabildiğini görmek güzeldi. Bu gece seni izlerken çok eğlendim." "Ha! Bahse girerim."

Kıkırdarak elimi tutuyor ve bu sefer direnmiyorum. Raylardan aşağı inmeye devam ediyoruz. "Sadece soyunduğun zaman değil. Serbest kaldığını ve iyi vakit geçirdiğini görmek güzeldi. Yine de tam açıklama. Karşımda ıslak ve çıplak durman, şaplak bankama kalıcı olarak kaydedildi."

"Kendime dokunduğumda seni düşündüğüm için bu adil."

Çıkardığı inilti beni güldürüyor. Yüzümdeki gülümsemeyi silmek mümkün değil. Gerçekten de eğlenceli bir geceydi, her zamankinden çok farklıydı.

Ben . Bir dövüş izledim, bir partiye gittim, içtim, sigara içtim ve Poke Creek'te neredeyse çıplak kaldım. Şimdi gecenin bir yarısı bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda eve yürüyorum.

Tarif zor ve tekrarlanması da zor olacağını bildiğim duygu. Özgürlük ve gençlikle karışık neşe gibi bir şey. Asla unutamayacağım bir gece.

Evime vardığımızda neredeyse şafak söküyordu ve yağmur durmuştu. "Kalmak istiyor musun?" diye sordum.

Başını salladı ve beni içeri kadar takip etti. Giymesi için Garrett'ın eski şortlarından bir çift aldım. İkimiz de kurulanıp üstümüzü değiştirdikten sonra yatağıma giriyoruz. Bana sarılıyor ama işin cinselliğe dökülmesine izin vermiyor.

değil. Sabırlı olabilirim.

BÖLÜM 5

Penceremdeki tıkırtı beni uykumdan uyandırıyor ama artık beni telaşlandırmıyor. Alden'in beş yıl önceki o ilk seferden bu yana pencereme kaç kez tırmandığını sayamıyorum. Konuşuyoruz ve bazen öpüşüyoruz. Birimizin üzgün olduğu gecelerde, o şafağın ilk ışıklarıyla gizlice çıkana kadar küçük yatağında birbirimize sarılıyoruz.

Alden benden sabırlı olmamı isteyeli neredeyse iki yıl oldu. Onunla birlikte olma umudumu kaybetmeme yetecek kadar uzun bir süre. Yakında üniversiteye gideceğim ve bu ilişkimize bir son verecek. Sokağın karşısında yaşayıp penceremden gizlice giremeyecek. Mesafe benim için iyi olacak. Onu aklımdan çıkarıp hayatıma devam etmeliyim. İtiraf etmek istediğimden daha fazla acı veriyor ama muhtemelen en iyisi bu.

Alden'in kimseyle anlaşabileceğinden emin değilim. Parti, uyuşturucu ve içkiyle geçirdiği yıllar boyunca tutuklanmamış olması bir mucize - hala ayarladığı kavgalardan bahsetmiyorum bile. Babası, onu yakalayıp eve getirmek için annesiyle birlikte birden fazla kez dışarı çıkmıştır. Onu evcilleştirmek mümkün görünmüyor. Canını dişine mezun olmayı başardı ama o zamandan beri parti yapmak ve motosiklet üzerinde çalışarak para kazanmak dışında pek bir şey yapmadığını söyleyebilirim.

Geç oldu ama heyecanıma rağmen onu beklerken uyuyakalmış olmama şaşırdım. Bu gece geleceğini biliyordum ve ondan istediğim bir şey var. Devam etmeden önce son bir şey.

"Mutlu yıllar, El," diyor ve ayakları yere basar basmaz beni bir öpücük için kendine çekiyor. "Giyin, sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne? Geç oldu." Bu gece çok farklı bir Şey planlamıştım. Üniversiteye bakire olarak gitmek mümkün değil ve ilk olmasını istediğim kişi o.

"Ve sen on sekiz yaşındasın, seksen değil. ama. Bu çok önemli." Bana zayıf diyebilirsiniz ama ona asla karşı koyamadım. İ çekerek, uyku şortumdan hızla bir kot pantolon ve atlete geçiyorum. Sütyen yok. Bu gece bir görevim var.

"şşşt," diye uyarıyorum, koridorda sürünürken. Bugün on sekiz yaşıma girmiş olabilirim ama yine de aileme gecenin bir yarısı burada ne yaptığını açıklamak istemiyorum.

Motosikleti birkaç ev ötede park halinde duruyor ve bacağımı üzerinden atarken ona bakıyorum. Doğum günümde kollarımı Alden'a dolamak ve sıcak havanın üzerime hücum ettiğini hissetmekten daha çok yapmak istediğim bir Şey yok. Kafama bir kask yerleştiriyor. "Kaskımı takınca seksi görünüyorsun."

"Senden daha iyi yaptığım için kızma."

Kıkırdıyor, beni öne doğru çekiyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Dayan bebeğim." Motosiklet kükreyerek hareket ediyor ve kollarımı ona sıkıca sarıyorum. Çok geçmeden Freddy'nin Garajı' otoparkına giriyoruz.

"Freddy'nin yerinde ne işimiz var?" Beni kapıya doğru götürürken sordum.

"Artık Freddy'nin değil," diye yanıtlıyor, bir dizi anahtar çıkararak. "O benim. Yani, yarısı benim."

Servis girişinin kilidini açıyor ve beni içeri götürmeden önce ışıkları yakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Zengin ve karanlık bir koku duyularımı dolduruyor. Motor yağı, gres, eski duman, biraz da boya. Tepedeki aydınlatma geceye karşı parlak ve sert. Beşinci bölmede bir motosiklet beklerken dört bölme boş duruyor.

Alet kutularıyla kaplı duvarlara bakarken yüz ifadesinden gurur damlıyor. "Freddy emekli oluyor. Kardeşi Lewis henüz gitmeye hazır değil ve Freddy'nin hisselerini benim almamı teklif etti. Ben ortağım. İşin yüzde ellisine sahibim. Birkaç yıl içinde, Lewis emekli olmaya hazır olduğunda, diğer yarısını da ben alacağım. O zaman Stokes Brothers Custom Bikes olacak. Kulağa nasıl geliyor?"

Dürüst olmak gerekirse çok edici ama neşesini kaçırmak istemiyorum. "Kulağa... harika geliyor ama nasıl? Yani, bu çok pahalıya mal olmuş olmalı."

Şüphelerim hiçbir etki yaratmadan ondan sekiyor. ". Bana doğru bir adım attı. "Kazandığım parayla ne yaptığımı sanıyordun? O riskleri sadece eğlenmek için almıyordum."

"Uyuşturucu," diye nefes alıyorum. "Artık satmadığını söylemiştin."

". Hepsi geride kaldı. Ve bu sadece satıcılıktan kaynaklanmıyordu. Yeraltı dövüşleri, bazılarının ne kadar bahse girdiğine inanamazsınız. Ayrıca, biliyorsun bisikletler üzerinde çalışıyordum. Hepsi bir geldi. Ve şimdi karşılığını aldım." Elini etrafta gezdiriyor. "Bunların hepsi yasal. Evrakları bugün imzaladım."

Düşüncelerim birbirinin üzerine tırmanırken uzun süre bana bakıyor. Onun için hep endişelendim. Tam olarak ne yaptığını bilmiyordum ama yasaları çiğnemekten korkmadığını biliyordum.

"Bütün bunlarla işin bitti mi? Artık yasadışı işler yok mu? Burası pirzola dükkanı olmayacak mı?"

Kahkahası duvarlarda yankılanıyor. "Hayır, ben özel motosikletler yapıp tamir edeceğim. Oliver diplomasını aldıktan sonra işin iş kısmını o halledecek." Gözleri çoğunlukla boş olan alanda geziniyor. "Birkaç özel siparişle başlayacağım ve birkaç yıl içinde tüm bu bölmeler dolacak. Altımda çalışan adamlarım olacak. İyi, yaratıcı adamlar. Bu işi ben yapacağım." Elini çenemin altında gezdiriyor. "İnan bana, El. Benim için mutlu ol."

Kulağa bir yalvarış gibi geliyor ve kalbim onun bakışları altında yumuşuyor. "Sana inanıyorum." Ona sıkıca sarıldığımda kolları beni sarıyor. "Senin adına çok mutluyum." Bu hayali, bana ilk kez yıllar önce bahsettiği bu hayalden bahsederken sesinde çınlıyor. Bunu gerçekleştirecek. "Seninle gurur duyuyorum, Alden. Bu inanılmaz bir şey."

Dudakları benimkilere kondu. Birçok kez öpüştük ama şimdi beni öpüşünün ardında çok şey var. O kadar çok duygu var ki sanki dudakları ve diliyle iletişim kurmaya çalışıyor. Geri çekildiğinde nefesim ısınıyor ve tüm vücudum yanıyor.

"Söylemek istediğim ilk kişi sendin."

"Sevindim." O karanlık gözlere bakarken sesim biraz titriyor. "Sen de benim ilk insanım olacak mısın?"

Bana göz kırpmıyor, kaşları hafifçe eğiliyor. "Bana ne soruyorsun?"

Tanrım, bu çok garip ama istediğim kişi o. Bu gece onu görmek bunu daha da pekiştirdi. Şimdi burada dururken, gülünç derecede seksi görünüyor. İçimde bir şalter attı ve onunla ilgili her şey yeni bir şekilde parlıyor gibi görünüyor. Gözlerinin gözlerime bakışı vücudumda his patlamalarına yol açıyor. Kokusu, çenesindeki kirli sakal, gömleğinin omuzlarını sarı. Büyüleyici. Ve cehennem gibi sıcak.

"İlkim ol. Becer beni, Alden. Başkasının olmasını istemiyorum."

Eğer beni reddederse, kendimi toparlayabileceğimden emin değilim. Uzun zamandır, ondan alabildiğim kadarını aldım. Ve hiçbir kadının onun tamamına sahip olamayacağını anlayacak kadar genç değilim. Bazı erkekler böyledir. Bu anı birlikte yaşamak istediğim tek kişi o. Eğer ilk olmasına izin verseydim, sadece onu hayal ederdim.

Gerginliğe daha fazla dayanamayıp başımı eğdiğimde, tekrar göz göze gelene kadar hızla çenemi kaldırıyor. "Başka biri asla bir seçenek değildi. Önce ben senin elini tuttum. Seni ilk ben öptüm. Gerçekten de önce başkasının seni becermesine izin vereceğimi mi düşündün?"

Kalbim boğazıma doğru atmaya çalışıyor. "Bu gece. Şimdi, lütfen," diyorum ve yüzünde hınzır bir gülümseme belirliyor.

", Ella, bu hayatımda duyduğum en seksi şey." Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve gırtlığından çıkan küçük sert inilti beni anında ıslatıyor. Başım dönene kadar beni öptükten sonra beni çeviriyor ve sırtımı göğsüne doğru çekiyor. Boynumun kenarına yumuşak, emici bir öpücük konduruyor ve ben de otomatik olarak başımı eğiyorum. Tanrım, onun ağzı. Beni her zaman çabucak heyecanlandırmıştır. Bu gece, boynumu öpmekle yetinmeyecek.

Kolları beni sarıyor ve ellerini atletimden yukarı doğru kaydırıyor. Parmakları göğüs ucumu yakalarken dudakları ve dili beni pelteye çevirmeye devam ediyor, boğazımdan bir nefes çekerek içime zevk çizgileri gönderiyor.

Diğer eli yavaşça göğsümden karnıma doğru iniyor. Kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve elini pantolonumun kemerinin altından geçiriyor.

külot. Vay canına, bu oluyor. Daha önce pek çok kez durduğu çizgiyi aŗtı.

Bir parmağı klitorisimin üzerinde geziniyor. Nefesim kekeleyerek çıkıyor ve boynuna tutunmak için uzanıyorum, diğer elim kalçasının yanına inerek kendimi sabitliyor.

"Sana hiç böyle dokunan oldu mu? Yoksa parmaklarımı içinde mi bekliyordun?"

Tek odaklanabildiğim Şey parmak ucunun nazikçe daireler çizmesi. Cevabım dürüstçe. "Seninki. Ben de seninkini bekliyordum."

"Parmaklarımdan çok daha fazlasını alacaksın Ella" diye cevap verirken dudaklarını kulağıma değdiriyor. Elini geri çekiyor ve ben itiraz edemedenden ayaklarımdan tutulup kaldırılıyor. Beni hızla garajın arka tarafındaki bir kapıya götürüyor ve kapıyı açarak bir ofisi ortaya çıkartıyor. Bir masanın üzerine eğilme ya da duvara yaslanma fikrine yüzde yüz katılmama rağmen, geniŗ bir kanepede gördüğüme sevinıyorum. Bunu ne kadar istesem de hâlâ gerginim. Canım yanacak.

Beni ayağa kaldırdıktan sonra tekrar öpmeye baŗlıyor ve tüm korku arka planda kayboluyor. Birbirimizi soyuyoruz, ben tamamen çıplak olana kadar ellerimiz sürekli keŗfediyor. O boxer külotunu çıkarmadan önce, avucumu Őiŗkinliėin üzerinde gezdirmek için uzanıyorum. Zaten büyük ve hızla büyüyor.

    amaŗırını d ŗ r yor. Tanrım, bunun içime girmesi mi gerekiyordu?

Bakıŗlarını tekrar yüzüne çevirmeyi baŗardıėımda, dudaklarının kıpırdanışında eğlence görünüyor, ama sesi yumuŗak. "Korkuyor musun?"

"Birazcık."

Eli yan tarafımda geziniyor. "Güven bana, tatlım. Seninle ilgileneceğim." Uzanışımı izliyor ve parmaklarımı sikinin üzerinde gezdirdiğimde gözleri kısa süreliğine kapanıyor. Teninin yumuŗaklıėı Őaŗırtıcı. Yumuŗak ve sert. Tıpkı onun gibi.

Elimi vücuduna doladığımda vücudunun küçük sarsıntısı, neredeyse  fliği uzun nefes kadar tatmin edici. Beni kanepeye geri götürmeden önce sadece birkaç vuruŗ yapmama izin veriyor ve "" diye emrediyor.

İtaat ettiğimde bacaklarımın arasına diz çöküyor. Ayak bileğimden tutup bacağımı kanepenin arkasına bağladığında yüzüm ısınıyor. Hiç bu kadar kalmamıştım. İçgüdüsel olarak diğer bacağımı yaklaştırmaya çalışıyorum ama onu yakalıyor ve hınzır sırtışı yüzüne geri dönüyor. "Çok uzun zamandır seni tatmak istiyordum. Şimdi arkana yaslan ki seni boşaltabileyim."

Yüzü bacaklarımın arasına girmeden önce sözleri ancak fark ediliyor. Her türlü utanç unutuldu. Bu konuda okuduğum ya da gördüğüm hiçbir şey beni onun sıcak dilinin klitorisimi yalamasının ezici hissine hazırlamamıştı. Bir parmağını içime kaydırıp yavaşça sokup çıkarırken haykırıyorum, kalçalarım kanepeden kalkıyor.

Yükseldiğini hissedebiliyorum ve ikinci bir parmak eklediğinde yaklaşıyorum. Gerilmenin verdiği hafif sızı beni bir anlığına geriyor ama o duraksamıyor. Bunun yerine dudaklarını klitorisimin etrafına yerleştiriyor ve usulca emmeye başlıyor.

Adı ağızımdan patlıyor. Minderleri pençeliyorum, evrenin kenarından gibi tutunuyorum ve vücudum sonsuza kadar nabız gibi atıyor.

Kalçamı öpüyor sonra oturuyor.

Bedenim ve zihnim kendi kendime yapmadığım ilk orgazmın etkisiyle hâlâ uğulduyor ama prezervatifi alıp taktığında sinirlerim zangırdamaya başlıyor.

Vücudunu benimkinin üzerine örtüyor ve ağırlığı beni rahatlatıyor. Onun yanında güvendeyim. Her zaman öyleydim. Öpücükleri ve okşamaları sinirlerimi yatıştırıyor ve içimde yeniden bir ateş yakıyor.

"Emin misin, Ella?" diye soruyor, ucu girişime dayanıyor.

"Evet." Fısıltıyla onaylamam, ihtiyacı olan tek ikna edici şey. Yavaşça içime doğru itmeye başladığında ellerim sırtına atlıyor, can havliyle tutunuyorum.

Oh. Bu iki parmaktan çok daha fazlası gibi hissettiriyor. O sikini sokup çıkarırken ıslaklığım artıyor ve her bir santime uyum sağlamama izin veriyor.

Duraklıyor ve yoğun gözlerini benimkilere dikeyor. "İyi misin?"

Başımı çılgınca sallıyorum ama bir kıkırdama kaçıyor. "Sen büyüksün."

Gülümsemesi hem eğlence hem de ukala bir memnuniyet içeriyor. "Teşekkür ederim."

"Şu anda pek iltifat sayılmaz," diye cevap veriyorum, tekrar hareket ettiğinde irkiliyorum.

Dudaklarıma değen kıkırdaması beni gülümsetiyor. hissetmeyi beklemiyordum. Fiziksel ya da duygusal olarak. Seks kafamda çok büyük bir şey haline gelmişti. Acı verici, utanç verici, korkutucu bir deneyim olacağını düşünmüştüm. Ciddi hissettirmesini bekliyordum. Ve öyle, ama hala biziz, şakalaşıyor ve gülüyoruz.

Çok tatlı.

Alnında ter oluşuyor ve kendini tutma çabası kendini göstermeye başlıyor. "Çok iyi hissediyorsun. Bana bak, Ella." Bakışlarını benimkilere kilitliyor ve tek bir sert vuruşla kendini tamamen gömüyor.

Hay sikeyim. Daha yarısına bile gelmemiştii.

İçimden bir çığlık yükseliyor ve ellerim onun yanlarına saplanıyor. Bir an için bunu yapamayacağıma emin oldum. Acıtıyor.

Dudaklarıma yumuşak, güven verici öpücükler bırakırken vücudu hareketsiz kalıyor. "Bir şeyin yok. Rahatlamaya çalış, bebeğim."

Kaslarımı gevşemeye zorluyorum ve tekrar hareket etmeye başlarken beni öpmeye devam ediyor. Her vuruşta acı azalıyor ve çok geçmeden kalçalarım onunla buluşmak için hareket ediyor.

"Evet, Ella. Bu iyi hissettiriyor mu?"

Kalçalarını döndürdüğünde inlemem cevabım oluyor.

İyiden de öte. Hareketlerimize eşlik eden hafif yanmaya rağmen, hissettiriyor. Bu anla ilgili her şey harika. Bana baktığında yüzündeki ifade, gözlerini kapatışı, ağzının açık kalışı. Çıplak vücudunun altında bu kadar çok şey hissetmenin ve aynı zevki benden almasını izlemenin kırılganlığı.

Hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Bu kadar gerçek. Ben burada, sadece bize ait olan bir anda kalabildiğim sürece tüm dünya cehenneme dönebilir.

Acı artıyor, başka bir orgazm şansını söndürüyor ama umurumda değil. Gözlerimi ondan alamıyorum. Son birkaç hamlesi daha sert oluyor ve ellerimi kıkına sokarak onu içeri çekiyorum. Boşaldığında derin bir inilti boynuma çarpıyor ve ben parmaklarımı nemli sırtında gezdirirken o uzanıp kendine geliyor.

Sonunda ayağa kalktı ve bana baktı. Sessizlik hüküm sürüyor. Birkaç saniye sonra beni öpüyor ve bu öpücüğün şefkati

tarif edilemez. "İyi misin?" diye sorar.

Nasıl cevap vereyim? Asla eskisi gibi olamayacağım. Hiçbir şey bunu

Ona.

"Ben iyiyim. Bu..." Yoğun, duygusal. Onu hayal ettiğim yılların doruk noktası. Onu sevdiğimi. Nasıl hissettiğimi bilmiyor ve ben de ona söylemekte isteksizim. Bu sadece işleri daha da zorlaştıracak. "Eğlenceli," diye ekliyorum sonunda ve o da kıkırdıyor.

Giyiniyoruz ve tüm çabama rağmen gözlerim yaşlarla doluyor. Gözlerimi kırıştırmaya çalışıyorum ama engel olamıyorum.

"Hey," diyor usulca ve beni kollarına çekiyor. " var?

Pişman ?"

"Hayır. Hiç de değil. Ben sadece... Seni özleyeceğim. Pazar günü ayrılıyorum."

Gözlerini kırıştırtıyor ve bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Florida'da üniversiteye gideceğimi biliyorsun."

"Doğru. Eylül'de. Bütün bir yazımız var ve-"

"Hayır. Ailem ben ve Tori için bir ev buldu. Kiralık bir ev. Kira sözleşmesini imzaladılar ve istediğimiz zaman taşınabileceğiz, bu yüzden yazı orada geçireceğiz. Bu bize yerleşmek ve iş bulmak için zaman kazandıracak. Şükran Günü'nde dönebiliriz. Dönmezsek, ailem Noel'de ziyaret etmeyi planladığından beri bir yıldan fazla zaman geçebilir."

"İki gün sonra mı gidiyorsun?" diyor.

Tek yapabildiğim başımı sallamak. "Beni özleyecek misin?"

Kollarına çekiliyorum ve hiç kadar sıkı sarılıyorum. Bana uzun süre sessizce sarılıyor. Eliyle başımın arkasını kavıyor, başparmağıyla saçlarımı okşuyor. "Bunu evet olarak kabul ," diye boğuluyorum.

"Özür dilerim. Senden kalmanı istememek için elimden geleni yapıyorum. Sen de istediğini elde ettiğin için mutlu ol."

Geri adım ve gözlerinde biriken yaşlar kalbimi parçalıyor. Hissettiklerimin tek taraflı olduğunu düşündüğüm çok zaman oldu. Çünkü benden sabırlı olmamı istemesine rağmen hiçbir şey değişmedi.

Karanlıkta birbirimizi sevdik. Gün ışığında, ayrı hayatlarımıza devam ettik.

Kızgın hissettiğim zamanlar oldu. Sanki beni oyalıyormuş gibi, ama bu doğru değil. Onun planları vardı ve ben onlara uymuyordum. Tıpkı şimdi onun benimkilere uymadığı gibi. Çok fazla geçmişimiz var ama ikimiz de yetişkin sayılmayız.

Ona söylemeden gitmeye dayanamıyorum. Avucumu yanağına götürüyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Seni seviyorum, biliyorsun. On üç yaşından beri seviyorum. Bitmek zorunda olduğu için üzgünüm ama bunu bilmeni istedim."

Elini benimkinin üzerine koyuyor, hâlâ yüzünde duruyor. "Bu son değil, Ella."

İçimi çekerek başımı sallıyorum. "Hiçbir söz vermiyorum ve senden de istemiyorum. Dört yıl uzun bir süre ve devam etmemiz gereken hayatlarımız var."

"Buna bir duraklama diyelim. Olmamız gereken yere varmamız için."

Güzel bir düşünce ama zaman ne kadar hızlı akıyor gibi görünse de gelecek çok uzakta gibi geliyor. "Tamam. Bir duraklama."

Elini cebine atıyor ve yassılaştırılmış bir madeni para çıkarıyor, evdeki mücevher kutumda hâlâ sakladığımın eşi.

Onu sakladı. taşıyor.

Onu yüzümün önünde tuttuğunda gözyaşlarımı durduramıyorum. "Şans için öp onu."

BÖLÜM 6

BEŞ YIL SONRA

"Öylece çekip gidemezsin!" Wilson bavuluma birkaç giysi atmamı izleyerek haykırıyor.

"Birkaç gün içinde döneceğim. Uçağım Salı sabahı dönüyor."

Birkaç gömlek almaya çalıştığımda benimle dolap arasına giriyor. "Dur. Yarın geceki konserimize geleceğini söylemiştin. Bu benim için büyük bir fırsat olabilir ve sen beni ekecek misin?"

Sinirlerimin sınırında öfke kaynıyor.

Wilson Harolds'la tanıştığımda çok havalı olduğunu düşünmüştüm. Büyük hayalleri olan yerel bir grubun davulcusuydu. Bana çıkma teklif ettiğinde çok heyecanlandım ve ilk bir yıl boyunca onun kız arkadaşı olmak heyecan vericiydi. Bir sürü bar ve parti.

Son sekiz ay bazı şeyleri değiştirdi ve yüzeyin altında onun kim olduğunu görmemi sağladı. Orada her zaman istediğini yaptırmak zorunda olan bir erkek çocuktan başka bir şey yok.

"Biri öldüğü ve planlarını bozduğu için üzgünüm Will, gerçekten üzgünüm."

Alaycılığımı tamamen kaçırarak omuz silkiyor. "Öyle olması gerekmiyor. Sadece gitme. Çiçek ya da başka bir şey gönder."

"Hayır." Birkaç şey almak için şifonyere doğru yöneldim. "O benim komşumdu ve çocukları da benim arkadaşlarım. Cenaze için eve gidiyorum."

"Cenazenin Pazartesi olduğunu söylemiştin. Neden bu gece gidiyorsun?"

Çünkü Alden'in bana ihtiyacı olabilir.

Onu iki yılı aşkın bir süredir görmüyorum ve o zaman bile hiç konuşmadık. On sekizinci doğum günüm birlikte geçirdiğimiz son gerçek zamandı, pencereden tırmandığı son zamandı.

Ben yoluma devam ettim. O da öyle yaptı.

"Kederli ailelerine destek olmak için. Biri öldüğünde yapacağın şey budur Wilson."

"Bana vaaz verme," diye tersledi. Hmm, küçümsemeyi anladı. Neredeyse etkilendim.

"O zaman götlük yapma!"

Dışarıdan bir araba kornası çalıyor ve o da cüzdanını alıp arka cebine sokuyor. "Bu çok saçma. Seninle tartışacak vaktim yok. Provaya gitmem gerek. Eğer gidersen, geri gelmeye zahmet etme, Ella."

Ön kapıdan hışımla çıktı. Hala gideceğime inanan tek bir zerresi bile yok. İmkânı yok. Kibri bu fikri düşünmesine izin vermiyor. İlk tanıştığımızda bu ukalalığın sevimli olduğunu düşünmüş müydüm? Düşünmüştüm. Ne kadar aptalca.

Kibri Alden'inki gibi şakacı değil. Wilson kendi saçmalıklarına gerçekten inanıyor.

Düşüncesiz biri değilimdir. Aksine, çok düşünürüm ama bugün kararımı bir saniyede verdim. Onunla mutlu değilim. Burada mutlu değilim. Eve gidiyorum.

Tori, geri dönmeye karar verirsem onunla kalmamı birçok kez teklif etti. Ben Wilson'ın yanına taşınmayı seçerken o mezuniyetimizden hemen sonra eve dönmek için Florida'dan ayrıldı.

Tori birkaç kez çaldıktan sonra telefonunu açar. "Hey, az önce duydum," diyor.

"İkizlerden herhangi birinden haber aldınız mı?"

"Hayır, ama Breanna bana Oliver'ın beklenebileceği kadar iyi olduğunu söyledi. Artık çıkıyorlar, hatırladın mı?"

Hatırlamıyordum ama yalnız olmadığını duyduğuma sevindim. "Peki ya Alden?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Eve dönüyorum. olarak."

Bir ciyaklama sesi kıkırdayarak telefonu kulağımdan uzaklaştırmama neden oluyor. "Ciddi misin sen?"

"Öyleyim. Hala oda arkadaşı istiyor musun?"

"Tabii ki evet, ama pazartesiye kadar evde olmayacağım. Michigan'dayım, unuttun mu?" Bu doğru. Bana bu hafta iş arkadaşlarıyla kaçamak yapmak için şehir dışında olacağını söylemişti. "Başka kimsede seni içeri anahtar yok."

"Sorun değil. Eminim o zamana kadar ailemde kalabilirim."

"Wilson'ı terk mi ediyorsun?" diye sorar ve Wilson'dan bahsedilmediğini fark eder.

"Şimdi toparlanıyorum."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Yok, ben iyiyim. Pazartesi görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra hızlıca evi arıyorum ve annem neredeyse Tori'ninkine eşit bir çığlık atıyor. Gözlerim yaşardı. Beni en az benim onları özlediğim kadar özleyen insanlara sahip olduğum için şanslıyım. Odamı hazırlamaktan ve akşam yemeği için ne yapacağından bahsediyor.

"Anne, sadece birkaç geceliğine, sonra Tori'nin yanına taşınacağım."

"Ama birkaç dakika uzakta olacaksın, günler değil! Baban çok heyecanlanacak. Ona söylemek için sabırsızlanıyorum."

Telefonu kapattık ve ben yatağın kenarına oturup toparlanmaya başlayarak yarattığım ani dağınıklığı inceledim. Bu çok daha büyük bir iş haline geldi. Artık kalıcı olduğuna göre eve uçakla dönmeyeceğim. İki günlük bir yolculuk planlarımda yoktu ama artık var.

Birkaç saat sonra -Wilson dönmeye vakit bulamadan- sahip olduğum her şeyi toplayıp otoyola çıkıyorum. Güneş batmaya başlayıp ufukta mavi ve mor çizgiler oluştururken, camlarımı açıp müzik açıyorum. Duruma rağmen içime bir hoşnutluk çöküyor. Kendimi özgür hissediyorum.

Yaklaşık iki yıllık erkek arkadaşımdan yeni ayrıldım. Üzgün ya da ağlıyor olmalıyım. Onu daha sonra özleyecek miyim? Şüpheli. Gerçek şu ki birini sevmek istedim ve o üç kelimeyi söylediğinde ben de karşılık verdim. Belki bir süreliğine bunun doğru olduğuna bile inandım. Alden'la aynı olmaması bunun aşk olmadığı anlamına gelmez, dedim kendime. Ne de olsa hepimiz diğerlerinin yaşamakta zorlandığı o yoğun gençlik aşkını muyuz?

Bilmiyorum. Tek bildiğim Alden'dan uzakta geçirdiğim yolculukta bir parçam ölmüş gibi hissettiğim. Onu her gün özledim ve bir yıldan fazla bir süre boyunca neredeyse her gece rüyamda gördüm. Bazen uyandığımda nerede olduğumu şaşırtıyor ve yatak odamın penceresinin açıldığını duyduğumu sanıyordum. Sonra fark ettiğimde gözyaşlarıma hakim olamadım. zor bir insandı ama sonunda hayatıma devam etmeyi başardım.

Bu artık onun yanında olmayacağım anlamına gelmiyor. Ve Oliver için.

Wilson birkaç saat sonra telefonumu patlatmaya başlıyor ama onu görmezden gelip müziğimin sesini açıyorum. Biraz uyumak için bir otelde mola verdiğimde saat gece yarısını geçmiş oluyor ve erkenden yola koyuluyorum. Öğleden sonra geç saatlerde arabaya benzin almak ve kıyafetlerimi değiştirmek için duruyorum. Ocak ayı Indiana'da çok daha soğuk geçiyor.

Çocukluğumun geçtiği sokağa dönmek garip geliyor. Taylor'lar evlerini maviye boyamışlar. Her zaman sarıydı. Garaj yollarında farklı arabalar duruyor. Underwood'lar taşınmış ve bahçede satılık tabelası var. Ağaçlar büyüdü ve çalılar kaldırıldı ya da değiştirildi. Her şey birbirine benziyor ama eski mahallem sahte bir versiyonuna adım atmışım gibi hissetmeme neden olacak kadar küçük farklılıklar var. Ya da belki de uzun bir yolculuktan sonra yoruldum.

Stokes'ların evi karanlık ve boş. Ailemin ışıklandırılmış ve verandaya ulaştığımda duyulabilen seslerle canlı olan eviyle tam bir tezat oluşturuyor. Kendimi içeri atıyorum, çantamı fuayeye bırakıyorum ve oturma odasına geçiyorum.

"Ella!" Annem ağlıyor, koltuktan fırlıyor ve bana sarılmak için koşuyor. Annem yemek yiyip yemediğimi ya da bir şeyler içmek isteyip istemediğimi sorarak benimle uğraşırken babam da onu takip ediyor.

"Aç değilim," diye onu temin ediyorum. "Ama bir kadeh şarap kulağa harika geliyor." Duyduğum diğer sesler Tori'nin annesi ve üvey babası, Mia ve

Luke da oturma odasında oturuyor. Masayı birkaç şişe şarap süslüyor. Mia bana bakıyor. "Tori oda arkadaşını söylemek için mesaj attı. Bu harika bir haber. Şehirde genç bir kadın olarak yalnız yaşayacağı için endişeleniyorum, biliyorsun."

Annem başıyla onaylıyor ve bana bir bardak dolduruyor. "Evet, korkutucu.

İşler eskisi kadar güvenli değil"

Yanına oturdum. "Son zamanlarda Garrett'tan haber aldın mı?"

"Geçen hafta. Durumu iyi. En azından öyle olduğunu söylüyor. Yılın bu zamanında Alaska'yı seven birini hayal edemiyorum ama o petrol kulelerinde çalışarak para kazandığını söylüyor."

Konuşmanın Stokes'lara dönmesi birkaç dakika alıyor. "Nasıl öldü?" Anneme sordum. "Kaza olduğunu söylediğini biliyorum."

"Öyleydi. Küvette uyuyakaldı." Bana tabu bir şeyi tartışıyormuşuz gibi baktı.

Bir araba kazası ya da düşme bekliyordum. "Boğuldu mu?"

Dudaklarını birbirine bastıran Mia'ya bakıyorum. "Evet, işe gitmediğinde arkadaşlarından biri onu bulmuş."

Söylenmeyen şey herkes için açıktır. Uyuyakalmadı. Sarhoştı. "Bana içkiyi bıraktığını söylemedin mi?" Babama sordum.

Karşımdaki koltuktan başını salladı. "Birkaç yıldır içiyordu. Son zamanlarda tekrar şişenin içine düştü. Elimizden geldiğince ona yardım ettik ve çocukları onu kontrol etti, ama birini bırakmaya zorlayamazsınız."

"Bunu istemeleri gerekiyor," diye katılıyor Luke.

"Zavallı çocuklar," diyor Mia şarabını yudumlar. "Zor bir yoldan geçtiler. Şimdi de annelerini kaybettiler."

Alden bana uzun zaman önce, yatağında kıvrılıp yattığımız gecelerden birinde annesinin sürekli içtiğini itiraf etmişti. Ona bunun nedeninin barmenlik işi olup olmadığını sormuştum, her gece kolay erişim. Bana her halükarda bunun babasının suçu olduğunu söylemişti. Onu terk etmiş, kalbini kırmış ve barmenlik yapmak zorunda kalmasına neden olmuştu.

Onunla tartışmadım. O zamanlar suçlayacak ve nefret edecek birine ihtiyacı vardı ve babası da bunu hak etmiyor değildi.

"Onunla birlikte yaşayan biri var mıydı? Ev karanlık ve garaj yolunda sadece onun sedanı var," diye belirtiyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor Mia. "Oliver Greenlawn Apartmanı'na taşındı." Parmağının ucuyla dudağına vurdu. "Yaklaşık altı ay önce, diyebilirim."

"Peki ya Alden?"

Babam konuşuyor. "Bisiklet dükkanının üstündeki bir dairede yaşıyor. O çocuğun hapse ya da daha kötüsüne gireceğinden endişelenirdim ama o

vahŖi ocuk evresini geride bırakmıŖ gibi görünüyor. Kendisi için iyi Ŗeyler yapıyor gibi görünüyor."

Hayalini gerekleŖtirdi. Bunu duyduğuma sevindim. Ŗarap ve dün gece aldığım az uyku beni yakalamaya baŖlıyor ve erken yatmak için kendimi affettiriyorum.

Eski odam deėiŖmedi ama annem yatağıma yeni arŖaflar ve için pencereyi biraz açık bıraktı. Buraya dönmek gerçeküstü bir his. Az önce erkek arkadaŖımı ve son beŖ yıldır yaŖadığım Ŗehri terk mi ettim?

Bu bana iŖimi bırakmam gerektiğini hatırlattı. Otel odalarını temizleyen yarı zamanlı bir iŖti, göz alıcı bir Ŗey değildi, ama geimimi sağlıyordu ve yeterince serbest iŖ alamadığımda biraz birikim yapmama izin veriyordu.

Fotoğrafçılık benim aŖkım ama bu iŖten para kazanmak zor olabiliyor. Çocukluğumda modellerin fotoğraflarını çekmek için seyahat etme d Ŗ ncem çok uzaktı. Çoğunlukla aile çekimleri, son sınıf fotoğrafları çektim ve pazarlama için birkaç çekim sattım.

Yorgunluğuma rağmen zihnim kapanmıyor ve uyumama izin vermiyor. Ŗimdi karanlıkta yalnız olduğum için, endiŖe içeri sızıyor. Bir hevesle tüm hayatımı kökünden söküp attığım için muhtemelen beklenen bir Ŗey.

değilim. Bazen deėiŖimle baŖa çıkmakta zorlanıyorum ve Florida'da kalmak rahat bir karar olabilirdi ama doğru bir karar değildi. Planım asla bu değildi.

Saatlerce dönüp durduktan sonra tam uyuklamaya baŖlamıŖtım ki bir duydum. Pencerenin yumuŖak gıcirtısı yukarı kayıyor. Pencereyi kapatırken tek görebildiğim onun dıŖ hatları oluyor ve baŖucu lambasını yakıyorum.

Kalbim göğsümde sıkıŖıyor. Alden onu son gördüğümden bu yana geçen iki yıl içinde çok deėiŖmiŖti. Yirmi dört yaŖında, yüzü çocukluk yumuŖaklıėının son kırıntılarını da kaybetmiŖ. Belki de kaŖları yüzünden. Saçları hiç görmediğim kadar uzun. Ama gözleri. Gözlerimin içine bakan o kara gözler umutsuzluk dolu.

Boğazımdaki bir düğüm konuŖmamı zorlaŖtırıyor ve zorlukla yutkunuyorum. Yorganı geri çekip "Gir içeri" diyene kadar kendi sessiz mücadelesi içinde duruyor.

Ceketini ve kot pantolonunu çıkarıp battaniyenin altına giriyor. Kolunu bana doladığında ayrı geçen yıllar yok oluyor.

Yüzümü ona döndüm, başımı omzuna koydum. "Seni aramaya çalıştım. Ve mesaj attım."

"Gördüm. Sadece...yapamadım."

" değil. Annen için çok üzgünüm."

Cevap vermiyor. Bir dakika sonra yuvarlanıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Kollarını bana doluyor ve çalkantılı bir nehirde can simidine sarılır gibi tutunuyor. Keşke onu bundan kurtarabilseydim.

Vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsılırken tek yapabildiğim ona sarılmak. Onun acı çektiğini görmek içimi parçalıyor. Sırtını ovarken gözyaşlarım yüzümden aşağı damlıyor. Daha iyi olması için söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey yok. Birkaç dakika sonra derin bir nefes alıyor ve beni tutuşu gevşiyor.

Sırt üstü döner ve elleriyle yüzünü ovalamaya başlar. "Özür dilerim, sana kaybetmek istememiştım. Siktir."

"Üzgün olmana gerek yok. Sorun değil."

"Aslında buraya gelmek istememiştım ama arabanızı garaj yolunda gördüm."

"Burada olmana sevindim. Muhtemelen bundan sonra kapıyı kullanabilirsin," diye takılıyorum ve bana doğru küçük bir sırtış fırlatıldığını görmekten memnun oluyorum.

"O lanet kafesin bir noktada kırıldığını ve neredeyse beni kışımın üstüne düşürdüğünü düşünürsek, bu hiç de fena bir fikir değil."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin, Den?"

"Hayır." Burnunu çekiyor ve derin bir nefes daha alıyor. "Başka bir şey hakkında konuşalım. Senin hakkında konuşalım. Ne zamandır şehirdesin?"

Yan dönüyor, böylece birbirimize bakıyoruz. Tanrım, gözyaşı lekeli bile olsa adam muhteşem. "Ben kalıyorum. Pazartesi günü Tori'nin yanına taşınıyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Geri taşınacağını bilmiyordum. Belki cenaze için diye düşünmüştüm."

"Geldim. Cenaze için geliyordum, sen ve Oliver için. Uzun hikaye ama taşınma kararını son anda verdim."

O kara gözlerin ne kadar dikkatli unutmuşum. "Sen konuşmak ister misin?"

Neden olmasın? Bu onun dikkatini dağıtıyor. "Asıl planım üniversiteden sonra geri dönmekti ama mezun olduğumda bir yılı aşkın süredir birlikte olduğum bir erkek arkadaşım vardı. taşınmamı istedi. Florida'yı seviyordum ama pahalıydı ve iyi bir iş bulamıyordum. Serbest çalışan fotoğrafçı sıkıntısı yoktu, çok fazla rekabet vardıBurada daha iyi bir şansım olacak."

"Peki ya erkek arkadaşı?"

"O, yapmak için çok fazla zaman harcadığım bir hataydı. Ziyaret için eve geldiğimde verdiği tepki bardağı taşıran son damla oldu. Gözlerimi açtı, anlıyor musunuz? Kaldığım gerçeğiyle yüzleşmemi sağladı çünkü bu bir değişiklik yapmaktan daha kolaydı. Orada kendimi asla evimde gibi hissetmedim."

Alden dirseğine dayanarak bana bakıyor. "Dün erkek arkadaşını terk mi ettin? Öylece mi?"

"Bana eğer eve dönmek için ayrılırsam geri dönmememi söyledi. Geri dönmek istemediğimi anlamamı sağladı." Wilson telefonumu tekrar aramak için o anı seçiyor. Sessizce yanıyor ve adını gördükten sonra deviriyorum, sonra yanımdaki yatağa fırlatıyorum. "Sanırım gerçekten gideceğimi düşünmedi. Hâlâ telefonumu patlatıyor."

Alden ekrana bakar. "Wilson mı? Bu nasıl bir isim böyle?"

Bu duruma rağmen onu şaka yaparken görmek güzel. Onun başa çıkma yöntemi her zaman mizah olmuştur. "Kapa çeneni."

"Onu seviyor musun?"

"Hayır. Güzel zamanlarımız oldu ama... hayır. Belki bu konuda kötü hissetmeliyim ama o da beni sevmeydi. Sadece istediğini elde edemediği için kızgın."

"Kendini kötü hissetmemelisin. Kimi sevdiğimizi kontrol edemeyiz."

"Bu kadar berbat ilişkim yeter. Bana nasıl olduğunu anlat. Babam bisiklet dükkanının iyi gittiğini söyledi."

Gülümsemesi gurur verici. "Öyle. Sağlam bir itibar kazandım. Kulaktan kulağa iletişim, sahip olabileceğiniz en güçlü pazarlama yöntemidir."

"Bu harika. Çalışmaktan keyif alıyor musun?"

"Bayılıyor. Asla başka bir şey yapmak istemiyorum."

"Senin adına mutluyum." Fotoğrafçılığı seçtiğimde endişelerimden biri de kameranın arkasında hissettiğim neşenin kaybolmasıydı. Ama

ve bir tutku yerine daha çok bir iş gibi hissetmeye başlayacağını düşündüm. Şimdiye kadar böyle bir şey olmadı.

Telefonum tekrar yanıyor, bu sefer bir mesajla.

WILSON

İyi kaltak. Cevap verme. Sadece Lisa'nın sikimdeki yerini aldığını bilmeni istedim, o yüzden geri gelmeye zahmet etme.

Ben metni okurken Alden sessizce beni izliyor ve bir homurtu çıkarıyor. Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyor.

"Geri gelmememi söylemek için mesaj atıyor ve arıyor. Tamam," diye alay ediyorum. Telefonu kaldırıyorum ve Alden'in mesajı okumasına izin veriyorum. Hiç eğlenmiş görünmüyor.

"Sana karşı kaba mıydı? Tacizci miydi?" Cevabım evet ise Tanrı yardımcısı olsun, çünkü Alden bu düşünceyle onu parçalayabilecekmiş gibi görünüyor. "Hayır, o huysuz bir çocuk. Onu engelleyeceğim."

Kelimeler zar zor

Telefon bir kez daha yandığında ve Alden telefonu kaptığında ağızımdan çıkanlar. "Ne yapıyorsun sen? Sakın buna cüret etme!" Cevap verecekmiş gibi davrandığında tıslıyorum.

Sırıltısı kulaktan kulağa yayılıyor. ", eğlenceli olacak."

"Ver şu telefonu bana." Gülümsemeden söyleyebilseydim talebim biraz daha ikna edici olabilirdi.

"Hadi, El. Bırak da onunla uğraşayım." Alt dudağını abartılı bir surat ifadesiyle dışarı çıkarıyor. "Annem öldü. Nasıl hayır diyebilirsin?"

"Sadece ölü anne kartını oynamadın." Telefonu önümde sallıyor. "Tamam. Onu tehdit etmek yok. Götlük yapıyor ama yaralı."

Alden aramayı kabul eder. "Ella'nın telefonu."

Wilson'ın ne dediğini duyamıyorum ve hoparlöre almak için uzandığımda Alden elimden çekip alıyor. "Ben kimim?" Alden neşeli bir sesle söylüyor. "Sen kimsin?"

Bir süre durakladıktan sonra bana baktı. "Wilson mı? El, bebeğim, adını voleybol topundan alan birini tanıyor musun?" Cevabımı beklemeden -bu soru aslında benim iyiliğim için sorulmuş gibi değildi- devam ediyor

gidiyor. "Hiçbir topla arkadaş olmadığını söylüyor. Yanlış numara olmalı."

Birkaç saniye dinliyor ve ben telefona doğru bir hamle daha yapınca yataktan fırlıyor. "Voleybolcu Wilson gibi. Cast Away'i nasıl hiç izlemedin? Tom Hanks ulusal bir hazine!"

Tamam, onu durdurma zamanı. En başta cevap izin vermemeliydim. Ne düşünüyordum ki? Bu sefer telefonu almak için hamle yaptığımda bıraktı ama beni takip ederek "Wilson! Wilson! Wilson! Özür dilerim, Wilson!"

Onu geri ittiğimde ve duvara yaslanıyor.

Telefonu kapatmak istiyorum ama buna bir son vermenin zamanı geldi. "Aramayı ve mesaj atmayı bırakmalısın. Konuşmamız gereken bir şey yok."

Wilson'ın sesi telefonda yankılanıyor. "Ciddi misin sen? Sen benim kız arkadaşımsın! O da kimdi?"

"Ben senin kız arkadaşın değilim. Fark etmediysen, . Bana geri gelmememi söylemiştin."

"Öyle demek istemedim. İstemediğimi biliyorsun!" "Önemli değil."

"Lisa senden daha iyi sakso çekiyor zaten. Beni bekleyen yüzlerce hayranım var."

"O zaman telefonumu çaldırmayı bırak ve git onları becer."

Telefonu kapatıp yatağın kenarına oturuyorum ve onu engellenmiş aramalar listeme eklemek için ekrana dokunuyorum. Kapı çalınıyor. Ben bir şey söyleyemedim kapı birkaç santim açılıyor ve annem içeri bakıyor.

Önce bana, sonra da yatağımın yanında boxer ve duran Alden'a bakıyor. "Üzgünüm, sesler duydum. Her şey yolunda mı?" Gecenin bir yarısı olduğunu düşünürsek, onu burada gördüğüne çok da şaşırmış görünmüyor.

"İyiym. Ben... telefondaydım."

Başını sallar ve içeri girer. "Annen için üzgünüm, Alden. Senin ya da Oliver'ın bir şeye ihtiyacı olursa bize haber ver."

Adam başını sallıyor ve kadın yaklaşıp ona sarıldığında, adam yine gözyaşlarıyla savaşıyor gibi görünüyor. Keder acımasız bir tahterevallı olabilir. "Teşekkürler," diye mırıldanıyor.

Annem başını sallayıp geri çekiliyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Biraz uyumaya çalışalım, tamam mı?" Işığı kapatarak öneriyorum. Alden ve ben tekrar yatağa giriyoruz, o da bana sarılıyor. Birkaç dakika sessizlik oluyor ve belki de uykuya dalmıştır diye düşünüyorum.

"Ella?" diye fısıldıyor. "Öyle mi?"

"Annen bana iç çamaşırlarımla sarıldı."

İçimden bir kıkırdama dökülüyor. "Seni tahrik etti mi?"

"Tabii ki hayır, ama biraz hareket etti ve o da bunu hissetmiş olabilir. Onun yüzüne bir daha asla bakamam."

"Aman Tanrım. Kapa çeneni." Bedenim sessiz kahkahalarla sarsılıyor. Tekrar konuşmadan önce sessiz bir an daha geçiyor. "Ei?" "Hmm?"

"Son iki gün hayatımın en kötü günleriydi." Sesindeki çatlak kalbime de yansıyor. Beni daha sıkı tutuyor, sırtımı göğsüne yaslıyor. "Her şeyi daha iyi yapıyorsun. Geri geldiğin için teşekkürler."

"Nerede olayım, pencerem her zaman kilitli değildir, Den."

Bayan Stokes çocuklarına son bir kez daha göz kulak olmuştu. Cenaze hazırlıkları ve defin işlemleri çoktan planlanmış ve ödenmişti. Gösteri ya da büyük bir cenaze töreni istememişti. Bunun yerine, onu tanıyan ya da seven herkes mezarlıkta toplandı. Kısa bir dua okunduktan sonra tabut indirilmeye başlandı.

Oliver hıçkırıklarla omuzları titreyerek başını öne eğer ve Alden onun yanına gelir. Annelerinin son yolculuğuna uğurlanışını izlerken elini onun omzuna koyar.

Neredeyse herkes onları izlerken gözyaşlarına boğuluyor.

Kalabalık dağıldıktan ve kalanlar araçların etrafında durup konuşmaya başladıktan sonra Oliver'ı kenara çekiyorum. Onu bu sabah kısa bir süre görmüştüm ama saygılarımı sunacak ve nasıl olduğunu soracak kadar uzun sürmemişti.

"Hey," diyor isteksiz bir gülümsemeyle.

"Merhaba." Eğildi ve ona sarılmama izin verdi. "Annen bana karşı hep çok nazikti. Özür dilerim."

"Teşekkür ederim. Seni hep sevmiştir." Ellerini oynatıyor. "Alden bana geri taşındığını söyledi."

"Ben Tori ile kalacağım. Senin ya da Alden'ın bir şeye ihtiyacı olursa lütfen beni ara."

Oliver başını sallar ve kardeşinin Tori'nin babasıyla konuştuğu yere bakar. "Ona göz kulak ol, tamam mı? Çok baskı altında. Ve şimdi de bu..."

"Yapacağım."

Oliver'ın kız arkadaşı Breanna elini tutarak bize katılıyor. "Hazır mısın?"

İzin isteyip arabasına doğru yola koyulurlar. En azından Oliver'ın bunu atlatmak için bolca desteği var. Alden'ın nesi var bilmiyorum ama söylediklerimde ciddiye aldım. Ona göz kulak olurum.

Kar yağmaya başladı ve neredeyse herkes gitti. Ona yetiştiğimden Alden tek başına arabasına doğru yürüyordu. Döndüğüm gecedeki beri onunla gerçekten konuşmamıştım. Uyandığımda gitmişti ve mesajıma sadece cenazede görüşeceğimizi söylemek için cevap verdi. Yalnız kalmak istiyorsa, bu anlaşılabilir bir şey, ama yalnız kalmak zorunda olmadığını bildiğinden emin istiyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum. "Eve."

"Arkadaş ister misin?"

Gülümsemesi yumuşak ama başını sallıyor. "İşten çocuklar içmeye geliyorlar. Dükkânı erken kapatıyoruz. Bugün taşınıyor musun?"

"Evet. Ailenizle kalmakla yetişkin olmak aynı şey değil."

Kıkırdıyor, sonra dudakları birbirine yapışıyor. "Onu arkada dururken gördün mü?"

"Kim?" Ses tonundaki ani kin endişe vericiydi.

"Babam." Etrafıma bakıyorum ve ekliyor, "O öldü. Ama buradaydı. Lanet olası sinir."

"Teksas'tan buraya kadar mı geldi?"

Alden başını sallar. "Hayır, bir yıl önce geri taşındı. Oğullarıyla yeniden bir araya geleceğini sanıyordu. Siktirsin gitsin."

Belki de Oliver, Alden'ın baskı altında olduğunu söylerken bundan bahsediyordu. "Oliver ne düşünüyor?"

"Onu affetmediğini söylüyor ama beni onunla konuşmaya ikna etmeye çalıştı."

Alden'ın elini tutuyorum. "Belki de onunla konuşmalısın."

Kaşlarını çattı ve elini çekti. "Ne?" Parmağını annesinin mezarına doğru uzattı. "Bundan o sorumlu. Yıllar sürmüş olabilir ama onu oraya o koydu. Onu o bara koydu. Kalbini kırdı, onu iki çocukla bıraktı ve kendi lanet hayatını yaşamaya gitti ve sen onu affetmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Öfkesi beni şok etti. "Hayır, onu affet demedim. Düşündüm ki... belki bu sana biraz yardımcı olur... kapanış ya da-"

"Onun lanet olası yardımına ihtiyacım yok!"

"Tamam-"

"Sen ne bilirsin ki Ella? Sen de gittin. İkinizden de bir bok istemiyorum."

Sözleri derinlere işliyor, arabasının kapısını açıp içeri girerken ve uzaklaşırken göğsüme bir ağrı saplanıyor.

Az önce ne oldu öyle?

Donmuş yüzümden bir damla gözyaşı silerken Tori'nin yaklaştığını fark ediyorum. Bazı şeylere kulak misafiri olmuş olmalı. "İyi misin?" diye soruyor.

"Bunun neyle ilgili olduğunu bilmiyorum. Sanırım yanlış bir şey ve..."

"Keder," diyor Tori. "Olan . Kişisel bir şey değildi, El. Ona biraz zaman tanı." Haklı, ama kesinlikle kişisel hissettirdi. Alden benimle hiç konuşmamıştı. Birbirimize kızdığımız bir zamanı bile . "Hadi gidip eşyalarını . Alışverişe de gitmen gerektiğini söylememiş miydin?"

"Evet, başlamak için bir yatağa ihtiyacım var. Hadi yapalım şu işi."

BÖLÜM 7

"Bugün çalışıyor musun?" Fotoğraf malzemeleriyle dolu sırt çantamı omzuma atarak Tori'ye soruyorum.

"Sekize kadar olmaz. Bu akşam sadece GED dersim var."

Tori yetişkin eğitim merkezinde öğretmenlik yapıyor. Asıl kariyer planı ortaokul öğretmeni olmaktı, ancak bunun ona göre bir iş olmadığını anlaması bir yıldan kısa sürdü. Ya da kendi deyimiyle, "Siktir et çocukları." Gece okulunda yetişkinlere öğretmenlik yapmaktan çok daha mutlu. Maaşı bile daha yüksek.

"Fotoğrafını çekmem gereken tek bir mülk var ve o da Cedro'nun yakınında. Eğer benimle gelmek istersen, erken bir akşam yemeği yiyebiliriz."

"Ben varım. Zaten bu ürkütücü, boş yerlere tek başına gitmemelisin."

"Bu benim işim," diye gülüyorum.

Bulduğum için şanslı olduğum bir iş, özellikle de bu kadar çabuk. Yerel bir emlak şirketi Florida'dan döndükten ancak bir hafta sonra beni işe aldı. Şehrin her yerinde konut ve ticari mülklerin alım satımını kolaylaştırıyorlar. Benim işim ilanlar için fotoğraf ve video çekmek. Sıkıcı olabiliyor -mimarlık ya da tasarımla hiç ilgim yok- ama maaşı iyi ve çalışma saatleri kısa. Bu sayede etkinliklerde serbest çalışmaya devam edebiliyorum.

Bugün gönderildiğim mülk, bir dizi dükkanın sonunda yer alan küçük, ticari bir bina.

Tori ve ben içeri girdiğimizde etrafına bakındı. "Burası daha iyi günler görmüş."

"Bence çok şirin. Sadece biraz boyaya ihtiyacı var." Birkaç metre yere bir köpük karo düşüyor. "Ve şu eski asma tavanı sökecek biri," diye ekliyorum.

"Satmak için fotoğraf çekmeden önce tamir etmiyorlar mı?" Tori soruyor.

Omuz silkerek, daha fazla ışık girmesi için pencerelerdeki panjurları geri itiyorum. "Mülke göre değişir. *Olduğu gibi* satıyorlar. Alıcı bir inceleme yaptırabilir. Dürüst olmak gerekirse, fazla bir şey istemiyorlar. Kredi alma şansım olduğunu düşünseydim, kendim alırdım." Arka çatı katını gösteriyorum. "Orada boudoir ve hamilelik fotoğrafları çektirebilir ve alttaki tüm alanı bebekler için kullanabilirim."

Tori ve ben kariyerim için yeni arzularım hakkında konuştuk. Hamile ve yeni doğan fotoğrafları giderek daha popüler hale geliyor. Ve kadınların güzelliklerini bir boudoir fotoğrafında yakalayarak görmelerine yardımcı olma düşüncesi bana cazip geliyor. Her zaman manzara veya bina yerine insanları fotoğraflamayı tercih etmişimdir.

Tori başını öne eğerek boşluğu inceliyor. "Evet, bunu görebiliyorum. Kredi için onay alamayacağını mı düşünüyorsun? İyi para kazanıyorsun."

"Üç haftadır işimin başındayım. Yok artık."

Ben ihtiyacım olan tüm çekimleri yaparken Tori ön kapıda bekliyor. Kısa bir video kaydı yaptıktan sonra mekânı tekrar kilitliyor ve restorana gidiyoruz.

Akşam yemeği kalabalığı henüz mekânı doldurmaya başlamadı. Cedro's şehirdeki en iyi Meksika restoranlarından biri. İçeri girebilerseniz hafta sonu üç saat beklemek gerekiyor. Çabucak oturduk ve salsa ve queso ile ücretsiz cips servis edildi.

Tori garsonun yan masaya içki servisi yapmasını izliyor. "Keşke bir margarita içebilseydim ama sert yapıyorlar ve muhtemelen işe kafam güzel gitmemeliyim. Matematiğim yeterince kötü zaten."

"Seni şimdi görebiliyorum." Onu taklit etmek için sesimin perdesini yükseltiyorum. "Neyin karekökü...oh, kimin umurunda, biraz müzik aç!"

Yemek yerken gülüyor ve konuşuyoruz. Bitirdiğimizde, Tori bana bir soru yöneltiyor. "Birlikte çalıştığın biriyle çıkar mıydın?"

"Bunu hiç düşünmemiştim. Gözünüz başka bir öğretmende mi?"

Sandalyesine geri oturur ve içkisini yudumlar. "O bir öğretmen değil. Okul sistemi için bekçi olarak çalışıyor. Derslerden sonra konuşuyorduk."

"Eğer işler yolunda bu seni daha sonra zor bir duruma sokabilir. Neye benziyor?"

Tori telefonunu çıkarıp ekrana dokunuyor ve uzatıyor. Kendini beğenmiş bir gülümsemesi olan ve omuzları bir mil kadar açık bir adam, kollarını kavuşturmuş, cüruf taşından bir duvarın karşısında durmaktadır.

"Kızım, o her gün benim yerlerimi parlatabilir. Kesinlikle risk almaya değer." Tori kırıldı. "Değil mi? O da çok tatlı biri. Onun adı Paul. Dün bana çıkma teklif etti ve ben henüz ona bir cevap vermedim." Omuz silkiyor ve bahşiş için biraz para çıkarıyor. "Onunla çıkacağım."

"Kardeşi olup olmadığını öğren," diye yapıyorum.

"Biliyor musun, gerçekten de geri döndüğünde Alden'la sonunda bir araya geleceğinizi düşünmüştüm. İlk gece senin yatağındaydı."

Hesabı ödedim ve konuşarak arabama doğru yürüdük. "Öyle değildi. O gece seks yoktu, üzgündü. Alden'ın ilişkiye girecek bir tip olduğunu sanmıyorum. Bunu uzun zaman önce anladım. Onun için ya da ondan bir şey beklediğim için geri dönmedim."

"Biliyorum ama siz birbirinize aitsiniz. Bunu herkes görebilir. Siz ikiniz hariç. Cenazeden beri ondan haber aldınız mı?"

Çıt çıkmadı ve bu beni incitmemiş gibi davranmayacağım. "Hayır. Oliver iyi olduğunu, çok çalıştığını söylüyor. Aradığımda cevap vermiyor."

"Erkekler berbat," diye iç geçiriyor Tori. Bir elini karnının üzerine koyar. "Ve çok fazla yedim. İşe gitmek istemiyorum."

"Bay Buff ve Shine için bile mi?"

Dudaklarına bir gülümseme yayılır. "Tamam, işe gitmek istiyorum."

O gittikten bir saat sonra kar yağmaya başladı. Paltomu giydim ve araba yolumuzu ve merdivenlerimizi tuzlayacak kadar soğuğa göğüs gerdim. Yarın çalışmak zorunda olmadığımı seviniyorum çünkü gerçekten ve yakın zamanda duracak gibi görünmüyor.

Bunları yaptıktan sonra sıcak bir duş alıyorum, tıraş olmak ve nemlendirmek için zaman ayırıyorum. Güzel ve sessiz bir gece ve tek planım kanepeye kıvrılıp kitap okumak.

Kapının alınması fikrimi değiştirdi.

Alden, kulaklarına kadar indirdiği beresi ve montuyla kapıyı açtığında bana bakıyor. "Penceren hâlâ kilitli değil mi?"

Tabii ki öyle. Elimde değil. Bana ihtiyacı var. Sözümü sakınmadan geri çekilip içeri girmesine izin veriyorum. Paltosunu çıkarıyor ve beresini çıkarıp cebine sokuyor. Kapının yanındaki rafa atıyor ve elleri usulca omuzlarıma iniyor.

Koyu renk gözler benimkilere daldı. "Ella, özür dilerim. Çok özür dilerim." "Bir ay sonra, kar fırtınasında bunu söylemek için mi geldin?"

"Bunu bizzat duymayı hak ediyorsun." Yanağımdaki saçlarımı tarıyor. "Konuşabilir miyiz? Meşgul müsün?"

"Sadece okuyordum." Beni oturma odasına kadar takip ediyor ve kanepede yanıma oturuyor. Elime uzandığında geri çektim. Bu sefer olmaz. Biz bir çift değiliz ve asla olamayacağımızı kabullenmeye başladım. Geri taşınmaya karar verdiğimde beklentim bu değildi. Ama o benim arkadaşım olmalıydı.

"Kızgınsın, biliyorum," diyor.

"Yok artık. Aradaki fark, beni için aramalarını ve mesajlarını görmezden gelmemem. Ben arkadaşlarıma böyle davranmam. Ve arkadaşlarımin da bana böyle davranmasına izin vermeyeceğim."

"Haklısın."

"Biliyorum."

Dudağı eğlenerek yukarı doğru seğiriyor ama bunun sırtıtmaya dönüşmesine izin vermemesi gerektiğini çok iyi biliyor. "Bir daha olmayacak, El. Bu yüzden buradayım. Açıklamak ve özür dilemek istiyorum."

Telefonum Tori'den gelen bir mesajla bipliıyor.

TORI

Bu saçmalığa inanıyor musun? Yollar berbat ve otoyolu kapatıyorlar. Eve araba kullanmayacağım. Ailemin evinde uyuyacağım.

Ona oraya giderken dikkatli olmasını söyleyen kısa bir mesaj gönderiyorum ve telefonu bir kenara bırakıyorum. "Tori otoyolu kapattıklarını ve yolların geçilmez hale geldiğini söylüyor. Bütün gece burada mahsur kalmak istediğine emin misin?"

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Öyle mi? Kızgınım ve kırgınım. Ne kadar kırıldığımı anlaması için çıkması gerekti ama onu da dinlemek istiyorum. "Her zaman kanepede uyuyabilirsin sanırım. Bir içki alıp rahatlayabiliriz."

Çok içen biri değilimdir ama bazı geceler votka ve kızılıcık içmeyi severim. Tori birkaç çeşit schnapps bulunduruyor ve arkadaşlarından birinin bir ay önce buraya bıraktığı neredeyse dolu bir şişe burbon var.

"İstediğini seç," diyorum Alden'a. "Buzdolabında gazoz ve meyve suyu var."

Ben içkimi karıştırırken Alden bir bardak ve bir şişe burbon alıyor, sonra da beni verandaya kadar takip ediyor.

Bu evde sevdiğim bir şey de yan sundurma. Üç duvarın üst yarısını kaplayan cam pencerelerle daha çok bir güneş odasına dönüştürülmüş. Tori yazın ortasında çok sıcak olduğunu söylüyor ama aldığım küçük ısıtıcıyla kışın mükemmel oluyor. Aşırı doldurulmuş bir kanep ve daha iyi günler görmüş bir sehpa ile döşenmiş.

Kanepeye oturduk ve içkimden bir yudum aldım.

Alden bir ağız dolusu burbonu yutuyor, bardağını yeniden dolduruyor ve dönüp bana doğru oturuyor. Ağzını iki kez açıp tekrar kapatıyor. Her ne söylemeye çalışıyorsa, başlamakta zorlanıyor.

"Sadece benimle neden konuşmadığını söyle. Babanla konuşmayı önerdiğimde bu kadar sinirlenmiş olamazsın. Sana baskı yapıyor değilim."

"Değildin. Senin hatan değildi. Aşırı tepki gösterdim. Başımda bir sürü şey vardı ve acısını senden çıkardım. Bu adil değildi. Sen bunu hak etmedin. Özür dilerim." Sözleri samimiyetle dolup taşıyor.

"Mezarlıktaki tepkin için sürekli özür dilemene gerek yok. Bunu asla sana karşı kullanmadım. Yas tutuyordun. Hâlâ yas tuttuğunu biliyorum ama o günden bu yana geçen haftalar seni incitti Alden."

Ellerini yüzünde ovuşturuyor. "Stresliydim. Sanki her şey aynı anda oluyor gibiydi. Annem öldü, babam ortaya çıktı, sonra sen geri döndün ve birazdan bahsedeceğim başka bir şey daha vardı ama sanki her şey üst üste yığılmış gibiydi."

"Stresine stres mi kattım? Senden hiçbir şey istemedim."

"Ella, lanet olsun, anlamıyorsun. Son birkaç yıldır gelip seni bulmamak için her şeyimi verdim. Seni deli gibi özledim ve her gün seni düşündüm. Erkek arkadaşın olması ya da benim biriyle görüşüyor olmam önemli değildi. Benim için hiçbir anlamı yoktu. Tek düşünebildiğim sendin."

Sertçe yutkunuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Sonra aniden buradaydın ve seni yalnız bırakmak için sahip olduğum her neden beni uzak tutmaya yetmedi. Uzak duramadım. Tek yapmak istediğim her saniyeyi seninle geçirmekti. Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen."

İtirafı beni yerime mıhladı. İlk birkaç yıl onsuz nasıl hissettiğimi anlatıyor. Hala bunun bir son olmadığını, sadece bir duraklama olduğunu söylediğini düşündüğüm zamanları. Hâlâ gelecekte bir şansımız olduğuna inandığım zamanları.

Ben önce.

Uzun zamandır içimi kemiren bir şeyi sormam gerekiyor. "Taşınmadan önce birlikte geçirdiğimiz gece, sana seni sevdiğimi söylediğimde ve sen de karşılık verdiğinde... ciddi miydin?" Onunla yüzleşmeden içkime bakıyorum. "Sen de beni sevdin mi?"

Uzaniyor ve gözlerinin içine bakana kadar çenemi kaldırıyor. "Ella, seni çocukluğumuzdan beri seviyorum. de nasıl duracağımı bilmiyorum. O gece benim için her şey demekti."

"Ben de," diye fısıldıyorum, ne kadar tatlı olduğunu, korktuğumda beni ne kadar güvende hissettirdiğini hatırlıyorum.

İç çeker ve bir yudum alır. "Bizi ayıran hiçbir zaman duygu eksikliği olmadı, sadece koşullar oldu."

"Üniversite için ayrıldım diye mi? Bu normal, insanlar böyle yapar."

"değildi. Bunu sana karşı kullandığım için özür dilerim.

Kızgın. Kalmış olsaydın bile birlikte olamazdık. Bir sürü yasadışı işe bulaşmıştım, El. Etrafta olmanı istemediğim şeyler. Seni riske atamazdım."

"Kavgalar ve uyuşturucu mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Bu bana çok para kazandırdı, Freddy'nin garajdaki payını satın almak için ihtiyacım olanın yaklaşık yarısı kadar." İtiraf ederken suçluluk yüzünü buruşturuyor. "Geri kalanını Manson'dan ödünç aldım."

Sözleri o kadar büyük bir ağırlık taşıyor ki, onları yerde aramak istiyorum. Ciddi olamaz. "Manson'dan borç mu aldın?"

"Evet."

Kalbim kaburgalarima çarpıyor. Manson sadece bizim mahallede değil, tüm şehirde iyi tanınıyor. etelerle ve eğer söylentilere inanırsanız mafyayla bağlantıları olduğu için kötü bir hrete sahip. Bu doğru olsun ya da , kesin olan bir şey var ki, o asla bulaşılmaması gereken bir . Adı bile Charles Manson gibi deli olmasından geliyor.

"Ona ne kadar borcun var?" Sorum fısıltıyla ıktı.

"Hiçbir ey. Hepsi gemište kaldı. Bir yıl önce ona borcumu dedim. El sıkıştık, i bitti ve her şey sona erdi. Her şey planladığım gibi gitti. Bisiklet yapıp tamir ederek yeterince para kazandım. Dşndğmden daha uzun sürdü ama bitti."

"Seni ldrebilirdi." Alden her zaman risk alan biriydi ama hayatını riske atacağını hiç .

"Hayır, o zaman parasını asla geri alamaz."

"Hiç komik değil."

"Biliyorum. Her şey sonunda bir araya gelmeye başlamış gibi görünüyordu. On dört yaşımda ot satmaya bařladığımдан beri uğruna çalıştığım her şey. Mezuniyetine az kalmıştı ve yaza kadar evde diye düşünmüştüm."

"Ama ben kaldım. Wilson'la birlikte olmak için."

Alden başını sallar ve bir içki daha alır. "kez kapına gelmeyi düşündüğümü sana anlatamam ama yapamayacağımı biliyordum. Yıllardır konuşmamıştık bile ve eğer birini bulduysan, aranızda sorun yaratmaya hakkım yoktu." Geçmişi düşünerek sırtıyor. "Tori bana adamın bir ezik olduğunu ve senin geri döneceğini söyledi. Sabırlı olma sırası bendeydi."

Bana söylediği her şey aklımda dönüp duruyor. "Bu geçen ay benden neden kaçtığını açıklamıyor. Eğer Manson artık bir sorun değilse ve tüm yasadışı faaliyetlerini durdurduysan. İkimiz de bekâırız."

Yüzündeki gülümseme acı. "Bazen evrenin benden nefret ettiğini düşünüyorum ya da belki de sana layık olmadığımı bilecek kadar akıllıdır. Hiçbir şey doğru şekilde sıralanamıyor. Yaklaşık beş ay önce, bir konserde tanıştığım bir kadınla görüşmeye başladım. Sadece sevişiyorduk. Sadece sevişiyorduk.

Ciddi bir şey değil, en azından benim için. Ama hamile kaldı. Bebeği doğurmayı seçti ve o sırada başka biriyle yattığını itiraf etse de bebeğin benden olduğuna yemin ediyor. Ve olabilir de. Her zaman prezervatif kullandım ama benim olabilir."

Bebeğinin yolda olabileceği, duymayı beklediğim son şeydi. Göğsüme ağır bir şekilde yerleşti. Belki kıskanmaya hakkım yok ama başka bir kadının onun çocuğunu doğuracağı düşüncesi canımı çok acıtıyor. "Sen... olmasını istiyor musun?"

"Yok artık. Onu çok az tanıyorum. Ve o deli. Beni bir ilişkiye ikna etmek için ortaya çıktı. Bebek doğduktan sonra DNA testi yaptırmak istediğimi söyledim ve öyle bir çılgılık attı ki çocuklar onun yaralandığını düşünerek dükkândan koşarak çıktılar. Hamileliğin yarısına bile gelmedi. Ne olacağını, işlerin nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Seni bu saçmalığın içine sürükleyemem, özellikle de kızım pek istikrarlı görünmezken."

İç çekerek arkasına yaslanıyor. "Hayat adil değil, bunu hepimiz biliyoruz ama tam sen döndüğünde bizi ayıracak başka bir şeyin olması, annemi kaybetmek, babam için Oliver'la kavga etmek. Delirecekmişim gibi hissettim. İş dışında herkesten ve her şeyden uzaklaştım."

"O zaman neden bu gece buraya geldin, Alden? Hiçbir şey değişmediyse?"

"Çünkü seni incittiğimi biliyorum ve nedenini bilmeyi hak ediyorsun. Ve özür dilemeyi."

Ben anlattığı her şeyi sindirmeye çalışırken o bana bakıyor. Yaptığı aptalca şeyler, aldığı riskler kafamın içinde çalkalanıyor ama sonunda işler onun için yolunda gitti. İşine sahip oldu ve hiç yakalanmadı ya da zarar görmedi.

En çarpıcı şey, bana karşı olan hislerini geride bıraktığını düşündüğüm bunca zaman boyunca neler hissettiğini öğrenmek oldu. O beni seviyordu. Beni hala seviyor.

Bir şey çok açık.

"Sen lanet bir aptalsın."

Gözlerini kırptırıyor ve bana bakıyor.

"Koşullar bizi ayrı tutmuyor. Sen ayırıyorsun. Benim için yeterince iyi olmadığın fikrine sahipsin. Hep öyleydin. Ve yanılıyorsun. Beni bir kaidenin üzerine koyuyorsun."

ait. Sana tepeden bakmak istemiyorum. Hiç de istemedim. Ben senin hayatında olup bitenlerden koruman gereken narin kadın . Neyi kaldıramayacağıma sen karar veremezsin. Yaşadıkların için üzgünüm ama konu bize geldiğinde bunu bir kaçış yolu olarak kullanamazsın. Sana hâlâ aşığım. Bunun asla şüpheliyim, ama bununla ne yapacağın sana kalmış. Artık duraklamak yok. Artık sabırlı olmak ya da her şeyin hak ettiğimi düşündüğün gibi olmasını beklemek yok. Her zaman yaptığım gibi kötü şeylerde de senin yanında olacağımı bilecek kadar bana güvenebilirsin ya da bunun bir son olmasına izin verebiliriz. Senin sevgilin ya da arkadaşın olabilirim. Oliver ve benim arkadaş olduğumuz gibi."

Son ifadedeki alt metin onun gözünden kaçmamış. Arkadaşlar gecenin bir yarısı pencereden tırmanmazlar. Karanlıkta birbirlerine sarılmazlar.

" içkiye daha ihtiyacım var," diye bağıryorum ve bardağımı masadan kapıyorum. Bir kızcık ve votka daha doldurmak için mutfığa dönerken boğazımda bir düğüm var ama bu gece ağlamamaya kararlıyım. Söylemem gerekeni söyledim ve bunda ciddiydim.

Arkamı döndüğümde Alden tam duruyordu. "Sen benim arkadaşım olamazsın. Sen benim dünyamsın."

Dili ağızıma dalmadan bir saniye önce dudakları dudaklarıma . Ellerim gömleğine gidiyor, onu daha da yakınlaştırmak için yumruklarımla kavıyorum. Yeterince yaklaşmıyorum. Hayatıma devam etme çabalarıma rağmen onu çok özledim. Bana kendimi hissettirebilecek hiç kimse olmamıştı. Sanki tüm dünya etrafımızda çözülp evrene karışabilir ve bunun hiçbir önemi olmamış gibi. Eli enseme ve saçlarıma doğru kayıyor. Öpüşme sonsuza dek sürüyor, ikimiz de uzun zamandır arzuladığımız bu bağı koparmak istemiyoruz.

Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve çekiştirerek başımı geriye doğru çekiyor. İkimiz de zor nefes alıyoruz, sesler sessiz mutfığı dolduruyor. Gözleri benimkilere dalıyor. "İstediğin bu mu?"

"Seni istiyorum."

Başını eğiyor ve dudaklarını boynuma, çenemin üzerinden dudaklarıma doğru sürüklüyor. "Bana sahipsin."

"Sadece yatağında değil. Hepinizi istiyorum. Kalbini istiyorum." Bedenim onun için çılgılık atıyor ama seks her şeyi çözmeyecek.

"Hepsi senin ve her zaman öyleydi," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, sözlerine yakıcı öpücükler serpiştiriyor. "Ve senden kalan her iz benim, Ella."

Sözlerinin verdiği sevinç ve rahatlama çok büyük ama dudaklarının üzerimdeki hissi her şeyin önüne geçiyor. Ellerim ona doyamıyor, vücudunda geziniyor, gömleğinin altındaki sıcak teni hissediyor ve o beni nefes alamayana kadar öpüyor.

Kotundaki şişkinliği avuçlayıp hafifçe sıkıldığında boğazının arkasındaki küçük gümbürtü içimdeki bir şeyi tetikliyor. Ondan bu sesleri daha fazla almak için bir çaresizlik. İnlediğini ve hırladığını duymak, benim yüzümden kontrolünü kaybetmesini izlemek istiyorum. Ona daha önce sahip olduğu küçük bakire kız olmadığımı göstermek istiyorum.

Elleri işinden dolayı son derece sert ve keşfederken tenimde bıraktıkları his daha önce hissettiğim her şeyden daha şehvetli. Onunla hiç yapamadığım bir şey var ve düşündükçe ağzım sulanıyor. Kotunu çözdüğümde elimi tutuyor.

"Bu sefer yatakta olmanı istiyorum." "Benim odam üst katta."

Tek kelime etmeden eğildi ve beni omzuna aldı. "Alden! Yürüye biliyorum," diye gülüyorum o yukarı çıkarken.

Uzanıp elini ince eşofmanımın üzerinden bacaklarımın arasına bastırıyor. "Yarın yapamayacaksın."

"Tamam, ama önce aletini yalayacağım."

Yatak odamın kapısını iterek açıp beni yatağa yatırırken çıkardığı iniltiye "Öldürüyor lan beni" gibi bir mırıltı eşlik ediyor.

Parmaklarını eşofmanımın ve külotumun kemerinin altından geçiriyor, sonra da onları çıkarıyor. Tişörtümden kurtuluyorum ve ben yatağa uzanıp ayaklarımı yere koyarken o bacaklarımın arasında duruyor. Bana baktığında tenim kızarıyor. Tamamen giyinik birinin önünde çıplak olmanın çok samimi bir yanı var.

"Çok güzel. Bunu yıllardır düşünüyordum," diyor ve parmağını bir kalçamda aşağı, diğerinde yukarı gezdiriyor.

Ayağa kalkıyorum ve ereksiyonunu kot pantolonundan ve iç çamaşırından kurtararak kalçalarına kadar çekiştiriyorum. Göğsü hızlı sarsıntılarla inip kalkıyor. Dudakları aralanıyor ve yüz ifadesindeki çaresiz beklenti arzumu zirveye taşıyor. Onu çok sert boşaltacağım.

Öne eğilip başının etrafını yaladığımda dişlerinin arasından tıslıyor. Elimi başının etrafına sıkıca sararak onu içime çekiyorum. Tüm vücudu küçük bir sarsıntı geçiriyor. Her zaman duyduğum bir şey, oral seksin tamamen coşkuyla ilgili olduğudur ve bu konuda hiçbir eksiklik yok. Şu anda onu iyi hissettirmekten daha çok istediğim bir şey yok.

Bir mırıltıyla, onu daha derine ve daha derine götürüyorum. Yavaş tempo, mükemmel boğaz becerilerimle birleşince -eğer kendim için söylüyorsam- istenen etkiyi yaratıyor. Ara sıra övgü dolu sözlerle bölünen inlemeleri ve nefes alışları beni teşvik ediyor.

Elleri saçlarımda, okşuyor ama ben hızlanınca kavramaya dönüşüyor. Kalçaları öne doğru çıkmaya başlıyor ve başımı itme dürtüsüyle savaştığını hissedebiliyorum. Durmadan elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve başımı öne doğru iterek ona izin veriyorum.

Dudaklarından bir küfür dökülüyor. Saçlarımı daha sıkı tutuyor ve boğazıma doğru itiyor. Ağzımı sikerken ellerim kalçalarında. İtişleri sendelemeye başladığında kontrolü daha fazla ele alıyorum, adımı haykırana kadar acımasız bir tempo tutturuyorum. Bana verdiklerini yutarken vücudu hareketsiz kalıyor.

Ona bakıyorum ve gördüğüm manzara bacaklarımdan arasındaki titreşimi dayanılmaz hale getiriyor. Dudakları ayrılmış, yüzünde ter parlıyor. Son bir nazik emiş tüm vücudunu ürpertiyor. Gözlerini açıp bana baktığında gözlerinde parıldayan kırılganlık her şey demek. Bunun yerini sıcaklığın alması sadece saniyeler sürüyor ve yüzünde hınzır bir gülümseme oluşuyor.

Beni öldüresiye sikeceğine söz verdiğini haykırıyor.

Kot pantolonunu çıkardı ve tişörtünü çıkardı. Göğsüne dokunmak için uzandığımda beni ayağa kaldırıyor ve duvara yaslıyor.

"Den?"

Kıkırdıyor ve bu derin, karanlık ses içimin sıkışmasına neden oluyor. Onun bu yönünü hiç görmemiştim. İkimiz de birbirimizin cinsel eğilimlerini gerçekten bilmiyoruz. Onu şaşırttığım çok açık. Şimdi sıra onda.

"Beni dizlerimin üstüne çöktürdün Ella. O küçük tatlı sesin seni kurtaracağını sanma."

Sözleri bedenimi ateşe veriyor. "Prezervatif," diye tükürmeyi başardım. "Komodinin içinde."

"Bildiğim iyi oldu." Vücudunu benimkine bastırıyor, sırtımı duvara yaslıyor. "Bacaklarını iyice aç." Ayağını kullanarak benimkileri birbirinden ayırıyor, ben de dengemi korumak için kollarına tutunuyorum.

diz çöktü.

Aman Tanrım. Kalın bir parmağını içime soktuğunda ellerim omuzlarına doğru uçuyor. "Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, yavaş ve kasıtlı hareketlerle benimle alay ederek.

Tek yapabildiğim başımı
sallamak. "Gelme," diye
uyarıyor.

"Siktir," diye nefes alıyorum, başımı duvara yaslıyorum. Öne doğru eğiliyor ve klitorisimi yalıyor. Zaten sınıra çok yakıным, hızlı olmasını bekliyorum, ama buna sahip değil. Ne yaptığını tam olarak biliyor, parmaklarıyla yumuşak yalamalar ve daha sert vuruşlar yapıyor. Klitorisimin etrafındaki dudaklarıyla beni kenara getiriyor, sonra düşmeden hemen önce duruyor.

Terden sıırılsıklam oldum. Tenimin her santimi hassas ve rahatlamak için çığlık atıyor. "Alden, lanet olsun." Saçını tutup çekiyorum ve kıkırdaması beni çileden çıkarıyor.

Dizimi kaldırıyor ve bir bacağını omzuna atıyor. Parmağını içeri sokarken dili sihrine devam ediyor ve bu sefer yaklaştığımda durmuyor. Elim saçlarında sıkışıyor ve yüzünü kendime daha sert bastırdığımda hırlıyor.

Klitorisimi yumuşak ama istikrarlı bir şekilde emiyor ve mutfakta beni öptüğünden beri biriken orgazm içimde patlıyor. Adı ağızımdan uçup gidiyor ve iki elimle omuzlarına tutunuyorum. Bacaklarım artık yok, ama ben titreyip haykırırken o beni ayakta tutuyor. Dengemi geri kazanmaya başlayıp gözlerimi açtığımda beni kaldırıyor ve yatağa geri götürüyor.

Prezervatif takılırken gözlerim onu hiç bırakmıyor ve üstüme çıktığında ellerimi vücudunda . Uzun bir süre gözlerimin içine bakıyor, sonra parmaklarını yanağımda gezdiriyor.

"Hiç gelmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Sanırım beni mahvettin."

Katil gibi sırtıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Kalın sikini yavaş ve derin bir hamleyle içime sokarken, "Tatlım, daha yeni başlıyorum," diyor.

Şaka yapmıyor. Alden'in dayanıklılığı ve kendini toparlama yeteneği benim gördüğümden daha fazla. Kabul ediyorum, sadece birkaç erkekle birlikte oldum. Yine de yatakta kimse onunla boy ölçüşemez. Ne kadar farklı olabildiğine bayılıyorum. Zorlayıcı ve sert, tatlı ve sevgi dolu. Hepsinin tadına bakıyorum ve daha fazlası için sabırsızlanıyorum.

İkimiz de doyduktan sonra birbirimize sarılarak uzanıyoruz ve kendimi hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Parmaklarım göğüs kıllarında oynasırken o başımın arkasını okşuyor. Birkaç huzurlu dakikadan sonra midesi yüksek sesle homurdanıyor.

"Akşam yemeğini atladın mı?" Gülüyorum.

Parmak uçlarını bacaklarımın arasında gezdiriyor. "Yiyecek daha önemli bir şeyim vardı."

"Belli ki benim amımda ihtiyacın olan kalori yok. Hadi, sana bir şeyler hazırlayayım." Yataktan kalktım ve ona . "Yine sertleşiyor musun?" , tam bir makine.

"Kuku dedin, El. Ne bekliyordun ki?"

"Gerçekten mi? Sik dediğimi duyunca ne hissediyorsun?"

Ben eşofmanımı ve tişörtümü giyerken o kollarını başının arkasına sıkıştırıp bana sırtıyor. "Hmm, duruma göre değişebilir."

Üzerine eğildim ve kulağına konuşmadan önce çenesini öptüm. "Büyük sikini seviyorum ve tekrar emmek için sabırsızlanıyorum." Beni yatağa geri çekmek için tuttuğunda geri çekilip gülümsüyorum. "Ah ah. Ben de acıktım. Hadi aşağı inelim."

"Alay etmek, seni tekrar ele geçirdiğimde daha sert sikilmene neden olacak," diyor pantolonunu giyerken.

"O zaman davranışlarımı ayarlamak için elimden geleni yapacağım. Bütün gece siklerden ya da amlardan bahsetmek ya da sana binmek yok."

Yatağın etrafından dolanıp beni aşağıya kadar kovaladığında içimden bir çığlık kopuyor.

Tanrım, onu özledim.

Bir şeyler atıştırdıktan sonra kanepeye uzanmak için yan verandaya dönüyoruz.

Karanlıkta oturup yağın karı seyrediyoruz. Sokak lambasının yanından geçerken parlıyor gibi görünüyor, dünyayı boğuyor ve her şeye soluk mavi bir veriyor. Alden battaniyenin altında bana sarılıyor.

Konuyu tekrar açmaktan nefret ediyorum ama bilmesi gereken bir şey var. "Bebek doğduğunda DNA testi yaptırmayı beklediğini söylemiştin?"

"Evet, bunu yapmayacağını söylediği için muhtemelen bir avukat tutmam gerekecek."

"İstemiyorsanız o zamana kadar beklemek zorunda değilsiniz. Artık kan testiyle babalığı anlayabiliyorlar. Anneden kan alıyorlar ve babanın yanağından örnek alıyorlar. Üniversite birinci sınıftayken bir yaptırmıştım. Daha pahalıydı ama üç aylık hamileyken babanın kim olduğunu öğrendi."

Bana doğru döndü. "Ciddi misin? Bu mümkün mü?"

"Evet. Yeterince paran varsa."

"Bu bir sorun değil." Elini yanağına sürterek kirli sakalına karşı hırıltılı bir ses çıkarıyor. "Yarın bir avukat çağıracağım. Ne kadar erken öğrenirsem o kadar iyi." Devam etmeden önce duraksıyor. "Eğer o benimse, hayatının bir parçası olmak zorundayım. Bunu anlıyorsun, değil mi? Babam gibi olmayacağım."

"Senden daha azını beklemezdim." Başka bir kadından çocuk sahibi olma fikri dayanılmaz ama bu onun bir parçası olacak ve ben de onu seveceğim.

Vücudu gevşiyor ve kolunu tekrar bana doluyor. "Bana ne kaçırdığımı söyle, El. Döndüğünden beri neler yapıyorsun? Oliver bana bir iş bulduğunu söyledi. Beğendin mi?"

"değil. Faturaları ödüyor. Bir emlak şirketi için pazarlama fotoğrafları çekiyorum. Bazıları sahnelenmiş evler, ama çoğu boş evler ve binalar. Para biriktirmek için serbest işler de alıyorum.

Düğünler, nişanlar, partiler, vesaire. Kendi stüdyomu açmak için para biriktiriyorum."

Parmakları hafifçe kolumu okşuyor. Bu kadar basit bir sevgi gösterisinin bana verdiği mutluluk inanılmaz. Belki de sonunda birlikte olmamız hâlâ gerçeküstü olduğu içindir.

"Kendi stüdyonuzla ne tür fotoğrafçılık yapmayı planlıyorsunuz?"

"Kadınlara ve annelere odaklanacak. Hamile, bebek, boudoir fotoğrafları. Şu anda bunun için büyük bir pazar var ama bölgemizde buna odaklanan stüdyo yok. Aslında bugün çalışırken harika bir yer gördüm Umarım birkaç yıl içinde mortgage kredisi almaya hak kazandığımda benzer bir yer bulabilirim. Şimdiden Florida'da olduğumdan daha iyi . Eninde sonunda oraya ulaşacağım."

"Yapacağını biliyorum. Tori ile yaşamak nasıl?"

"Güzel. Florida'da da birlikte yaşamıştık, hatırladın mı?"

"Ah, doğru ya."

Elimi onunkinin içine sokup parmaklarımızı kenetliyorum. "Sana neler oluyor? Annenin evindeki *satılık* tabelasını gördüm."

"Oliver ve ben satmaya karar verdik. İkimiz de orada yaşamak istemiyoruz." "Oliver'la tekrar iyi anlaştığınızı gördüğüme sevindim."

Onlar

İkisinin de sahip olduğu tek aile, babaları hariç, o da pek sayılmaz. "Artık buna mecburuz. Satıştan elde ettiğimiz parayı

Lewis'i satın almak için. Yaşlı piç sonunda emekli olmaya hazır. Oliver ve ben ortağız. Ben yüzde altmışa sahibim, o yüzde kırkına. İşlerin ticari yönünü o halledecek. Muhasebe, envanter, onun iyi olduğu her , ben ise uygulamalı işleri yapacağım." Bana . "Yeni bir tabela sipariş ettik bile. Stokes Brothers Custom Cycles. Kulağa nasıl geliyor?"

O çok mutlu. Kucağına oturup gözlerinin içine bakıyorum. "Hayalini gerçekleştirmişsin gibi. Seninle gurur duyuyorum. ."

Yanaklarından süzülen hafif kızarıklık çok sevimli. "Sen bir rüyasın, El."

BÖLÜM 8

Ertesi sabah mutfaktan gelen sesler beni uyandırıyor. Çarşaflarım Alden gibi kokuyor, kokuyu içime çekiyorum ve dün geceyi zihnimde yeniden canlandırıyorum. Birlikteyiz. Asla ve bir ilişki istemeyeceğini düşündüğüm adam artık benim.

Dün geceki seks yüzünden vücudum ağrıyor. Beni her seferinde böyle becerecekse, daha iyi bir forma girmem gerekiyor. Dolabımı açıyorum, üzerime bir şeyler giyiyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve mutfağa gidip onlara katılıyorum.

Alden tezgâha yaslanmış, elinde bir fincan kahve dumanı tütüyor. Gözleri sanki eşofman altı ve kapüşonlu yerine iç çamaşırı giymişim gibi üzerimde geziniyor. "Günaydın güzelim."

"Günaydın." Kesinlikle öyle. Karmakarışık saçları, koyu renk kot pantolonu ve yağsız kaslarını ortaya çıkaran tişörtüyle gülünç derecede seksi görünüyor.

Tori masadaki yerinden seslendi. "Erkek arkadaşın arabayı temizledi ve yolu kürekle açtı. Onu tutuyoruz."

"Öyleyiz, ha? Eve ne zaman geldin?"

"Yaklaşık yarım saat önce. Yollar o kadar da kötü değil."

Ona daha fazla karşı koyamayarak yanına gidiyorum ve kollarımı Alden'in beline dolayarak dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Bugün çalışmak zorunda mısın?"

"Hayır. Çocuklar işi halletti. Ayrıca, rezervuara gitmek için dükkânı erken kapatacağız." Bana bakıyor ve beni tekrar öpüyor. "Kıyafetlerini değiştirmen gerekecek. Sıcak tutanlardan."

Tori kıkırdar ve buzdolabını karıştırmaya başlar.

"Neden rezervuara gidelim ki?"

"İçin." Bunu tamamen çılgınca bir fikir değilmiş gibi söylüyor.

"Benimle bir gece geçirdin ve intihara mı meyillisin? Vay canına, bunu kişisel algılamamaya çalışacağım."

Kıçımı çimdikliyor. "Hayır işi için. Parası olmayan yaşlıların faturasını ödüyor. Buna kutup ayısı dalışı diyorlar."

"Dondurucu suya atlayarak nasıl para toplanır?"

"İçeri giren her kişi için belirli bir miktar bağışta bulunan bazı yüklü sponsorları var. Ne kadar olduğunu hatırlamıyorum. Organizatör yerel işletmelere eleman bulmaları için birilerini gönderdi. Kulağa eğlenceli geliyordu, ben de ekibimi kaydettim."

Tori bir torba patatesi bana doğru itti. "Al, bunları soy. Kızarmış patates, bisküvi ve sos yapacağım."

Onları aldım ve soymaya başladım. "Peki ben bu dalış için nasıl gönüllü oldum?"

"Yapmak zorunda değilsiniz ama ısınamayacak olan tüm o zavallı insanları düşünün."

Ben gözlerimi devirirken Tori sırtı bize dönük bir kahkaha atıyor.

"Bu işe yaramayacak," diyorum ona, kafasına bir parça patates kabuğu fırlatarak. "Ve onlara eskimiş diyemezsin."

Havadan kaptı ve devam etti. "Çelimsiz, cılız bedenlerini battaniyelere sarmak ve en iyisini ummak zorunda kalacaklar. Zavallı Myrtle, ısınmak için terlikleriyle dolaşıyor. Ve Elmer, su ısıtıcısı gazla çalıştığı için sıcak bir banyo bile yapamayacak. Hayaları sandalyesine yapışıp donacak."

Omuz silktiğinde Tori ve ben gülmekten titriyoruz. "Ama hey, eğer kendinle yaşayabiliyorsan, yargılamıyorum."

"Tamam, ben giderim. Tori?"

"Mememi fare kapanının içine sokmayı tercih ederim. Hayatta olmaz. Size iyi eğlenceler. Bu gece bir randevum var."

"Sapıkça," diyor Alden.

Kahvaltı ederken bir süre Tori'nin randevusu hakkında konuşuyoruz. Tori ve Alden'la tekrar böyle takılmak çok rahat. Sanki aradan geçen yıllar hiçbir şeyi değiştirmemiş gibi.

İşimizi bitirip temizlendikten sonra üzerime küçük bir çift siyah şort ve koyu kırmızı bir giyiyorum. Dışarısı otuz dereceyken mayo giyecek halim yok. Üzerlerine kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giyip, çantama fazladan bir takım kıyafet koyuyorum.

Alden'la birlikte olalı daha bir gün bile olmadı ve ben şimdiden çılgınca bir şeyler yapmaya başladım. Onun hiç sıkıcı olmadığı bir şey var.

Alden'in bisiklet dükkânının üst katında bir daire olan evinde duruyoruz. İçeri girdiğimizde "Çocuklar hâlâ burada," diyor. "Sizi tanıştırayım."

Bölmelerde duran birkaç motosiklet var, ayrıca iki tane de yarı yapılmış gibi görünüyor ama kimse üzerinde çalışmıyor. Ofisten kahkahalar yükseliyor ve Alden beni geri götürüyor.

Ofisin kapısı açık duruyor ve bize çok dar bir dalgıç giysisi içinde çok iri bir adam görüntüsü veriyor. "İkiniz de siktirip gidebilirsiniz," diyor. "O dondurucu suda kalp krizi geçirecek değilim."

Bir adam kanepede oturuyor, eliyle ağzını kapatmış, omuzları titriyor. Genç, muhtemelen bizim yaşlarımızda ve tamircilikle alakası olmadığına karar verirse modellik yapabilecek gibi görünüyor. Biz içeri girdiğimizde daha sert gülüyor ve Alden iri yarı adama yukarıdan aşağıya bakıyor.

"Palet ve şnorkel ister misin?" Alden ona sorar. "Bizi bu saçmalığa sen bulaştırdın."

Alden adamı işaret eder. "Bebeğim, Milo'yla tanış. Milo, bu benim kız arkadaşım Ella."

Bir metreyi aşan boyu, geniş göğsü ve hatırı sayılır bir karnı olan Milo, dalgıç kıyafeti içinde bir manzaradır. Kırışan sakalı göğsüne kadar sarkıyor ve tuzlu biberli saçları da neredeyse bir o kadar uzun.

Sesi sert ama gülümsemesi hoş. "Tanıştığımıza memnun oldum. Alden'in seni buraya getirmesinin zamanı gelmişti. senden bahsediyor."

"Bunu bildiğim iyi oldu." Dudaklarını büzen ve yalan söylüyormuş gibi başını sallayan Alden'a bakıyorum. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum."

"Kanepemde uzanan küçük pislik Hudson ve Oliver'ın masasındaki de Smith." Oliver'ın da burada çalıştığı tamamen aklımdan çıkmış.

Smith bilgisayarından başını kaldırıyor ve bana gülümsüyor. Yakışıklı ve biraz hipster bir havası var, manbun falan. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de."

Alden'a bakar. "Oliver aradı ve bir sipariş vermemi istedi. Tedarikçi bir şeyleri batırmış. Bizimle rezervuarda buluşacağını söyledi."

"Tamam." Alden kapı pervazına yaslanır. "Harry geliyor mu?"

Smith başını öne eğip siyah çerçeveli gözlüğünün üstünden ona bakıyor. "Evet, ama ne söz vermek zorunda kaldığımı bilmek istemezsin."

"Hayır, ," diyor Milo.

Smith dizüstü bilgisayarını kapatır ve bakışlarını Milo'nun üzerinde uzun, abartılı bir gezintiye çıkarır. "Şu anda sürtük gibi görünen sensin. Buraya gel de gitmeden önce seni biraz elden geçireyim."

Bütün çocuklar gülmekten kırılır ve Alden Milo'nun sırtını tokatlar. "Orada görüşürüz, Merman." Elimi tutuyor ve garajın arka tarafına doğru ilerliyoruz, orada bir kapıya çıkan bir dizi merdiven var.

Alden kapının kilidini açıp bizi dairesine sokarken, "İyi birine benziyorlar," diyorum. Çok büyük değil ama garajın üstündeki bir daireden beklediğimden daha güzel. Oturma odası küçük ve rahat, rahat mobilyalar ve büyük bir televizyon var. Yemek alanı ve mutfak bir arada.

"Onlar iyi bir ekip. Hepimiz iyi anlaşıyoruz. Milo müdür ve Hudson'ı işinin başında tutmakta çok başarılı. Bu adamın dikkat süresi bir pireninki kadar, özellikle de etrafta güzel bir kadın varsa, ama yaptığı iş sağlam. Smith çok zeki ve verimli."

"Onları siz mi tuttunuz, yoksa daha önce Freddy ve Lewis için mi çalışıyorlardı?" Etrafta dolaşp evini kontrol ederek soruyorum.

"Hudson ve Smith'i işe aldım. Milo, Freddy ile neredeyse yirmi yıl boyunca onun bisiklet tamircisi olarak çalıştı. İşini biliyor."

Oturma odasının ve mutfağın duvarları boyunca, onarım bölmelerine bakan tavandan tabana pencereler var. Dışarıya bakmak için yürüdüğümde Alden arkamdan yaklaşıyor. Smith ve Hudson'ın ofisin dışında durup konuştuklarını görebiliyorum.

"Bizi görebiliyorlar mı?" Her müşteri ve çalışan içeriye bakabiliyorsa bu pek de özel bir durum değildir.

Bir kolunu arkamdan doluyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "Hayır. Aşağı indiğimizde bir bak. Pencereler tek yönlü aynalı. Kendi yansımandan başka bir şey göremezsin."

Sıcak nefesi kulağıma çarpıyor. "Seni şu pencerelere karşı becermemi mi düşünüyorsun?"

"Şimdi ."

Dudaklarını boynumda gezdiriyor. "Daha sonra. Seni boşaltmanın farklı yollarını düşünmek için çok zaman harcadım, Ella."

Midem sıkışıyor ve elimi kalçasında gezdiriyorum. "de birkaç fikrim var." İçimi çekerek bir adım uzaklaşıyorum. "Ama sen gidip buz gibi suya dalmayı tercih ediyorsun."

Kıkırdıyor ve kıcıma vuruyor. "Bunu bu gece orgazm olarak telafi edeceğim."

Buna itiraz etmeyeceğim. Kıyafetlerini değiştirdi ve birkaç tane daha aldı. Aşağı indiğimizde adamlar gitmişti.

"Evini beğendim. Çalıştığın yerde yaşamayı seviyor musun?" Baraj gölüne doğru giderken ona sordum. Uygun olmalı ama ben olsaydım hoşuma gider miydi emin değilim. Sürekli işteymişim gibi hissettirebilir.

"Şimdilik iyi. İşleri kolaylaştırıyor. Başlangıçta para sorun olduğunda beni kira ödemekten kurtardı."

"Bir iş kurmak zordur. Sen harika iş çıkardın. Umarım bunu biliyorsundur." Umarım ben de bu kadar başarılı olabilirim.

Gururla karışık utanç sırtışında kendini gösteriyor. "İşlerin gidişatından memnunum." Dizimi sıkıyor. "Özellikle de şimdi."

Rezervuarın batı yakasındaki küçük plajda toplanan kalabalığın büyüklüğüne şaşıyorum. Alden kamyonetini Oliver'ın arabasının yanına park ediyor ve biz de hafif tepeden aşağı inerek karda aşınmış patikalardan birine giriyoruz.

İnsanlar çeşitli kıyafetlerle etrafta dolaşıyor. Birkaç cesur ruh mayo ya da şort giyiyor. Diğerleri kalın paltolara ve şapkalara sarınmış, muhtemelen sadece izlemek ya da birilerine tezahürat yapmak için buradalar. Ses

Mutlu sesler ve kahkahalar, kalabalığın içinden geçen heyecan akımı ile birlikte bulaşıcıdır.

Alden'in dükkanındaki adamlar suyun kenarında duruyorlar. İlk kimin gireceği konusunda tartışıyor gibi görünüyorlar. Alden Oliver'ı görür ve Breanna ile birlikte durduğu yere gideriz.

"Ella," diyor Breanna, Alden'in benim elimdeki eline bakarak. "Geldiğine çok sevindim." Bana sıcak bir şekilde sarılmak için eğiliyor.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Oliver ve Alden birkaç adım ötede dolaşp konuşurken Breanna ve ben birbirimize yetişiyoruz.

"Sen ve Alden artık birlikte misiniz?" diye sorar.

"Evet, birlikteyiz."

"Oliver bana söylemedi!" diye haykırıyor, kaşlarını çatarak ona uzaktan bakıyor.

"Daha dün gece oldu."

Bize yaklaşırlarken, "Oh, şey, kasabadaki en seksi iki adamla bize bak," diyor. "Lisedeki bütün kızlar bizden nefret ederdi."

"Kafalarını olduğundan daha fazla büyütmeyin," diye gülüyorum.

Alden alay ediyor ve kolunu bana doluyor. "Karşı konulmaz yüzümün ve vücudumun farkındayım."

"Mütevazı olanı ben aldım." Breanna Oliver'a yaklaşıyor ama Oliver pek aldıriş etmiyor.

"Bunu yapıyor muyuz?"

Onun sert yanıtını görmezden gelerek gülümsüyor. "Ben hazırım." Oliver'ı bankaya doğru takip eder.

"Oliver'ın kışında ne var?" Kot pantolonumu ve kapüşonlu tişörtümü çıkarıp atlet ve şortuma inerek soruyorum. Soğuk rüzgâr anında tüylerimi diken diken ediyor.

"Kim bilir?" Alden da aynı şeyi yapıyor ve kıyafetlerimizi ve havlularımızı masaların üzerine atıyoruz. Sayıldığımızdan emin olmak için sponsorları kontrol ettikten sonra suya doğru yürürken Alden elimi tutuyor.

Su hafifçe kıyıya vuruyor. İki adım attım ve şimdiden pişmanlık duyuyorum. Tenimde küçük iğneler varmış gibi hissediyorum. Alden yüz ifademdeki geri çekilme niyetini görmüş olmalı ki beni yakaladı

ve beni omzunun üzerinden atıyor. "Hayır, . Bunu kolaylaştıralım. Birlikte yapalım."

"Sakin buna cüret etme!" Çığlık atıyorum.

Suya atlayıp ikimizi de tamamen suya batırdığında etrafımızda kahkahalar çınlıyor. Sanki biri göğsüme çekiçle vurmuş gibi hissediyorum. Yüzeye çıktıktan ve beni bıraktıktan sonraki birkaç saniye boyunca nasıl nefes alacağımı unutuyorum.

"Senden... nefret ediyorum," diye soluyarak ona vuruyorum.

O da kısa nefesler alıyor ama gülümsemesi geniş. Beni tutuyor ve omuz derinliğindeki suyun içinde kendine doğru çekiyor. "Kendini yenilenmiş hissediyor musun?"

"Meme uçlarım bir arabanın anahtarı olabilir!"

Titreyen dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Hadi El. Aletim yaklaşık bir inç uzunluğunda ve taşaklarım karnıma tırmandı ama şikayet etmiyorum."

Koyu renk saçları gözlerine dökülüyor ve ben onları kenara süpürüp onu öpüyorum. Donuyoruz ve cildim yüzlerce bıçakla çizilmiş gibi hissetmekten uyuşmaya başladı. Rüzgâr kulaklarımı düşecekmiş gibi hissettiriyor. Nehir taşları ayaklarımın altında jilet gibi. Sıcak dili dudaklarımın arasından kayarken bunların hiçbirinin önemi yok ve gözlerimi kapatıp o anı içime çekiyorum.

Vücudumun ve neleri kaldırılabileceğinin hiç bu kadar farkında olmamıştım. Bu kadar kontrollü bir şekilde acı çekmek garip bir duygu. Bana yaşadığımı hissettiriyor.

İnsanlar suya dalıp çıktıkça çığlıklar ve haykırışlar etrafımızdaki havayı dolduruyor. Tüm o su sıçratma ve kutlamalar boyunca birbirimize yakın duruyoruz. Rahatsızlığıma rağmen eğleniyorum.

Alden bana sırtıyor. "Çıkmaya hazır mısın?" "Kesinlikle."

Gülerek elimi tutuyor ve kıyıya doğru yürümeye başlıyoruz. Ben arkada kalıyorum ve o bana bakıyor. "Üzgünüm, kayalar ayağımı acıtıyor."

Bana sırtını döndü. "Sırtına binmek mi?"

İkinci kez teklif etmesine gerek yok. Bizi nehirde çıkarıp masalara doğru götürürken sırtına yapışıyorum. Oh, bu daha kötü. Rüzgar daha kötü.

Havlulara sarınıyoruz ve organizatörlerin birkaç çadırdan yaptıkları derme çatma soyunma alanına koşuyoruz. Çadırın içine adım atmanın ve rüzgârdan kurtulmanın rahatlığı anında hissediliyor. Islak giysilerimizi çıkarıp kurulanırken tüm vücudum titriyor. Uyuşmuş parmaklarım kot pantolonumun düğmelerini karıştırıyor.

Gıcırdayan dişlerimin arasından, "Milo o dalgıç kıyafetiyle doğru bir fikir bulmuş," diyorum.

"Hayır, bu zayıf bir yol. Bize bak, onu öldürdük."

Giyindikten sonra, iki donmuş kadını içeri almak için çadırın dışına çıkıyoruz. Saçımı at kuyruğu yapıp beremi takıyorum. Sırılsıklam olacak ama Alden'in kamyonetine gidene kadar işe yarayacak.

Organizatörlerden biri bize bir fincan kahve ya da sıcak çikolata ikram ediyor. Alden kahveyi kabul ederken ben çikolatayı seçiyorum. Sıcak fincanı kucaklayarak Alden'in yanında duruyorum ve giderek daha fazla insanın suya girme cesaretini göstermesini izliyorum.

"Breanna ve Oliver'ın bizimle akşam yemeği yemek isteyip istemediğini görmek ister misin?" Ben soruyorum.

Alden omuz silkiyor. "Eğer hala bir pislik değilse."

Sadece birkaç dakika sonra Oliver ve Breanna'yı soyunma çadırlarından birinin dışında tartışırken görüyoruz. "Çifte randevuyu boş ver," diye fısıldıyorum.

"Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet, hala kıcımlı hissedemiyorum."

Alden uzanıp her iki yanağıma da masaj yapıyor. "Yapabilirim. Harika hissettiriyor."

"Tam bir ."

Gülüyor ve elimi tutuyor. Her zaman elimi tutmak istemesine bayılıyorum. Arabaya doğru giderken Breanna sesleniyor ve bize yetişmek için acele ediyor. "Hey, Alden, sorduğum için özür dilerim ama beni bırakabilir misin?"

"İyi misin?" O cevap vermeden ben soruyorum.

Başını sallıyor ve Oliver'a bakıyor. "Ben iyiyim. Sadece beni bırakacak birine ihtiyacım var." "Elbette," diyor Alden. Bana kamyonetinin anahtarlarını verdi. "Ön taraftaki ve ısın. Bir dakika içinde sana yetişirim."

Biz kamyonete doğru yürürken o Oliver'a doğru ilerliyor. Breanna arka koltuğa tırmanıyor ve ben de kaloriferi kadar açıyorum.

Breanna başını sallar. "Saçını ıslatmışsın. Bu çok daha kötü olmalı. Ben sadece boynuma kadar girdim."

"Alden bana fazla seçenek bırakmadı," diye gülüyorum, ellerimi havalandırma deliklerinden birinin önünde tutarak.

"Oliver içeri girmek ve hemen geri çıkmak istedi. Bu fikirden bu kadar nefret ediyorsa beni neden davet ettiğini bile bilmiyorum. Ya da neden geldiğini."

"Onun ne?" Koltuğumda dönerek soruyorum.

"Bütün gün keyfi yerinde değildi. Sorununun ne bilmiyorum ama bana bok gibi davranmasından bıktım. Mayomun çok küçük olmasından şikâyet ediyor ve göğüslerim biraz dışarı taşıdığı için özensiz göründüğünü söylüyordu."

"Ne var? Bikini üstünüzde hiçbir sorun yok. Harika görünüyordun."

"Teşekkür ederim! Kendime güvenmem ve vücudumla mutlu olmam uzun zamanımı aldı. Kimsenin bunu elimden almasına izin vermeyeceğim. Sanki bir tartışma başlatmak için benimle uğraşıyormuş gibi hissettim. Bugün saatlerce süren bu davranıştan sonra, bu yorum bardağı taşıran son damla oldu."

Alden kamyonete biner ve Breanna'ya bakar. "Hâlâ Holt Bulvarı'nda mısın?"

"Evet, bunun için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Sorun değil. Ben de onun kışına binmek istemezdim," diye yanıtıyor Alden, arabayı sokağa çekerken.

Breanna'nın evine giderken pek konuşmuyoruz. İndiğinde Alden'a tekrar teşekkür ediyor ve sonra içeride kayboluyor.

Uzaklaştığımızda, Alden bana bakıyor. Sonunda titremeyi bırakmıştım ama bu beni yorgun düşürmüştü. "Hâlâ yemeğe istiyor musun? Ya da benim evimde sipariş verebiliriz," diye öneriyor.

"Çinli mi?"

"Kesinlikle

evet."

"Kulağa hoş geliyor. Oraya vardığımızda beni uyandır," diye takılıyorum, başımı omzuna koyuyorum.

"İyi fikir. Biraz kestir. Dinlenmeye ihtiyacın var. Bütün gece sikim içinde olacak."

Alden hakkında bir şey daha, sözüne sadıktır.

BÖLÜM 9

Sonraki ay inanılmazdı. Alden ve ben her akşamı birlikte geçiriyoruz, ya benim evimde ya da onun evinde. İkimiz de meşgulüz ve programlarımız değişkenlik gösterebiliyor ama yine de ediyoruz. Bazen benimle birlikte mülkleri fotoğraflamaya gidiyor ve ben de onunla ve çocuklarla garajda çok zaman geçiriyorum.

Hava soğuk ve yağmurlu, Mart ayı için tipik bir durum ama ben fark etmiyorum bile. Her gün ne kadar mutlu olduğumu düşünürsek, güneş doğrudan üzerimde parlıyor da olabilir.

Alden öğle yemeği için benimle buluşuyor ve onu gördüğümde hissettiğim baş dönmesi çok saçma. lokanta kabinine kayarak oturdu. "Saçını kestirmişsin!" diye bağırdım.

". Beğendin mi?"

Uzanıp başının kenarlarındaki kirli sakalları okşuyorum, sonra da tepesindeki uzun bukleleri biraz çekiştiriyorum. "Çok seksi. Şapka taksan iyi olur, böylece diğer kadınlar görmez."

"Pfft. Beni şapkayla gördün mü? Saf seks."

"Kapa çeneni," diye gülüyorum.

Garson siparişimizi almak için yanımıza uğruyor ve o gittikten sonra Alden bir kâğıt parçası çıkarıyor. "Harika haberlerim var." Belgeyi bana uzatıyor ve en üstte *DNA Analizi* yazdığını görünce kalbim yerinden fırlıyor. "Yargıcın kan testi yaptırmasına karar verdiğini söylemiştim. Sonuçlar geldi." Ben hala satırları tarayıp sonuca bakarken bileğimi tutuyor. "O benim değil, Ella. Bebek benim değil." Duygusallık sesini çatlatıyor.

Hissettiğim rahatlama onunkiyle kıyaslanamaz bile. Koltuğumdan kayıyorum ve ona sarılabileceğim şekilde yanına gidiyorum. Bana uzun bir süre sıkıca sarılıyor. "Artık endişelenmene gerek kalmadığına sevindim."

"Hayatım şu anda mükemmel." Başımın bir öpücük bıraktı.

Garson yemeğimizi servis ediyor ve yemek yerken birkaç rahat sessizlik anı geçiriyoruz.

"Oliver ve Breanna dün gece ayrıldılar," diyor Alden, tabağımdan bir kızartma kaparak.

". Ne oldu?"

"Bu konuda konuşmak istemedi ama tahminimce onun davranışlarından bıktı."

"Onda bir şeyler var. Sence depresyonda mı?" Alden başını sallar. "Bence içiyor."

Annelerinin alkolizminden sonra bu sözler çok daha ağır basıyor. "Gerçekten mi? Neden böyle düşünüyorsun?"

"Dükkana birden fazla kez bayat içki kokusuyla geldi. İşini aksatmıyor ya da gün içinde sarhoş olmuyor ama sanırım her gece kolunu yana yatırıyor. Onunla konuşmaya çalıştım. Beni duymuyor."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır. Eğer böyle devam ederse, çocuklar ve ben onun kışına müdahale edeceğiz. Sonunun annem gibi olmasına izin vermeyeceğim." Gülümsüyor ve midemde kelekler uçuşuyor. "Bunun keyfimizi kaçırmasına izin vermeyelim. Bugün güzel bir gün. Bu öğleden sonra çalışmıyorum. Senin programında ne var?"

"Ticari bir mülkte yeniden fotoğraf çekmem gerekiyor. Sanırım güncel çekimler isteyen potansiyel bir alıcıları var. Onlara hiçbir şeyin çok farklı görünmeyeceğini söylemeye çalıştım ama ısrar ettiler." Bu, geçen ay çektiğim ve mükemmel bir fotoğraf stüdyosu olacağını düşündüğüm mülk. Görünüşe göre, sonunda başka biri potansiyeli görmüş. Yakın zamanda indirilen fiyat da muhtemelen zarar vermemiştir. "Bundan sonra öğleden sonram temiz."

"Ben de seninle geleyim," diye teklif etti. "O zaman yapacak bir şeyler bulabiliriz." "Çok isterim. Ama arabamı burada bırakamam.

Bir park yerinde.
metre."

"Sorun değil. Bir Uber ağırdım. Hudson kamyonetimin marş değiştiriyor. Sen ."

"Kamyonunun tüm bakım ve onarımını o adama mı yaptırıyorsun?" Takılıyorum.

"Dalkavuklar bunun içindir, El. Ona iyi para ." Tabağımdan bir kızartma daha kaptı. "Gitmeye hazır mısınız?"

Değişiklik olsun diye arabayı benim kullanmama izin vermek Alden'ı öldürüyor olmalı, çünkü araziye giderken bütün yol boyunca yolcu koltuğunda kıpırdanıp duruyor. Bazen şekerlenmiş ikinci sınıf öğrencisi gibi oluyor. Çok tatlı.

Fotoğraf makinesi çantamı omzuma atıyorum ve kapıya doğru yürürken elini sırtımın küçük kısmına koyuyor. Kapı beyaz bir kâğıtla kaplı, tıpkı büyük vitrinler gibi sokaktan görünmesini engelliyor. Satıcının bunu neden yaptığından emin değilim. İçeride çalınacak bir şey yok ki. Doğal ışık olmadan iyi fotoğraf çekemeyeceğim.

Alden anahtarlarını çıkarıp kapının kilidini açtığında ofisi arayıp gazeteyi indirip indiremeyeceğimi sormayı düşünüyorum.

Ne?

Donup kaldım, olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Neden anahtarın var?"

Alden sırtıyor ve beni içeri çekiyor. "Neden anahtar olmasın ki?"

Sözlerini anlaması biraz zaman alıyor ama yine de bir anlam ifade etmiyorlar. "Sahibi mi? Sahibi değilsiniz... müstakbel alıcı mısınız?"

İçeri girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Muhtemel değil. Son sözleşmeyi dün imzaladım." Sırıışı kulaktan kulağa yayılıyor. "Patronundan seni buraya göndermesini istemiş olabilirim, böylece sana sürpriz yapabilirim. O seve seve kabul etti."

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görünce ellerini omuzlarıma koydu. "Satın aldım. Burayı kendi stüdyon yap ve hayallerinin peşinden git, El."

Deli mi bu? Bir adım geri atıyorum. ". Bunu yapamazsın." "

Açıklamama izin ver."

"Açıklamak mı? Buranın fiyatını gördüm, Den! Nasıl yaptın...yapamazsın...." Kelimelerim birbirinin üzerine yuvarlanıyor. "Bir aydır birlikteyiz! Benim için o kadar para harcayamazsın!"

Uzanıp çenemi tutuyor. Ciddi gözleri benimkilere bakıyor ve sesi hiç duymadığım kadar sert. "Biz bundan çok daha uzun süredir birlikteyiz. On üç yaşımızdan beri benimsin."

Tatlı sözleri boğazıma bir yumru oturtuyor ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor. "Bunu kabul edemem. Bunu yapmalıyım, Alden. Para biriktirmeli, kredi almalı, bunu kendim kazanmalıyım. Senin yaptığın gibi. Bunu anlayabilirsin, değil mi?"

Reddetmem onu üzmedi. "Anlıyorum. Burayı sana veremeyeceğimi bilecek kadar seni iyi tanıyorum, o yüzden bunları ." Yakındaki duvarlardan birine yerleştirilmiş bir rafa doğru yürüdü, bazı kağıtları aldı ve bana uzattı.

"Bu bir kira kontratı," diye mırıldanarak belgeyi tarıyorum. Kira miktarı gözüme çarpıyor ve kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Ayda bir dolar mı?"

"İki yıllığına. Başlamana yardım edeyim, Ella. İki yıl boyunca yasal olarak senin olduğunu bileceksin. Ondan sonra tekrar ziyaret edip işlerin nasıl gittiğine bakabiliriz. İstersen kendi ipoteğini alıp benden satın alabilirsin. Ama bu arada sen de kendi işini yapabileceksin. İşine başlayabilirsin."

Zihnim olasılıklarla dolup taşıyor. "Emlak şirketinde çalışmaya devam edersem, iki yıl içinde mortgage başvurusu yapmak için yeterince sağlam bir iş geçmişim olacak. Burada aynı zamanda yeterince para kazanabilirsem, peşinat ödemek mümkün olabilir." Ondan çok kendimle konuşuyorum ama sözlerim yüzünde bir gülümseme yaratıyor.

Elini boynumun arkasına kaydırıyor ve ben ona bakıyorum. Ben bunu düşünürken tehditkâr gözyaşları dökülüyor. "Bunu yaptığina inanamıyorum. Bunu nasıl karşılayabildin? Ya işin zorlanmaya başlarsa?" Çocukluğundan beri bunun için çalışırken kariyerini riske atamam.

Bana gülümsüyor ve yanağımdaki bir damla yaşı siliyor. "Yaptığım bisikletler ucuz değil. İyi iş çıkardım, ayrıca annemin evini satarak kazandığım para ve hayat sigortasının yarısı da var. Bu beni dezavantajlı duruma düşürmeyecek." Bir elini saçlarımda gezdiriyor. "Sana her ihtiyacım olduğunda yanımda oldun El. Bu sefer pencereyi senin için açık bırakayım."

Bu adama karşı hiç şansım yoktu. Ona şiddetle sarıldım, yüzümü göğsüne gömdüm ve o da kollarını bana sıkıca sardı. Ağlamadan konuşabilmem için bir dakika geçmesi gerekiyor. "Sen delisin."

Kıkırdıyor ve elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Evet, ama beni seviyorsun."

Geri adım atıp gözlerimi sildim. ", lanet ." "Ben de seni seviyorum. Hadi gidip stüdyona bakalım."

O zaman duvarların artık nötr bir beyaza boyandığını ve asma tavanın söküldüğünü fark ediyorum. "Burada mı çalışıyordun?"

"Hazır hale getirmek için birkaç küçük şey yaptırdım. Ben gecekondu sahibi değilim, biliyorsunuz. Bu kiraya veremezdim."

"Tadilatı bitirmek ve ekipman almak için kullanabileceğim biraz birikimim var. Bunu gerçekten yaptığıma inanamıyorum. Çok teşekkür ."

Eğiliyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Sana kötü haberi vermeyi unuttum. İş geçmişin pek parlak olmadığı için iki yıllık kirayı peşin almam gerekecek. O yüzden yirmi dört dolarımı ver."

"Bir yirmilik alır mısın, sana oral borçlu olayım?"

"Kira için seks takası yapabilir misin? Ev sahibi olmak hakkında öğrenmem gereken çok şey var."

"Senin için çok heyecanlıyım!" Tori ciyaklayarak çatı katındaki son perdeyi asmama yardım ediyor. "Ve ben de senin ilk müşterin olacağım."

"Elbette seveceksin. Paul onları çok sevecek."

Tori'nin erkek arkadaşının doğum günü yaklaşıyor ve ona bir boudoir fotoğrafı verecek. Gerçek bir müşterim olmadan önce bu alanda biraz pratik yapacağım için heyecanlıyım.

Stüdyonun açılışa hazır hale gelmesi üç haftadan fazla sürdü, ancak ilk hafta için anne adaylarıyla iki, bebeklerle de üç çekim için şimdiden rezervasyon yaptırdım.

"Diğer müşterileriniz için her şey hazır mı?"

"Sanırım öyle. Bebekler için bu hafta teslim edilecek birkaç aksesuarım daha var - size gösterdiğim küçük sevimli bezelye kapsülleri - ama aralarından seçim yapabileceğim pek çok başka şey de var." Kendi elbiselerini getirmek istemeyen kadınlar için de muhteşem hamile elbiselerim ve önlüklerim var.

"Bunlar çok ! Tamam, üstümü değiştireceğim." "Git seksi ol, sürtük!"

Tori güler ve yanında getirdiği iç çamaşırlarını bıraktığı soyunma kabinine doğru gözden kaybolur.

Çatı katı, hayal ettiğim gibi bunun için mükemmel bir alan oldu. Bir yatak, kanepeler ve ile döşendi. Perdelerin, çarşafların, yastıkların ve örtülerin renklerini müşterinin tercihiyle göre değiştirebiliyoruz. Ortam mükemmel. Yumuşak, şehvetli ve özel. Buraya gelen kadınların kendilerini güvende ve rahat hissetmelerini istiyorum.

Tori' kendini göstermekte bir sorunu yok. Başlangıç için mükemmel bir müşteri. Alt kattaki kapıya yerleştirdiğim zil çalıyor ve çatı katından dışarı bakıyorum, yine de Alden olması gerektiğini biliyorum. Kapı kilitliydi ve anahtarı olan tek kişi oydu.

"Hemen döneceğim!" Tori'ye sesleniyorum ve aşağıya koşuyorum.

"Hey, seni zaten beklemiyordum. Bir seans yapmak üzereyim."

Alden sırtlıyor ve etrafına bakınıyor. "Yarına kadar randevu sanıyordum."

Tori çatı katından sesleniyor. "Önümüzdeki bir saat boyunca o benim, bisikletçi çocuk!"

Beni seksi gösteriyor. Git !"

Alden güler ve başını sallıyor. "Tamam, Oliver'a gideceğimi söylemek için uğramıştım. Onu düzeltmenin zamanı geldi. Bugün işe sarhoş geldi."

"Oh hayır. Gitmemi ister misin?"

"Seni dinleyebilir. Bir kadının bakış açısı." Omuz silkiyor. "Bir saat içinde burada işim bitecek. Seninle buluşabilir miyim?"

Eğiliyor ve dudaklarına bir öpücük konduruyor. "Bir saat içinde onun dairesinde görüşürüz. Bensiz gitme."

"Yapmayacağım," diye söz veriyorum. O gidiyor ve ben de yukarı çıkmadan önce kapıyı arkasından kilitliyorum.

"Oliver'ın durumu iyi değil mi?" Tori sordu. Kulak misafiri olacağını bilmeliydim.

Etrafta dolaşıp ışıkları ayarlıyorum. "Öyle görünmüyor. Alden onunla başa çıkabilir. Paul'ün seni avucunun içine almasını sağlayacak o boğucu bakışı atmaya odaklanmalısın."

"Başka bir şey yemesini tercih ederim."

Tori ve ben harika vakit geçiriyoruz. çok güveniyor ve verdiğim her pozun altından kalkıyor. Ben gerekenin yaklaşık dört katı fotoğraf çekerken bir saat uçup gidiyor.

Ona dijital görüntüleri gösterdiğimde ağzını kapattı. "Ben lanet olası bir duman gösterisiyim! Aman Tanrım! Özçekimlerim her zaman bir zombi ısırığını saklıyormuşum gibi görünürken bunu nasıl yapıyorsun?"

Gülerek, kullandığımız alanı düzeltmeye başladım. "Çünkü onları çekerken hep gergindiniz ve belli bir ifadeyi yakalamaya çalışıyordunuz. Bu sefer rahattınız, eğleniyordunuz ve gerçek yüzünüz ortaya çıktı."

"Bütün kadınları böyle yaparsan milyarder olursun."

İçimden mutluluk akıyor. "Beğenmene sevindim."

"Onları seviyorum. Paul'e vermek için sabırsızlanıyorum. Evlenme teklif edebilir." İç çamaşırlarını değiştirmek için soyunma kabinine geri döner.

"Alden'e yetişmek zorunda olduğum için üzgünüm, ama yarın onlara bakar ve basılı olarak istediklerinizi seçeriz, tamam mı?"

Saçını toplayarak dışarı çıktı. "Tabii. Seninle Oliver'a gelmemi ister misin?"

Bir dakika düşündükten sonra başımı sallıyorum. "Hayır, tüm arkadaşlarına müdahale ediyormuşuz gibi görünmesini istemeyiz, musun? Bırakalım önce kardeşi denesin."

"O noktaya gelirse bana haber ver. Oliver'la çocukluğumuzdan beri o kadar yakın olmadığımızı biliyorum ama bana ihtiyacı olursa hâlâ buradayım."

"Sen en iyisisin."

Oliver'ın onu önemseyen arkadaşları var ve fark etmesi gereken şey de bu. Dairesine giderken bunu düşünüyorum. Emlakçılık işimin yanı sıra stüdyoyu hazır hale getirmek, son haftalarda beni meşgul eden bir hokkabazlık oldu. Ama değil

Oliver'ın ne kadar mutsuz olduğunu fark edemeyecek kadar dikkatim dağınık. Onunla konuşmaya çalışıyorum ama ters cevaplar alıyorum. Şimdi bize nasıl tepki vereceği konusunda iyimser değilim.

Alden'ın kamyoneti park yerinde Oliver'ın arabasının yanında duruyor. Çoktan içeri girmiş olmalı. Park ediyorum ve köşedeki daireye doğru yürüyorum. Kapıyı çalmak için uzandığımda kapı pat açıldı ve Alden içeri girdi. Bu iyiye işaret değil.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Alden basamağa oturur ve ellerini saçlarında gezdirir. "Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor. Dairesi domuz ahır gibi. Ağzına bir tane patlatmadan önce bir saniyeliğine uzaklaşmam gerekiyordu."

"Şimdi sarhoş mu?"

Alden başını sallar. " sanmıyorum."

Alden ve Oliver şu ya da bu konu yüzünden sık sık karşı karşıya geliyorlar. Belki de içki içmesi konusunda onunla yüzleşecek en iyi kişi o değildir. "Burada kal ve onunla konuşmaya çalışmama izin ver, tamam mı?"

"İyi şanslar. İnatçı herif." "Evet, ben de öyleyim."

Ben içeri girerken Alden dışarıda oturuyor. Oliver oturma odasını mutfaktan ayıran kapı aralığında duruyor, kollarını kavuşturmuş, duvara yaslanmış. "Evet, kapıyı çalmaya zahmet etme. Gir içeri," diyor bana ters ters bakarak.

"Kapıyı çalsaydım beni içeri alır mıydın?"

"Hayır."

"İşte bu yüzden kapıyı çalmadım." Vay canına, Alden şaka yapmıyormuş. Burası tam bir karmaşa. Oliver'a hiç yakışmıyor. "Senin için endişeleniyorum."

"Ben iyiyim. Gördüğünüz gibi. Sen görevini yaptın. Gidebilirsin."

Yemek ambalajlarından, boş içecek kaplarından ve diğer rastgele dağınıklıklardan kaçarak oturma odasında yürüyorum. savunma duruşunu taklit ederek kollarımı kavuşturup yanındaki duvara yaslandığımda beni dikkatle izliyor. "Yapmam gerektiğini düşündüğün şey bu mu? Hmm? Arkadaşlarından biri zor durumdayken işlerin nasıl halledileceğine dair profesyonel fikrin bu mu?" Alaycı mı olmak istiyor? Onunla orada buluşabilirim.

"Mücadele etmiyorum. Alden'ın sana söylediklerine rağmen." "Bunun Alden'la hiçbir ilgisi yok."

"Elbette öyle," diyor acı acı. "İçkiyi bırakmamı istiyor. Tanrı korusun Alden istediğini elde edemez."

Ne kadar öfkeyle gizlemeye çalışsa da sesinde acı var. "Ne istiyorsun Oliver?" Elimle odanın etrafını işaret ediyorum. "Gitmemi, her şey gibi davranmamızı mı istiyorsun? Bu devam etmene izin mi vereyim?"

"İstediğimi elde edemiyorum, sana ne Ella?" diye çıkışıyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

Bir sonraki hareketimi içgüdülerim belirliyor, düşüncelerim değil. Ona sarıldım. Sertleşti ve bir adım geri atmaya başladı. Kollarım onu sıkıca ve son birkaç haftada ne kadar zayıfladığını hissedebiliyorum. Yanağımı göğsüne bastırıyorum. "Umursuyorum Oliver. Tabii ki . Seni böyle mutsuz görmeye dayanamıyorum."

Uzun bir tereddütten sonra iç geçiriyor ve kolunu bana doluyor. Elini sessizce başımın üzerinde gezdiriyor.

"Benimle konuşabilirsin. Seni rahatsız eden her neyse, belki yardımcı olabilirim."

Bana bakıp başını salladığında pişmanlık yüzüne yansıyor. "Yardım edemezsin. Anlamıyorsun."

Beni bırakıyor ve kanepenin kenarına tünemek için yürüyor. Sehpadan yarısı yanmış bir esrar alıp yakıyor ve bir nefes çekiyor.

"Bana anlamam için bir şans vermiyorsun."

Ben yanına otururken beni izliyor. "Bir şey olmadı. Özel bir şey değil. Bu...." Bir nefes daha almak için duraklıyor. "Ben asla yeterince iyi değilim Ella." Ardından acı bir kahkaha gelir. "Her zaman yedek. Hiçbir şey değişmiyor."

Elini tuttuğumda kaşlarını kaldırıyor. "Sen yedek bir şey değilsin. Seni çok seven insanlar var Oliver. Kardeşin, garajındaki adamlar, arkadaşların, ben de dahil. Başarılı bir işin var ve-"

"Bu Alden'ın işi. Benim değil. Ben sadece orada çalışıyorum." "Saçmalık."

Alden'ın sesiyle ikimizin de kafası kalktı. Ön kapı aralığında dolanıyor. "Stokes Brothers'ın bir sebebi var. Sen devraldığından beri buranın ne kadar kârlı olduğuna bir bak.

Kitaplar, siparişler falan. Önceden berbat durumdaydık. Sana orada ihtiyacım var. Eğer mesele buysa, çoğunluğa sahip olmaksa, bunu düzeltebiliriz. Bu hafta evrakları hazırlayabiliriz. Bunu yapabilirim. Yapamayacağım şey, senin bu yola girmeni izlemek." Alden'in sesi çatlar. "Tanrım, Ollie, etrafına bir bak. Onun yaptığını yapamazsın."

Belki annesinden bahsettiğinden ya da ilkokuldan beri kullandığını duymadığım bir lakabı kullandığından, ama Oliver'in gözleri doluyor. "Son zamanlarda neyim var bilmiyorum. Sürekli sinirliyim."

"İçki çözüm değil," diyor Alden ve elindeki esrarı işaret ediyor. "Bu da değil. İçki, ot, bunları bazen eğlenmek için kullanırsınız, başa çıkmak için değil. Bir anlaşma yapmıştık, unuttun mu?"

Oliver esrarı çıkarıp masanın üzerine koyar.

Elini sıkıyorum. "Seni neyin rahatsız ettiğini bilmiyorsan, belki de bir terapistle konuşmak iyi bir fikir olabilir. Depresyon olabilir. Üzerinde kontrol sahibi olmadığın bir şey."

Omuz silkiyor. "Belki. Bilmiyorum. İşleri berbat etmeyi bırakmalıyım. Breanna'ya yaptığım gibi."

"Seni seviyor," diyorum ona. "Onunla konuştum. Kalbi kırılmış ama kimse sen üzgünken senin şamar oğlanın olmayı hak etmiyor. Başa çıkmak için daha iyi bir yol bulmalısın. Kendi başınıza yapamıyorsanız, size yardımcı olabilecek biriyle görüşün. Üniversitedeki ilk yılımda terapiye gitmiştim. Bana gerçekten yardımcı oldu."

"Bunu düşüneceğim."

Alden yanıma geliyor ve ben de kanepedeki yerimi ona bırakıyorum. Kardeşine baktı. "Bu arada sen de kurulan. Ben de o yollardan geçtim. İçkiyi birkaç hafta kadar nasıl hissettiğini bilemezsin."

Oliver başını sallıyor ve bu durum karşısında içimi bir hüzün kaplıyor. Buradan çıkıp gidemem ve onu bu karmaşanın içinde, kafasının içinde olup bitenlere gömülmüş bir halde bırakamam.

"Pekâlâ. Artık hepimiz arkadaş olduğumuza göre, kalk ve bir duş al. Kendini iyi hissettirecek bir şeyler giy. Hepimiz dışarı çıkıyoruz, bara değil" diye emrediyorum.

Oliver avuçlarını kendisine doğru uzatan Alden'a bakar. "Onunla tartışmak senin . Ben daha iyi biliyorum."

"Ödlek." "Pislik."

Oliver sırtıyor ve sesinde bir hafiflik duymak iyi geliyor. "Kız arkadaşın beni sevdiğini söyledi."

"Sana vurmak zorunda bırakma beni. Saçların yağlı görünüyor."

Oliver kıkırdar ve ayağa kalkar. "Bana on beş dakika ver."

O banyoda kaybolunca, Alden bana döndü. "Burada kardeşimin elini tutup ona onu sevdiğini söylüyorsun. Bundan nasıl kurtulacağım?"

"Bu gece oral seks mi?"

"Evet, bu onu kapatır." Beni kucakladı. "Ona ulaştığın için teşekkür ederim."

"Bunu göreceğiz. O hazırlanırken şu dağınıklığın bir kısmını toplayalım."

"Aklınızda gitmek istediğiniz bir yer var mıydı?"

Mutfağa götürüp boşaltmak için iki yarı dolu viski şişesi topluyorum. "Şehir merkezinde sanal gerçeklik oyunları olan yeni bir yer var. Kulağa eğlenceli geliyor. Sonrasında sokak tacosu yiyip etrafta dolaşabiliriz. Ne yaptığımızın önemli olduğunu sanmıyorum. Kafasını dağıtması ve evden çıkması gerekiyor."

Alden bana bakıyor. "Bana terapiye gittiğini hiç söylemedin. Sana bunu mu öğrettiler? Kafanı dağıtmak için mi?"

İfadesinde ya da sorusunda yargılama yok, sadece merak var. "Bana dikkatimi dağıtmayı ve yapacak yeni şeyler bulmayı öğrettiler, böylece kalp kırıklığımı takıntı haline getirmeyi bırakıp bunun üstesinden gelebildim. Umalım da onun için de işe yararsın."

Oliver'la geçirdiğimiz gece hepimiz için çok eğlenceli geçiyor. Video oyunlarını pek sevmem ama sanal gerçeklik mekânı beni şaşırttı. Oyun oynarken, büyülü ormanlarda yürürken ve bir tek boynuzlu atla savaşırken harika vakit geçiriyorum. Alden ve Oliver birlikte oynarken gülmekten yanlarım ağrıyor. İkisi de sadece kendilerinin görebildiği bir tür engeli aşmak için zıpladıktan sonra kendilerini yerde buluyorlar. Gecenin sonunda Oliver çok daha iyi bir ruh halindeydi.

Beni kenara çekti ve Breanna'ya mesaj atıp atmaması gerektiğini sordu.

"Onu geri mi istiyorsun? Kendini topla, ona içmediğini göster ve ona nasıl davrandığın için özür dile. Nasıl hissettiğin konusunda ona karşı dürüst ol. Kimsenin seni anlamadığını düşündüğünü biliyorum ama en azından ona denemesi için bir şans ver."

Sonraki birkaç hafta boyunca Oliver tavsiyelerime uydu. Alden beni sık sık onunla ilgili bilgilendiriyor ve işleri yoluna koymasından gurur duyduğunu biliyorum. Ayık, sıkı çalışıyor ve Breanna'ya geri döndü.

Tüm bunlardan daha iyisi, mutlu görünüyor.

BÖLÜM 10

Tori bana bir parça patlamış mısır fırlatarak, "Onu şimdiden özlüyorsun," diye suçluyor. "Umutsuz vakasın."

"Sanki tüm zamanını Paul'le geçirmiyorsun. Bu gece zaman geliyor?"

"Saat 10'da işten çıkıyor." Bana sırtıyor. "İkimiz de umutsuz vakayız." Biz mutluyuz.

İki yıl oldu. İki yıl boyunca gündüzler fotoğrafçılık işimi büyütmekle, geceler ve hafta sonları ise Alden Stokes'a umutsuzca ve geri dönüşü olmayan bir şekilde aşık olmakla geçti.

Bazen işlerin bu kadar harika gitmesi neredeyse korkutucu oluyor. Başa daha fazla müşterim var ve her aylar öncesinden rezervasyon yaptırıyorum. Daha geçen hafta emlak şirketindeki işimi bırakabildim. Yakında, Alden bu fikre ne kadar karşı çıkarsa çıksın, binanın parasını geri ödemek için gerekli düzenlemeleri yapacağım.

Alden ve Oliver'ın işleri de hızla büyüyor. Alden sözüne sadık kalarak Oliver'ın içkiyi kontrol altına aldığını görünce Stokes Brothers Custom Cycles'ın her ikisinin de eşit hisseye sahip olmasını sağladı. Anlaşmazlıkları ve kavgaları oldu ama birlikte çalışmayı çok sevdikleri açık. Arada bir annelerinin onların bu halinden ne kadar gurur duyacağını düşünüyorum. Özellikle Alden, çünkü gençken hapisane onun için olası bir gelecek gibi görünüyordu.

"Alden ne zaman dönecek?"

"Yarın. Ona işten sonra uğrayacağımı söyledim." Alden, çalışma ekibindeki adamlardan biri olan Smith'le birlikte iki günlüğüne gitmişti. Birkaç eyalet ötede büyük bir fuar vardı ve bazı satıcılarla görüşmeye gittiler. Bir araya geldiğimizden beri en uzun süre ayrı kaldığımız zaman bu ve onu çok özleyorum.

Tori kanepeye uzanmış patlamış mısır yiyor, televizyonda ikimizin de iki kez bakmadığı bir film oynuyor. "Sana bir şey söylemem gerek." Bana doğru baktı. "Paul yanına taşınmamı istedi. Ben de evet dedim."

"Bu harika! Tebrikler."

Gülümsüyor ve oturduğu yerden kalkarak kâsesini bir kenara bırakıyor. "ama seninle yaşamayı özleyeceğim."

"Ben de öyle. Uzakta yaşamıyor, değil mi?" "Hayır, yarış pistinin yakınında."

Ona sarılmak için sandalyemden kanepeye geçiyorum. "Sadece yatağın üç kişi için yeterince büyük olduğundan emin ol çünkü sürekli ziyarete geleceğim."

Gülerek bana tekrar sarıldı. "Buranın kira kontratı birkaç ay içinde bitiyor. Burayı devralmaya ya da taşınmaya karar vermen gerekecek."

Doğru ya. Onun adına olduğunu unutmuşum. Gerekirse kirayı tek , bu yüzden bu bir endişe değil, ama belki de Alden ve benim de bir sonraki adımı atmamızın zamanı gelmiştir. Benim yanıma taşınmak ve dükkanın üstündeki evinden vazgeçmek ister mi? Son iki yıldır her gece onun ve benim evim arasında dönüşümlü olarak birlikte kalıyoruz. Birlikte yaşamaya kesinlikle hazırım.

"İyi misin?" Tori soruyor.

"Ben iyiyim. Düşünüyordum da. Alden'a yanıma taşınmasını teklif etmek istiyorum."

Başını öne eğiyor. "Bu ihtimal seni pek heyecanlandırmışa benzemiyorsun." "Ne diyeceğinden emin değilim."

"Psh. O adam sana tapıyor. İstesen festival alanında portatif bir tuvalette yaşar"

"İğrenç!" Onu itiyorum ve gülüyoruz. "Döndüğünde ona sorarım."

Yatağa girdiğimde düşünebildiğim tek şey bu. Alden ile yaşamak. Kafamda biraz romantikleştirdiğime eminim, ama değil. Alden

benim her şeyim. Başka hiç kimse için böyle hissetmedim ve hissedebileceğimi de sanmıyorum.

Beni diğer erkeklerde olmayan şekillerde seviyor. Ona ihtiyacım olduğunda, kötü bir gün geçirdiğimde ya da bir konuda yardıma ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda oluyor. Benim için sık sık yemek pişiriyor ve yemeğine iltifat ettiğimde yüzünün kızarması çok güzel. Beni romantik randevulara götürüyor. Daha fazla daha herhangi bir şey Gerçi, Biz var Eğlenceli. Biz Keyfini çıkarın O kadar çok birlikte oluyoruz ki, ne yaptığımızın bir önemi yok, onu eğlenceli hale getirebiliyoruz. sıra beklerken altıma işeyeceğimi düşünene kadar beni güldürdü, sonra o kadar yüksek sesle güldü ki Tuvalet bulmak için acele etmek zorunda kaldığımda herkes bana baktı.

Kulağa tuhaf gelse de, aşk budur. Bu sıradan şeylerin hiçbirini başka biriyle yapmak istemeyeceğinizi fark etmenizi sağlayan o günlük anlar. Deneyimler ister aptalca ister zor, ister tuhaf ister üzücü olsun, onlar olmadan hiçbir şey aynı olmaz.

Biri bana yardım etsin, çok uzağa düştüm.

Uyumaya çalışmadan önce mesaj gelmediğinden emin olmak için telefonuma bakıyorum. Son mesajım iki saat önce Alden'in bana iyi geceler dilemesiydi. Bir gümbürtü duyduğumda nihayet uyumaya başlamıştım.

Tori ve Paul girmiş olmalılar. Komodinin üzerindeki kulaklıklarına uzanıyorum ve bakışlarım pencereye neredeyse yerimden sıçrayacağım.

Ay ışığında bir figür hareket ediyor. Tek görebildiğim insan şeklinde bir gölge. Alden şehir dışında. Ayrıca, orada tırmanacak bir kafes yok. Bir ağaç var ama yeterince yakın değil. Yanılıyor olmalıyım. Muhtemelen ağaç yapraklarının gölgesidir.

Tekrar hareket ediyor ve duyuyorum, "Kahretsin. Ella, kapıyı açabilir misin?"

Alden ne halt ediyor? Bu pencere nadiren açılıyor çünkü sıkışıyor ve açıp kapatmak tam bir eziyet. Sanırım bunu ona söylemeyi unuttum, ama ailemin evinden beri penceremde sürünmek zorunda kalmamıştı.

"Ne yapıyorsun?" Gülüyorum, pencereyi itmesine yardım ediyorum Yukarı.

"Neredeyse ölüyordum ama burada olma nedenim bu değil."

İçeri giriyor ve kalbim daha hızlı atıyor, on üç yaşımdayken içeri girdiğinden beri olduğu gibi.

Onu ölesiye öpmek niyetiyle ona doğru ilerliyorum ama kısa kesiyorum. Koyu renk takım elbisesi ve kravatıyla karşımda duruyor. Hafif sırtışı endişeyle karışık. ", düşündüm. Bunu yapmak için başladığımız yoldan başka daha uygun bir yol düşünemedim."

Tek dizinin üzerine eğilir ve açılmış bir yüzük kutusu tutar. "Ella, hayatımda doğru bir şey yaptıysam o da seni öpmek için pencereye tırmanmaktı. Seni seviyorum ve sevmek istediğim tek kadın sensin. Karım olur musun?"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bir zerrem bile bunu beklemiyordu. Bana hayranlık ve beklenti karışımı bir duyguyla bakıyor.

Beynim sonunda yeniden geçti. "Evet," diye neredeyse bağıriyorum. Tam zamanında ayağa kalktı ve ben onu yakalayıp neredeyse yere deviriyordum. "Evet, evet, ." Dudaklarımı yapıştırıyorum ve o da beni öperken bir eliyle çenemi tutuyor.

Sırıtarak geri çekiliyor. "Yani, bu bir evet mi?"

Kıkırdayarak başımı sallarken gözyaşlarım yüzümden akıyor. Yüzüğü kutudan çıkarıyor ve parmağıma takıyor.

"Çok güzel," diye boğuluyorum. Öyle ama umurumda olsa şekerden de yapılmış olabilirdi. Tek istediğim Alden ve o da beni istiyor. Hayatımızın geri kalanı için

Alden "Evet dedi!" diye seslenmeden önce beni tekrar öptü.

Yatak odamın kapısı açıldı. Tori bir çığlık atarak bana sarılmak için koşarken Paul elinde bir şişe şampanya ile kapıda oyalanıyor.

"Biliyordun!" Tori'yi suçluyorum.

"Son iki gündür beni öldürüyor!"

Alden sırtıyor ve Paul'e başını sallıyor. "Merdiveni getirdiğin için teşekkürler." "Her zaman."

"Hepinizin bu işin içinde olduğuna inanamıyorum." Bir şey fark ettim ve Tori'yi işaret ettim. "Ve sen de ona yanıma taşınmasını teklif etmeme izin verdin."

Tori gülmekten kırılır ve Alden'a bakar. "Hayır deyip demeyeceğin konusunda endişeliydi. Meşru bir endişe gibi." Paul'un elini tutuyor,

ve kapıya doğru ilerliyorlar. "Sizinle aşağıda bir kadeh şampanya içmek için buluşacağız."

Onlar gider gitmez, Alden beni kollarına çekti. "Bana taşınmayı mı teklif edecektin?"

"Evet. Son birkaç saatimi bunun için dönüp durarak ve acı çekerek geçirdim." Şimdi çok saçma geliyor.

"Seninle daha fazla zaman geçirmek isteyip istemediğimden asla şüphe duymana gerek yok. Cevabım her zaman evet. Seninle istediğim tek şey daha fazlası. Her şeyi istiyorum. Her sabah öpücüğünü ve her gece yatakta. Ve aradaki her şeyi."

"Seni seviyorum." O bana sarılırken söyleyebildiğim tek kelime bu.

Alt kattaki kapının sertçe çalınması bu anı bozar.

Kaşlarımı çatarak saate baktım. Saat biri geçiyordu. "Bu da kim?"

İkimiz de ön kapıyı açık bulmak için aşağıya indik. Tori ve Paul orada durmuş bir polis memuruyla konuşuyorlardı.

Tori bana bakıyor ve onlara katılmamızı işaret ediyor. "Suçlu bu. İçeri zorla girmede ama en iyi arkadaşımı çalıyor. Bunun için onu suçlayabilir misiniz?"

Bana gülümseyen memur benden çok da büyük olmayan genç bir kadın. "Tebrikler."

"Teşekkürler mi?" Kafam karışmıştı, Tori'ye baktım.

"Birisi pencerenize gizlice giren bir hırsız hakkında aradı."

Gülerek kolumu Alden'in koluna doluyorum. "Berbat bir hırsız olurdu. Pencere sıkıştı ve ona yardım etmek zorunda kaldım. Yanlış alarm özür dilerim."

Kıkırdıyor ve dışarı çıkıp bize sesleniyor. "Sorun değil. İyi geceler."

En güzel geceydi. Arkadaşlarımla bir kutlama içkisi içtikten sonra onlar yatmaya giderken Alden ve ben sabaha kadar oturup birbirimize sarılıyor ve geleceğimiz için planlar yapıyoruz.

Hayatımın en mutlu anlarından biriydi.

BÖLÜM 11

Alden'la öğle yemeği Stokes Brothers'a geldiğimde bir şeyler oluyor. Milo, Hudson ve Oliver, tanımadığım birkaç kişiyle birlikte dükkanın önünde toplanmışlardı. Muhtemelen müşteriler.

"Neler oluyor?" Alden'ı ararken sordum.

Hudson sesini yükseltti. "Tahliye etmek zorunda kaldık."

"Yangın mı çıktı?" Alarmım artıyor. "Alden nerede?" Bisikletini yakınlara park etmişti ve geleceğimi biliyordu. Onunla birkaç dakika önce konuştum.

Oliver, "İçeride Smith'le birlikte ofiste bir yarasaı öldürmeye çalışıyor," diyor.

Garajdan bir çığlık yükseliyor ve ardından kahkahalar yükseliyor. "Kazanacağını sanmıyorum," diye kıkırdıyor Hudson.

"O zaman git ona yardım et!" Önce Milo'ya, sonra da diğer çocuklara bakarak haykırıyorum.

"İmkânı yok," diyor Hudson. "Ürkütücü gökyüzü canavarları."

Dikkatimi Milo'ya çevirdiğimde dudaklarım birbirine yapışıyor. "alerjim var," diyor.

"!" Oliver diyor ki. "Sen de hepimiz gibi korkuyorsun."

Hudson uzanıp ellerini çırpıyor. "Hey Milo, sakalına takıldığını düşünsene."

Milo titriyor, ben de gözlerimi deviriyorum. Kimsenin seni iri yarı adamların oyuncak ayı olmadığına ikna etmesine izin verme. Ben içeri giriyorum.

yakaladılar.

Yükseltilmiş garaj kapısından içeri adımımı atar atmaz, siyah bir çizgi başımın üzerinden gökyüzüne doğru fırlıyor. Alden ve Smith arkasından koşuyorlar. Smith başının üzerinde bir süpürge taşıyor ve Alden'in elinde de bir... pompa mı var?

"Uçtu gitti." Tüm vücudum kahkahadan titremeye başlamadan önce söyleyebildiğim tek kelime bunlar.

Smith süpürgeyi yavaşça indirir.

"Bir piston," diye ciyaklıyorum, nefes almak için mücadele ediyorum. "Neden... neden." Kahkahalar devam etmemi engelliyor. Ona bir kez daha bakıyorum ve elindekini beyzbol sopası gibi tutuşu yanlarımı ağrıtıyor ve ciğerlerim hava almak için yalvarıyor.

Pistonu bırakıp ona gülüşümü izlerken Alden'in dudaklarında yavaş bir sırıtış beliriyor. Orada duruyor ve başını sallayarak bekliyor. Diğer çocuklar artık güvenli olduğu için içeri süzölmeye başladılar.

Smith, "Elimizin altında ne varsa onu aldık," diyor.

Biraz nefes aldıktan sonra Alden yanıma geliyor ve bana sırıtıyor. "Hayatta kalacak mısınız?"

"Zar zor," diye kıkırdıyorum.

"Siz neye gülüyorsunuz?" diye soruyor. "Aletleriniz yanıyormuş gibi kaçtınız buradan." Smith'in omzuna bir tokat atar. "Artık bu dükkânın gerçek adamlarının kim olduğunu biliyoruz."

Alden'in bileğinde bir kan lekesi gördüğümde kahkahalarım kesiliyor. Kolunu tuttum. "Seni ısırıldı mı yoksa onu kovalarken bir yerini mi incittin?"

"Beni ısırıldı," diye itiraf ediyor. "Doktora gitmem gerekecek."

"Şimdi!" Ben vurguluyorum. "Hemen doktora gitmeliyiz." Üç küçük Derisinde iğne ucu kadar kan vardı.

Milo, lokmanın üzerine koyması için ona bir yığın peçete uzatıyor. "O haklı. En kısa zamanda kuduz aşısı olmalısın."

"Seni acil servise götürüyorum." Smith'e baktım. "Seni de mi aldı?"

Smith başını sallar. "Hayır, bana hiç dokunmadı."

"Tıkanıklığı açmaya çalışmadın," diye kıs kıs güler

Hudson.

Oliver, "Git ve bu işi hallet," dedi. "Bu gece kapanışa kadar kalacağım."

Yani taco restoranında güzel bir öğle yemeği yerine, kendimizi acil bulduk. "Sana hiç sıkıcı olmadığını söylemiş ?" Hemşirenin ihtiyacı olan çok sayıda iğneyle dönmesini beklerken Alden'a soruyorum.

"Belki televizyondaki seksi vampirlerden birine dönüşürüm."

"Parlamak mı istiyorsun?"

"Tanrım hayır, ben yeterince güzelim."

Hemşire geri döner ve koluna tetanoz ve kuduz aşısı olmak üzere iki iğne yapar. Ayrıca ısırık izinin hemen yakınına immün globulin adı verilen bir iğne yaparlar. Düzgün bir şekilde korunduğundan emin olmak için üç gün, beş gün ve on dört gün içinde bir kuduz aşısı daha olması gerektiği konusunda uyarılır. Hemşire ona o günlerde polikliniklerine gitmesi için gereken evrakları verir.

Isırığı temizledikten ve küçük bir bandaj uyguladıktan sonra yola koyuluyoruz. "Acıyor mu? Bu akşam ailemin evine gitme planımızı erteleyebiliriz. Anlayacaklardır."

"Hayır, ben iyiyim. Bir müşteriye mi geç kaldın?"

"Yeniden planladım. Öğleden sonram boş. Dükkana geri dönmek ister misin?"

Kolunu omzuma doluyor ve anahtarlarımı elimden kapıyor. "Hayır, sana taco sözü verdim. Sonra bütün bir öğleden sonra seni unutturana kadar becereceğim. Bana güldüğün için cezan bu. Ben sürüyorum."

"Bunun bir ceza olmadığını biliyorsun, değil mi?" Gülüyorum, yolcu koltuğuma tırmanıyorum.

"Bakalım daha sonra yürüyemediğinde de böyle hissedecek misin?"

"Babanın beni arka bahçeye gömmeyi planlamadığından emin misin?"

Alden ailemin garaj yoluna park ederken soruyor.

"Saçmalama. Oliver ve Breanna'yı tanık olarak davet etmiş olabilir mi?"

"İyi bir noktaya değindin ama her ihtimale karşı benim için içkimin tadına bakıyorsun."

"Seni zehirlemezler. Babamın kasasında mükemmel bir silah var."

Kapıya doğru yürürken Alden kolunu omuzlarıma doluyor. Bacaklarımdaki arasındaki ağrı daha önce verdiği "cezayı" hatırlatıyor ama şikayet etmiyorum. "İçimi nasıl rahatlatacağını her zaman biliyorsun, bebeğim."

Annem dün aradı ve nişanımızı kutlamak için bizi bu akşam davet etti. "Ailem sizi seviyor. Bunu biliyorsun."

"Tabii ki . Kim istemez ki?"

Kapıyı çaldığımda Garrett kapıyı açıyor ve o daha ne olduğunu anlamadan ona sarılıyorum. O da gülüyor ve beni sıkarak karşılık veriyor. "Annem geleceğini söylememişti!"

"Birkaç günlüğüne şehirdeyim."

Garrett ve Alden, erkeklerin tercih ettiği o yarı sarılma yarı sırt sıvazlama olayını yaparlar. "Kız kardeşimle evlenerek cesur bir adam oldun. Seni arkadaki çite bağladığı zamanı hatırlamıyor musun?"

"Hey! On yaşındaydım! Ve ben onları yakalamak için saatlerimi harcadıktan sonra yıldırım böcekleri kavanozumu bıraktı!"

"Yine mi bu?" diyor annem oturma odasına girdiğimizde. Oliver, Breanna, annem ve babam ellerinde içeceklerle oturma odasının etrafında oturuyorlar.

"Anne! Babalık!" Alden haykırıyor. "?"

İkisi de gülmekten kırılıyor. Bayan ve Bay Stokes'tan ani bir değişiklik ama ikisi de hoşnutsuz görünmüyor.

"Harika gidiyorsun, delikanlı," diye takılıyor babam. "Beladan uzak duruyor musun?"

"Tabii ki."

"Bileğindeki bandaj ne?"

"çalmaya çalıştığımda Ella beni ısırıldı."

Ben onun yaralanmamış koluna vururken herkes gülüyor. "Yarasa dövüşüne piston getirdi."

Babam sırıtıyor ve Oliver'a başını sallıyor. "Bizi zaten bilgilendirdi. Sadece onun ağzından duymak istedim."

Oliver bana küçük bir gülümseme veriyor. Şimdiden birkaç kadeh içmiş gibi görünüyor. "Tebrikler, Ella. Geleceğin baldızı."

"Peki ya ben?" Bir içki alıp otururken Alden soruyor.

"Sadece şanslıydın."

Alden bana baktı. "Aynen öyle." Breanna bana

bakıyor. "Bir tarih mi?"

"Henüz değil. Önce bir süre birlikte yaşamak istiyoruz."

Alden beni işaret etti. "Önce birlikte yaşamak istiyorsun. Bu gece Vegas'a uçmaya hazırım."

"Bebeğim Vegas'ta düğün yapmayacak. Plan yapmak için zamana ihtiyacımız var," diyor annesi.

Düğün konuşması benim, Breanna'nın ve annemin mutfakta fikirleri gözden geçirmemize ve web sitelerini araştırmamıza neden olurken, çocuklar garajda kendi işlerini yapıyorlar. Kokuya bakılırsa ot da var.

"İkimiz de kilise istemiyoruz. Ben arboretumu düşünüyordum."

Breanna, "Orası çok güzel bir yer olurdu," diyor. Sırtarak

Ben. "Alden'la evlendiğine inanamıyorum. Seni Poke Creek'e getirip kızdırdığı zamanı hatırlıyor musun? Geceyi Leo ile takılarak geçirmiştin."

"O geceden en iyi hatırladığım şeyi bilmek ister misin?" Alden, Garrett'la birlikte odaya girerek araya girer.

"Elbette, anneme en bölümün hangisi olduğunu söyle," diye meydan okuyorum ona. O geceden asla unutamayacağım birçok an var. Alden'in önünde çırlıçıplak soyunmak, onunla yağmur altında eve yürümek, ikimizin de kırılmış bozuk paralar. Acaba hala onda mı?

Ağzı bir balık gibi açılıp kapanırken annem ona bakıyor. "Biliyor musun, unutmuşum."

Annem başını sallar ve Garrett'a bakar. "Baban nerede?"

"Oturma odasında pizza teslimatını bekliyorum."

"Haydi, size de bazı haberlerimiz var. Ve babanız size bir nişan hediyesi aldı."

Hepimiz tekrar oturma odasına geçiyoruz. Yanına oturmaya başladığımda Alden beni kucağına çekiyor. "Beklemek istediğinden emin misin?" diye mırıldanıyor kulağıma.

"Emin olmadığım için değil. Bu bize bir ev bulmak, düğünü planlamak ve organize olmak için zaman kazandıracak."

"Tamam, ama şu andan itibaren seni karım olarak kabul edeceğim, bunu kabullen."

Bu adamı daha fazla sevemezdim. Dudaklarımı kulağına götürmek için eğildim. "Eve gittiğimizde seni çok iyi emeceğim."

Bakışları yavaşça üzerimde geziniyor. Bacağımdaki elini sıkıyor. "Ailenin oturma odasında zor durumdayım. Bunun için teşekkürler."

Ben güldüğümde Oliver bize bakıyor. Gülümsemesi zoraki ve kısa. İyi vakit geçiriyor gibi görünmüyor. Belki Breanna'yla tartışmışlardır.

"Haberlerim var mı demiştin?" Garrett diyor ki.

Annem babamın koltuğuna tünüyor ve babam ona gülümsüyor. "Emekli oluyoruz," diyor.

"Florida'da," diye ekliyor babam.

Bu kesinlikle duymayı beklediğim bir şey değildi. "Florida'ya mı taşıniyorsun?"

Annem başını sallıyor. "Bir emlakçı tuttuk ve dün bir ev için teklif verdik."

Garrett, "Daha önce Florida'ya taşınmaktan hiç bahsetmemiştin," diyor.

Babam annemin sırtını sıvazlıyor. Umarım Alden ve ben de onlar gibiyizdir, yirmi beş yıl sonra bile hâlâ sevgi doluyuzdur. "Ella'yı suçlayabilirsin," diyor babam bana sırtarak. "Üniversitedeyken onu ziyaret etmek için oraya yaptığımız onca yolculuk. Orayı seviyoruz. Annen sıcak ve sahile yakın bir yerde olmak istiyor. Ben bütün yıl boyunca dinlenmek ve balık tutmak istiyorum."

Ayağa kalkıyorum ve anneme sarılmak için odayı geçiyorum. "Senin adına mutluyum ama seni özleyeceğim."

"Her gün konuşacağız. Planlamamız gereken bir düğün var." "Peki ya ben?" Babam alay ediyor.

"Her gün düğün hakkında mı konuşmak istiyorsun?" diye sordum.

"Şey, bu biraz aşırı gibi görünüyor."

Ona sarılmak için eğildim. "Emekli olmayı ve mutlu olmayı hak ediyorsun. Umarım orayı seversin."

Etraftan gelen tebrikleri kabul ettikten sonra Garret, "Evi satıyor musunuz?" diye sorar.

"Evet, değer biçirdik ve emlakçı bu hafta listelemeyi planlıyor. Odalarınızdan isteyebileceğiniz eşyaları almak için zamanınız olacak."

Odam gitmiş olacak. Belki de bir yetişkin olarak bu beni rahatsız etmemeli. Onu çocukluğumun bir mabedi olarak saklayacak değiller ya, yine de bu düşünce üzücü.

"Hatıralardan bahsetmişken." Babam ayağa kalktı. "Sana nişan hediyesi veren ilk kişi ben olmak istiyorum."

Odadan çıkıp gitti. Annemin tavrındaki mutlak baş dönmesi bana bir şeylerin peşinde olduğunu söylüyor. Alden'in da dikkatinden kaçmıyor.

Odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldıyor. "Kızını çaldığım için silah ve kürekle geri geldiği yer , değil mi?"

Garrett, "Eyalet dışına taşınmadan önce bir cesedi bahçeye gömmek için uygun bir zaman olurdu," diyor.

İkisi de değil ama taşıdığı şey büyük ve bir çarşafı örtülü. Babam ona yaklaştığında Alden ayağa kalkıyor ve hediye uzatıyor.

Alden çarşafı çıkarırken, "Bize bir şey almana gerek yoktu," diyorum.

Ağzım açık kaldı. Alden çıldırıyor, babam daha konuşmadan hemen anlıyor.

"Kırık olduğu için indirdim. Muhtemelen biri çok ağırlaştığı ve hala yetişkin kışını tırmandırmaya çalıştığı içindir." Sadece çocuklarına üstünlük sağlayan bir babanın yapabileceği gibi gülümsüyor.

Alden eskiden yatak odamın penceresine uzanan kafesin bir parçasını tutarken babam devam ediyor: "Ama ikinizin bunu yeni götürmek isteyebileceğinizi düşündüm."

Herkes durumu anlayınca odayı kahkahalar doldurur.

"Biliyor muydun?" diye haykırdım. Annem ve babam yaşadığımız şoka gülerken neredeyse gözyaşlarına boğulacaklardı. Onca yıl boyunca bir kez bile yakalanmadık. Bundan kurtulduğumuzu sanıyorduk.

"Elbette biliyorduk," diyor annem.

Babam omzumu sıkıyor ve kulaktan kulağa gülümsüyor. "Babanı alt edebileceğini mi sandın? Çok anlayışlıyımdır. Bu

psikiyatrist olmanın getirdiği bir Şey."

"Neden hiçbir Şey sşylemedin?" Anneme sordum.

Omuz silkiyor ve içkisini yudumluyor. "On yedi yaşındaydın ve doğum kontrol hapi kullanıyordun. Genşlerin seks yapmasını engelleyen bir Şey yok."

Alden kafesi kanepenin ucuna dayıyor. "O on yedi yaşındayken biz seks yapmıyorduk. Senin şatın altında hiçbir Şey yapmadık," diye yemin ediyor.

Gşzlerimiz buluşuyor ve ben eklemekten şnce aynı sırtışı paylaşıyoruz: "Ama mşkemmek algılama becerilerin yaklaşık dşrt yıl geç devreye girdi."

Biz gşlerken Şok olma sırası annem ve babamda. "Sen on ř yaşındayken!" Annem ağlıyor.

"Masumdu!"

Babam Alden'a bakar ve başını sallar. "şimdi seni şldşrmek zorundayım."

Alden kıkırdayarak başını sallar. "Tamamen anlaşılabilir."

Babam bana bakıyor, gşlşmsemesini bastırıyor. "Annene sen on yaşındayken Stokes oğlanlarının başımıza bela olacağını sşylemiştim."

Gecenin geri kalanı şok eğlenceliydi. Yiyip işiyoruz, Garrett ve ben çocukken olan bazı Şeyleri anımsıyoruz. Alden'ın aileme uyum sağlamasına bayılıyor. Herkes meşgul olduğunda, Alden elimi tutuyor ve beni şst kattaki eski odama çekiyor.

"Seni burada uşurmayacağım," diye gşlşyorum, o kapıyı arkasından kapatırken

Biz.

"Ne harika bir fikir ama benim istediğim bu değil. Ben sormak istiyorum

bir Şey var."

"Tamam."

"Ya bu evi ailenizden satın alsaydık?"

şnerisi beni hazırlıksız yakaladı. "Burada mı yaşamak istiyorsun?"

Omuz silkiyor ve yanıma, yatağın kenarına oturuyor. "İşlerimize yakın. İkimiz de burada bşyşdşk. Çocuklarımız da burada bşyşseydi ne gşzel olurdu değil mi?"

Bir an dşşşndşm ve bana "İstemiyorsan sorun değil" dedi.

"değil. Sadece şaşırdım. Sen ve Oliver annenizin evini sattınız. Sokağın karşısında yaşamak isteyeceğini dşşşnmemiştim. Ben de

belki de anılar fazlaydı."

Gülümsemesi yumuşak. "O evde pek güzel anılarım yok ama en güzel anılarım bu evde. Bu odada."

Ailemizi burada, geçmişimizin bir yerde büyütmek harika olurdu. Mahalle hala iyi bir mahalle, suç oranı düşük ve iyi bir okul bölgesi. Alden'in çocuklarımız için ağaç evi onardığını, eskiden yaptığımız gibi sokakta koşturmalarına izin verdiğini görebiliyorum. "Şu anda karar vermene gerek yok. Bu sadece bir fikirdi. İstersen Bunu daha sonra konuşuruz" diyor.

"Bence bu harika bir fikir. Gidip onlarla konuşalım. Bakalım ekspertiz ne demiş ve fiyatı ne olarak belirlemişler." Birlikte ipotek için onay aldık bile. Bu bir engeli ortadan kaldırdı.

Alden çenemi tutuyor ve dudaklarını şiddetli bir öpücükle dudaklarıma bastırıyor. "Seni bu odada becermek için sabırsızlanıyorum. Yapmak için can attığım ama yapamadığım onca geceyi telafi etmek için."

"Seni bu gece istiyorum. Onlarla ev hakkında konuşalım ve sonra buradan gid."

Ayağa , elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. Koridora çıktığımızda onu bırakıyorum. "İşemem lazım. Hemen geliyorum."

Şakağıma bir öpücük bırakıyor ve merdivenlerden aşağı iniyor. Annemin haykırışını duyuyorum. "Hâlâ antilop sürüsü gibi merdivenlerden iniyorsunuz."

Bunu bir gün çocuklarımıza da söyleyecek miyim? Alden'in merdivenlerden inerkenki küçük halini hayal etmek çok güzel bir şey.

Banyoyu kullanıp ellerimi yıkarken zihnim uğulduyor. Hareketli bir hafta oldu. Nişanlandım ve şimdi de çocukluğumun geçtiği evi satın alabiliriz. İşlerin ne kadar iyi gittiği beni şaşırtıyor. Gelişen kendi işim var, Alden da öyle. Arkadaşlarım ve güven duygum var. Hayatım boyunca sevdiğim adam kocam olacak. Ayrıca çok ateşli ve eve döndüğümüzde beynimi sikecek.

Hayat güzel.

Koridor loş ve Oliver'ın kapının dışında durduğunu görmeden önce neredeyse ona çarpıyordum. "Beni korkuttun!" Nefes alıyorum ve o

Kıkırdamalar.

Kolunu bana dolayarak sarıldı. Etrafında yoğun bir viski kokusu var. Bana sarıldığında vücudunun sallanması -şimdi biraz fazla uzun- ne kadar sarhoş olduğunu ele veriyor.

"Tebrikler Ella. Alden çok şanslı bir piç kurusu."

"Teşekkür ederim."

Geri çekildiğimde bırakıyor ama yolumun üzerinde durup bana bakmaya devam ediyor. "Her zaman eninde sonunda bir şansımız olacağını düşünmüştüm. Alden'ın bela olduğunu gördüğünde. Özellikle de o hatun hamile kaldıktan sonra."

Büyük bir adım geri atıp mesafe koyuyorum. "Onu o hamile bırakmadı. Ondan değildi. Ve biz sadece arkadaşık."

Başını sallıyor, bir avucuyla duvara yaslanıyor. "Daha fazlası olabilirdik. Sana karşı iyi olabilirdim."

"Oliver, sarhoşsun ve bu gece duyguların yüksek. Bunların hiçbirinde ciddi değilsin. Breanna hemen aşağıda."

"O sen değil. Senin kadar iyi değil." Eğiliyor ve viski kokulu nefesi sözleriyle birlikte yüzüme çarpıyor. "Ben de seni seviyorum, biliyorsun."

Bununla birlikte dönüp banyoya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Sersemlemiş durumdayım ve söylediklerini sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım var ama dışarı çıktığında burada olmak istemiyorum. Onun yerine, Alden'ı bulmak için aşağıya iniyorum.

"Yeterince uzun sürdü," diyor şakacı bir şekilde kıcıma vurarak. "Onlara sormak ister misin?"

Evet. Evet, her şeyden çok inşa ettiğimiz geleceğe odaklanmak istiyorum. Oliver beni şok etti. bana çıkma teklif ettiğinden ve ben onu beri bana asılmamış ya da hala ilgilendiğini gösteren bir şey yapmamıştı. Tüm bunların çoktan geride kaldığını, ergenlik aşkı olarak geçirildiğini sanıyordum.

Beni seviyor mu? Bu sarhoş muhabbeti, değil mi?

Oliver tatlı, sessiz bir adam ama aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı. Ona duyduğum tek sevgi bir arkadaş olarak ve Alden'ın ailesi olarak. Bunu Alden'a söylemenin bir anlamı yok. Yapmak istediğim son şey kardeşikle arasını açmak.

Bunu bir sarhoş hatası olarak yazacağım ve eminim ki bir şey söylediğine pişman olacak, tabii hatırlarsa.

Annem ve babam önerimizi çok beğendiler ve emlakçıya verdikleri fiyat da bizim bütçemize uygun. Evin halka açık bir listede yer almasını engellemek için yarın onu telefonla arayacaklarına söz verdiler.

Birkaç ay içinde bizim olacak. Her şey o kadar hızlı geliyor ki başım dönüyor, ancak her şeyin bir araya geliş şeklinden daha mutlu olamazdım.

Alden ve ben evleneceğiz ve çocuklarımızı aşık olduğumuz yerde büyüteceğiz.

Bu mükemmel.

Taşınma günü bize ılık ve güneşli bir hava armağan ediyor. Hafif bir esinti pencereden içeri giriyor ve eşyalarımı yerleştirip mutfak eşyalarımızı sıralamaya başlarken esniyorum. Oliver, Milo ve Smith mobilyaları taşımamıza yardım etmek için şafak vakti evimize geldiler. Uzun bir gün oldu ama hâlâ yapılacak çok şey var.

Alden kafasını kapıdan içeri sokar. "Biraz ara ver, El. Yemekler geldi."

"Yemek mi sipariş ettin?"

"Oliver bir İtalyan yemek almaya koştu."

Ayağa kalktığımda vücudum ağrıyor. "Bu gece sıcak bir banyoya ihtiyacım olacak."

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor. Eski yatak odana girdikten hemen sonra." Kaşlarını aşağı yukarı oynatarak beni güldürüyor. Yarına kadar bekleyeceğine bahse girerim. Yatma vaktine kadar ikimiz de ayakta ölmüş olacağız.

Alden yemek masasının etrafına kâğıt tabakları ve plastik kapları dağıttı. Oliver büyük yiyecek kutularını açıyor ve ben de herkese bir şişe su getiriyorum. Kendimize makarna ve sarımsaklı ekmek servis ettikten sonra yemeğe oturuyoruz.

Oliver yardım ederken bütün gün keyfi yerindeydi ama biz yemek yerken sessizleşti. Arkasına yaslanıp Alden'a bakana kadar yorgun olduğunu varsayıyorum. "Sana seni bir şey söylemem gerekiyor."

Alden peçetesine ağzını siliyor. Sorarken sesi eşittir. "mu içiyorsun?" Birkaç yıl müdahalemizden sonra haklı bir soru. O zamandan beri Oliver'ı sadece bir kez sarhoş gördüm, o da nişan partisinde, ama sosyal olarak içtiğini biliyorum.

"Hayır, babamla ilgili."

Oliver geçen yıl babalarıyla daha fazla konuşmaya başladı. Alden bu durumdan pek hoşnut değil ama sessizliğini koruyor ve Oliver da aynısını yapıyor. Alden'ın yanında babalarından hiç bahsetmiyor ve Alden'ın ama dahil de olmayacağı konusunda konuşulmayan geçici bir anlayış var.

"Dinliyorum," diyor Alden.

"Onu bir seyahate . Kosta Rika'ya. İki hafta içinde gid"

Alden ona göz kırpmıyor. Babası hakkında bildiği tek şey neredeyse fakir olduğu. Oliver açıkça bunu finanse ediyor.

Alden Oliver'a bakarken odadaki sessizlik hepimize ağır geliyor. "Neden bana söylüyorsun?"

"Çünkü bizimle geleceğini umuyordum. O ölüyor. Mide kanseri. Onunla işleri olduğu gibi bırakmak istemiyorum. Karısı onu terk edince Kosta Rika'ya taşındı. Vedalaşmak için onu oraya götüreceğim. Sonra birlikte birkaç hafta geçireceğiz."

Alden'ın çenesi gerilir. "Sence bunu hak ediyor mu?"

"Mesele onun neyi hak ettiği değil. Bu geçmişti gömmek ve etmekle ilgili. İstemiyorsan anlarım ama sana söyleyeceğime ve gelmeni isteyeceğime söz verdimSeni aramasını engellediğini söyledi."

Alden başını sallıyor ve dudakları birbirine yapışıyor. Oliver'la babası söz konusu olduğunda her zaman yaptığı gibi sözlerini tartmak için gösterdiği çabayı hissedebiliyorum. "Breanna ne düşünüyor? O da seninle geliyor mu?"

"Biz . Geçen hafta taşındı."

Alden kollarını indirip öne doğru eğilirken elleri masaya çarpıyor. "Geçen hafta mı? Ve sen hiçbir şey söylemedin mi?"

"Sen taşınırken seni endişelendirmek istemedim. Çünkü ben iyiyim. Onu terk ettim. Ne içiyorum ne de yuvarlanıp gidiyorum. Sadece işler yolunda gitmedi."

"Özür dilerim Oliver," diyorum ve o da bana hızlıca gülümsüyor.

Alden başını sallıyor ve öfkesinin bir kısmı akıp gidiyor. "Ne oldu?"

"Onu sevmiyorum. Onun istediği gibi değil. Denedim ama artık onu sevmiyorum, eğer sevdiysem bile. Sanırım bu yolculuk benim için de iyi olacak. Uzaklaşmak için." Oliver iç çeker ve kardeşinin sık sık yaptığı gibi ellerini saçlarında gezdirir. "Bunu sana şimdi söylediğim için özür dilerim. Muhtemelen beklemeliydim." Ayağa kalktı. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

Alden adını seslenince Oliver kapının önünde duraksıyor. "Ne kadar zamanı var?"

"Belki bir yıl. Ama o kadar uzun süre seyahat edecek kadar sağlıklı olmayacak, o yüzden şimdi gitmek istiyoruz." Bir anlık tereddütten sonra ekliyor: "Ayrıca konuşabileceğinizi, belki düğününüze katılabileceğini umuyordu. Ne yapmaya karar verirsiniz verin, benden size karşı bir kırgınlık yok Den. Tamam mı?"

Alden başını sallıyor ve kardeşine sarılmak için ayağa kalkar. "Sen ve Breanna için üzgünüm. Bugünkü yardımın için teşekkürler. Yarın konuşuruz."

"Yarın dükkânda olmayacağım. Yolculuk sırasında hastalanırsa bilmem gerekenleri öğrenmek için onkolog randevusuna gitmek istiyorum."

"Sorun değil. Bankayı bırakabilirim."

Oliver gittikten sonra Alden bir süre sessiz kaldı. Yemekten sonra ortalığı toparlıyorum, ona birkaç dakika düşünme fırsatı veriyorum.

Babası ölüyor. Alden onun hakkında ne hissediyor olursa olsun, bunun acı verdiğini biliyorum. Oliver Alden'ı dahil etmeye çalışırken iyi niyetli ama ben bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum. Babalarının gidiş şekli onları farklı şekillerde etkiledi. Alden'ın terk edilme sorunlarını görmek zor değil. İlişkimize kendini adamasının ne kadar uzun sürdüğüne bakın, çünkü koşulların mükemmel olmasını bekledi. Hiçbir engel olmamasını, tekrar ayrı düşme ihtimalimizin olmamasını istiyordu. Geride bırakılma ve tekrar incinme ihtimali olmasını istiyordu. O zamandan beri çok yol kat etti.

Oliver'ın babasını affetmesi ve bu kapanışı yapması gerekiyor ama Alden'in bakış açısı yanlış değil. Babasına hiçbir şey borçlu değil. Ona huzur verecek her şeyi yapmayı kendine borçlu.

Ben mutfak tezgahında dururken Alden bir kolunu arkadan belime doluyor. Çenesini omzuma yaslıyor.

Arkama uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "İyi misin?"

"Oliver'ın onu ölmeden önce yapılacaklar listesi gezisine götürmesi konusunda ne düşündüğümünden emin değilim." Yanağıma bir öpücük kondurdu. "Sen ne düşünüyorsun?"

Soracağından korkuyordum. Dudağıma kemirerek arkamı döndüm. "Dürüst olmak gerekirse Den, en son Oliver ve baban hakkında fikir benimle bir ay boyunca konuşmadın. Bu, fikrimi söylememem gereken bir konu olabilir."

"Hayır." tezgâha yaslandı. "O zaman... Annemin cenazesinden sonra çok fazla şey yaşadım. Duymak istediğim bu olmasa bile bana karşı dürüst olabilmeni istiyorum. Seni kendimden uzaklaştırmayacağıma söz veriyorum."

"Tamam. Bence babandan nefret etmek ya da ona karşı hiçbir şey hissetmemek için her türlü nedenin var. Anneni aldattığı ve terk ettiği için değil. Bu onların arasındaydı. Ama seni terk ettiği için. Bu yolculuğa çıkmak ya da onunla ilgili yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda . Bu senin vereceğin bir karar. Ama aynı zamanda Oliver'ın da aynı seçimi yapma hakkı olduğunu düşünüyorum."

Onunla yüzleşiyorum ve ellerimi kollarında gezdiriyorum. "Babanın seni ne kadar incittiğini biliyorum. Hâlâ seni ne kadar etkilediğini de. Ve üzgünüm. Bence Oliver da acı çekiyor ama farklı bir şekilde. Eğer affetmek başa çıkmasına yardımcı olacaksa, baban olmasa bile o bu huzuru hak ediyor. Bence Oliver yeniden kaybettiği babası ve taptığı kardeşi arasında zor bir noktada."

Alden bana bakıyor ve yavaşça dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor. Öpücüğün hassasiyeti şimdiye kadar deneyimlediğim en tatlı şeydi. Alnını benimkine yaslıyor. "İşte senin bu yönünü seviyorum. Herkesi önemsiyorsun. Ve çok zekisin."

"Beni ağlatma," diye mırıldanıyorum.

"Ayrıca harika bir kıçın var ve bir porno yıldızı gibi sikişiyorsun."

Göğsünü tokatlıyorum. Durum ne olursa olsun, beni her zaman güldürebilir.

"Bu gece kalan eşyaları boşaltmayı boş ver. Git sıcak yap, ben de yatağımızı hazırlayayım," diyor. "Sonra seni gerçekten iyi becermek istiyorum."

Bu iki kez duymam gereken bir öneri değil.

Çocukluk odamı kendimize ait olarak tutmayı düşündük, ancak ana oda çok daha büyük. Şimdilik eski odamla ne yapacağımızdan emin değilim ama eninde sonunda ilk çocuğumuza ait olacak. İkimiz de çocuk sahibi olmak için birkaç yıl, otuz yaşımıza kadar beklemek istediğimize karar verdik. Önce birbirimizin tadını çıkarmak için zaman istiyoruz.

Çeneme kadar köpüklü küvette ıslanırken, Alden'in yatağımızı toplarken çıkardığı sesleri duyuyorum. düşünümeye kayıyor. Annem ve ben şimdiden planlarla doluyuz. Bir yıldan kısa bir süre içinde Ella Stokes olacağım ve sabırsızlanıyorum. Bu arada, şimdiden hayalimi yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Ben banyomu bitirene kadar Alden yatağı hazırlamış oluyor. Yatak takımını bile bulmuş ve giymişti. Onun duş almasını beklerken yorganın üstüne çıkıp uzanıyorum.

Gün beni yakalıyor ve gözlerim kapanıyor. Telefonda Alden'in sesini duyduğumda ne kadar zamandır uyuduğumu . Oliver'la babaları hakkında konuşuyordu. Tek duyabildiğim konuşmanın Alden'a ait olan kısmı ama bu yeterli.

"Anlıyorum. Sen yapman gerekeni yap. Bu konuda sana bir bok vermeyeceğim ama seninle gelmiyorum ve onunla konuşmak istemiyorum." Bir dinler. "Bu konuda endişelenme. Smith birkaç haftalığına devralabilir. Yarınki randevusundan sonra geliyor musun?"

Bir duraksama olur ve Alden kıkırdar. Telefonu kapatmadan önce, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, "Oliver. Ona düğüne gelebileceğini söyle."

BÖLÜM 12

Dokuz ay sonra gerçekten geldi ve ağlasam mı yoksa sinirden kussam mı bilemiyorum. Muhtemelen ikisini de yapacağım. Sanki tüm hayatım bu ana doğru ilerliyormuş gibi hissediyorum. Alden Stokes'la evleneceğim gün. Buraya gelene kadar pek çok iniş çıkış yaşadık.

Tören ve resepsiyonun yapılacağı yakındaki arboretuma gitmeden önce herkes bizim evde hazırlanıyor. Aynada kendime son bir kez bakarken çalınıyor. Elbise göz kamaştırıcı. Alden'ın beni onun içinde görmesi için sabırsızlanıyorum.

"İçeri gelin," diye , annemi ya da Tori'yi bekliyorum. Herkes hazır ve bizi götürecek limuzini bekliyoruz.

Arkamı döndüğümde Alden kapının içinde duruyordu. "Ella."

Bakışları üzerimde dolaşırken söylediği tek şey bu. Tek suskun olan o değil.

Baksana şuna. Oliver'ın onu aldığı dünden beri onu görmedim. Saçını kestirmiş. Normalde olduğundan biraz daha kısa ve düzgün. Özel dikim smokini vücuduna tam oturmuş. Çok seksi görünüyor.

Bana doğru yaklaşıyor ve makyajıma dikkat ederek dudaklarıma hafif bir öpücük konduruyor. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Ve benimsin. Sonsuza kadar benimsin." Gözlerimin içine bakıyor. "Bana nasıl bu kadar şanslı olduğumu anlat, El."

"Penceremden tırmandın. Ondan sonra hiç şansım yoktu." Elimi göğsünde gezdirdim. "Ve şimdi seni sonsuza dek alıyorum."

Tori kapıdan içeri daldı. "Burada ne halt ediyorsun? Kötü şans getirir! Ayrıca, limuzin burada."

"Yola çıkıyoruz," dedim ve o da çıktı.

"Limuzin hakkında," diyor Alden. "Oliver bana bir sürpriz yaptı. Pencereden dışarı bak."

Ön tarafa park etmiş uzun siyah limuzini görmek için kenara çekiyorum. parlak bir spor araba duruyor. "Spor araba mı?"

"Bu sadece bir spor araba değil. Bu bir Lamborghini Centenario! Hep bir tane sürmek istemişimdir. Muhteşem değil mi?"

Heyecanını istemem ama arabalara duyulan heyecanı anlamıyorum. Biraz çirkin. Ezilmiş görünüyor. Mekâna gitmek için içine girip çıkma düşüncesi hiç hoş değil. "Bu harika."

"Gece için kiraladı. Düğünden önce birbirimizi görmeyelim diye beni götürmesi . Bunu pencereden attığımı biliyorum ama-" İzin bekleyen endişeli bir çocuk gibi görünüyor.

"Git kardeşinle bin," diye gülüyorum. "O lanet arabayı sür ama oraya sağ salım git. Annem ve Tori beni limuzinle götürecekler. Son birkaç bekâr anınızın tadını çıkarın Bay Stokes."

Bana sırtlıyor ve bu on bir yaşındayken aşık olduğum sırtışın aynısı. "Bayan Stokes olduğunuzda, bu gece o arabada canınız çıkana kadar sikilmeye hazır olun."

"Her zaman romantik."

Annem aşağıdan acele etmemizi söylüyor. Kapıya doğru ilerliyoruz ve Alden durup bana bakıyor. "Bugün hayatımın en güzel günü Ella. Şu ana kadar yaşadığım her şeye değdi."

"Sen buna değersin," diyorum ona. "Sen benim Den'imsin. Her zaman öyleydin." Elimi pürüzsüz yanağında gezdiriyorum. "Ben ağlamadan gitmeliyiz."

Dışarı çıktığımızda annem, babam, Tori ve Bay Stokes çoktan limuzine binmişlerdi. Oliver spor arabanın yanında ikimize de sırtarak bekliyor. Burada olmasına ve babaları söz konusu olduğunda aralarını düzeltilebilmelerine çok sevindim. Alden asla

Babasına yakın ama kardeşine ihtiyacı var. Telefonumu çıkardım ve onlara seslendim. "Bir arada durun! Bir fotoğraf istiyorum!"

Oliver, Alden'in yanına geliyor ve kollarını birbirlerine doluyorlar. Smokinleri içinde, temizlenmiş ve yeni tıraş olmuş bir görüntü sergiliyorlar.

"Arabayı resme sok!" Alden ısrar ediyor ve kahkahalar bahçede gürlüyor. Onların heyecanı içinde, ağaç eve gitmemi istemek için kapımı çalan on iki yaşındaki çocukları bir an için görebiliyorum. Büyüdüklerinde bu güçlü, yakışıklı adamlara dönüşen sevimli çocuklar.

Birkaç fotoğraf çektikten sonra onlara gitmeleri için el sallıyorum. Alden kulaktan kulağa gülümseyerek sürücü koltuğuna atlıyor. Oliver yolcu tarafına geçerken, Alden motoru çalıştırıyor. Sürücü koltuğunda gizlice bir fotoğrafını daha çekiyorum. Duvarına asması için çerçeveletebilirim. Sonrası için güzel bir sürpriz olur.

"Şu çocuklar," diye iç geçiriyor Bay Stokes, limuzinde diğerlerine katıldığım da. "Hiç büyümüyorlar."

"Çok mutlular."

Bana gülümsüyor. "Gelinim olacağın için çok heyecanlıyım. Alden üzerinde her zaman çok iyi bir etkiniz oldu. Bugün beni de dahil etmesinin sebebinin sen olduğunu biliyorum."

Gizlice kaçtığımız geceleri, yaptığımız onca şeyi bilse böyle düşünmeyebilirdi.

Çocuklar bizden önce uzaklaşıyor ve onlar yanımızdan geçerken Alden'in camdan bağırdığını duyuyorum. Limuzindeki heyecan ve mutluluk hissediliyor ve tüm konukların toplandığını gördüğüm arboretuma vardığımızda sinirlerim gerçekten yükseliyor.

Çok güzel bir yer. Bunun için mükemmel. Bahçedeki törenden sonra, bakımlı çimlerin üzerindeki devasa parti çadırında resepsiyon vereceğiz. Geceyi evde geçireceğiz ve Alden'in beni o spor arabanın arkasında becerme teklifini kesinlikle kabul edeceğim. Yarın da balayımız için üç haftalığına Hawaii'ye gidiyoruz.

"Çocuklar henüz gelmedi," diye .

"En azından o ölüm tuzağında hız yapmadıklarını biliyoruz," diyor annem, elbisemi yere değmeyecek şekilde tutmama yardım ederken

Biz içeri girerken.

Ha. Alden'ı tanıyorum. Deli gibi koşturuyor. Oliver gerçekten en iyi hediye seçti. Bunun üstüne bir şey çıkacağından şüpheliyim.

Hepimiz soyunma odasında toplanıp organize olurken birkaç dakika geçiyor. Nikâh memuru geldi ve her şey hazırды.

Bay Stokes içeri girer ve etrafına bakınır. "Alden nerede?"

Annem saçımdaki tokayı düzeltirken, "Sanırım diğer soyunma odasında çocuklarla birlikte," diyor.

"Hayır, değil. Onu ya da Oliver'ı görmedim." Aceleyle dışarı çıktı ve ben gözlerimi açarak anneme döndüm.

Ellerini kaldırdı. "Panik yapmayın. Gidip onları bulacağım."

O gider gitmez Tori'nin kolunu tutuyorum. Bütün gün bastırılmış olan tüm sinirlerim yüzeye çıkıyor. "Ya fikrini değiştirdiyse? Ya bunun bir hata olduğuna karar verip çekip gittiye?"

Tori başını sallar. "Saçmalama. Alden bunu sana asla yapmaz. Onu yakalayıp bu lanet bahçeye dikeceğimizi biliyor. Muhtemelen otoyolda trafiğe yakalanmışlardır."

"Evet, tamam." O haklı. Buraya geleli sadece on beş dakika oldu. Muhtemelen şu anda otoparka giriyorlardır.

Tori'nin telefonu çalar ve kaşlarını çatır. "Ben Sawyer."

Ortak çocukluk aşkımız ve Tori'nin eski erkek arkadaşı federal ajan olamadı ama polis memuru oldu. Bildiğim kadarıyla görüşmüyorlar. Bir içgüdü midemi yere indiriyor. "Cevap ."

"Alo?"

Bay Stokes ellerini ovuşturarak içeri girdi. "Burada değiller." Tori elini kaldırır ve telefonu hoparlöre verir. "Ben Sawyer. Ella ya da Bay Stokes ile konuşmak istiyor. Sawyer, hoparlördesin. Buradalar."

"Bay Stokes, bunlar sizin çocuklar. Hemen Midtown Hastanesi'ne gitmeniz gerekiyor. Ambulans az önce onlarla birlikte gitti." Kanım kulaklarımda pompalanırken duraklıyor. "Durum iyi görünmüyor."

Tori elimi tutarken annem beni sabitliyor.

"Araba kazası mı?" Korkudan sesimi çıkarmayı başarıyorum.

"Hayır, The Stop Along'da bir soygun olmuş ve onlar da içerideymiş. Vurulmuşlar."

Sonraki birkaç dakika hayatımın en kaotik ve korkutucu . Ailem bizi hastaneye götürürken biz Sawyer'ı telefonda cevaplayamadığı sorularla bombardımana tutuyoruz.

"Nerede vuruldular?"

"Hala nefes alıyorlar mıydı?"

"Yaşıyorlar mı?"

"Yaşıyorlar mı?"

Tekrar ve tekrar.

Cevabı evet olmayan sorulara tahammül edemeyeceğim.

Sawyer elinden geleni yapıyor. "Olay yerine gittiğimde Oliver'ın bilinci kısa süreliğine yerindeydi ve sağlık görevlilerine adını söyleyebildi. Ayrıldıklarında bilinci yerinde değildi ama nefes alıyordu. Alden'i bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla bilinci yerinde değildi. Üzgünüm, daha fazla bilgim yok. Sizinle hastanede buluşuruz."

Hayır. Bu . Bugün evleniyoruz. Etrafımdaki sesler kayboluyor. Tek duyabildiğim kafamın içinde atan kelimeler.

Bırak hayatta kalsın. Lütfen. Sadece yaşasın.

Başka her şeyle başa çıkabilirim. Başka her şeyin üstesinden gelebiliriz. Onu kaybedemem.

Ben arabadan inip iki ambulansın park ettiği ambulans bölümüne doğru koşarken babam arabayı daha yeni durdurmuştu. Ambulanslar boştu. Birinin kapısı açık duruyor ve yerdeki kan miktarı boğazımı sıkıyor.

"Buraya geri dönemezsiniz," diyor bir sağlık görevlisi, yakındaki cam kapılardan çıkarak.

"Stokes," boğulmayı başardım. "Alden ve Oliver."

"Şu anda üzerinde çalışıyorlar. Acil triyaj masasına gitmeniz gerekiyor." Sesi nazik ve sabırlı.

"Yaşıyorlar mıydı? Bana bunu söyleyebilir misiniz?"

Sağlık görevlisi cevap verirken omzumun üzerinden babama bakıyor. "Özür dilerim. Doktorlarla konuşmanız gerekecek."

Babam kolunu belime doluyor ve beni uzaklaştırıyor. "Hadi tatlım. Bize hiçbir şey söyleyemez."

Onlara yetiştiğimizde annem ve Bay Stokes triyaj masasındaydı. Masanın etrafından bir hemşire çıktı. "Benimle gelin."

Bay Stokes ikimiz için de çılgınca sorular soruyor ama hemşire cevap vermek için küçük, özel bir bekleme odasına geçmemizi bekliyor. "Travma bölümüne götürüldüler ve doktorlar onları değerlendiriyor. Şimdilik tek bildiğimiz ikisinin de kurşun yarası aldığı. Bunun son derece zor olduğunu biliyorum. Bir şey öğrenir öğrenmez size haber ."

Bana baktığında bakışlarından sempati damlıyor. Panik içindeki beynim bunu anlamak istiyor. Başaramayacaklarını bildiği için olduğunu düşünmek istiyor ama muhtemelen gelinlik giydiğim içindir.

"Oturalım," diyor babam, beni bir sandalyeye götürmeye çalışarak. Midem bulanıyor. "Tuvalet mi?"

Hemşire kapıya doğru işaret ediyor. "Koridorun karşısında."

Bu sabah yaptığım küçük kahvaltıyı kusmadan önce zar zor tuvalete gidebildim.

Bu sabah. Heyecanlı ve mutluyken. Böyle bir korkunun var olabileceğine dair hiçbir fikrim yokken.

Kabinden çıktığımda Tori beni bekliyor. "İyi misin?" "Onun iyi olduğunu öğrendiğimde iyi olacağım."

", sana biraz su getirelim ve diğerleriyle birlikte bekleyelim."

Hayatımın en uzun saati. Koridordaki her ayak sesi beni ayağa kaldırıyor. Kapanan her kapı kalbimi hızlandırıyor.

Nedense Oliver'ın bana sonsuzluktan önce söylediği sözler aklıma geliyor. Bazen umut bizi boğazımızdan tutar.

Kapı nihayet açıldığında, gelen bir doktor değil, Sawyer'dır. "Bir şey biliyor musun?" diye sorar.

"Hiçbir şey," diyor Bay Stokes. "Ne olduğunu biliyor musunuz? Onları kim vurdu? Onları yakaladınız mı?"

Sawyer başını sallar. "Henüz gözaltına aldığımız kimse yok. İki adam içeri girdi ve mekânı soymaya çalıştı. Başka bir müşteri onlara silah çekmiş ve olay çatışmaya dönüşmüş. Sizin çocuklar

ortada kaldı. Katip de öyle. Öldürüldü. Ateş eden müşteri şüphelilerden birini vurduğunu düşünüyor ama emin değil."

"Orada ne yaptıklarını bile anlamıyorum!" Ağlıyorum. "Düğünümüze gidiyor olmaları gerekiyordu. Neden oradaydılar?"

Sawyer yine başını sallıyor. Tabii ki bilmiyor. Nasıl bilebilir ki?

Aradan bir on dakika daha geçer ve az önceki hemşireyle birlikte iki doktor içeri girer. "Stokes ailesi mi?"

"Evet," diye nefes nefese kaldım. Şimdiye kadar aile olmamız gerekiyordu.

"Ben Doktor Pick ve bu da Doktor Thompson. Bugün ailenizin başına gelenler için çok üzgünüm. Oliver boynundan vuruldu ve kafasını yere için kafatası kırıldı. Ameliyatta ve şu anda durumu çok kritik. Durumu hakkında sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz."

"Alden," diye boğuldum.

Yüzündeki ifade, kelimeler dökülmeden önce bunu söylüyor. "Özür dilerim. Elimizden gelen her şeyi yaptık ama vardığımızda ölmüştü."

Çığlıklar.

Kafamın içinde, odada, her yerde.

Zemin hızla üzerime geliyor ama iniş hiçbir şey hissettirmiyor.

Her şey hiçbir şeydir. Böylesi daha iyi. Huzurlu karanlıkta daha iyi.

Alden kafasını ağaç eve soktu. "Hey!"

Umduğu gibi, sarsıldım ve haykırdım. "Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?" Ona fırlattığım boş kutuyu savuşturuyor ve bana sırtıyor. On iki yaşında bile bu sırtışın beni asla bırakmayacağını biliyorum.

"Burası inek kığı kadar sıcak! Hadi dereye gidelim."

O haklı. Ağaçların gölgesinde bile, ayaklarımızın toprak örtüsü içinde açtığı yolu takip ederken hava sıcak.

Suya atlıyor, sonra ben ayak kabılarımı çıkarırken dönüp bana su sıçratıyor. ", güzel memeler."

İçimden kıkırdamalar dökülüyor. "Bana öyle demeyi kes." Bana daha önce de böyle seslenmişti, değil mi? Motosikletine binerken.

Hayır, ben neden ? Hiç motosikleti olmadı. On üç yaşında.

Soğuk suya giriyorum ve o da elimden tutup beni en derin kısma çekiyor. Oturduğumuzda su göğsümüze kadar geliyor.

"Bu daha iyi." Başını suyun altına daldırıyor, sonra ıslak saçlarını alnından savuruyor. Damlacıklar yüzüne yapışmış. Bu da nereden çıktı?

"Den, biz büyüdük." Başını sallıyor ve elini yanağımda gezdirmek için uzanıyor. Bir anı beni dürtüyor, ama onu silkeliyorum. "Biz evleneceğiz."

Derenin kıyısına doğru bakıyor. "Düğünü tam orada yapmalıyız."

"Seninle evleneceğimi söylediğin yerde," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Bana asla ne yapacağımı söylemeyeceğini söylemiştin."

Dere yükselmeye başladı, su boynumuza kadar ulaştı. "Dışarı çıkmamız gerek." Ayağa kalkmaya başlıyorum ve çoktan ayağa kalkmış olduğumu fark ediyorum. Dere artık etrafımızda akıyor. Her yerdeydi.

Alden elime uzanıyor ve su çenesine doğru yükselirken elimi sıkıyor. "Gitmelisin, Ella."

"Ne? Hayır. Hayır. Benimle gel. Alden!"

Panik sesimde çınlıyor ama o sadece gülümsüyor. Sesi sakın ve ağzına su dolduğunda bile kelimeler bir şekilde anlaşılır oluyor.

"Her iki şekilde de işe yarar, El. Umudu boğazından da tutabilirsin. Asla bırakma."

"Hayır! Alden! Alden!"

Ellerim kollarımı kavradı ve gözlerimi açtım. "Sakin ol, iyisin. Bayılmışsın. Sakinleşmen için sana sakinleştirici veriyorum." İçimden bir dalga geçiyor, beynim nerede olduğumu yakalarken kaslarım gevşiyor. Ben için çabalarken nazik bir hemşire bana gülümsüyor. "Yavaş . Bir şeyin yok."

Ben iyi değilim.

"Alden'im."

Tori yaklaşıp elimi tuttu. Gözleri şiş ve kabarık. "Biliyorum," diyor hemşire, sesi sakın. "Senin için çok  zg n m kayıp."

Bu sözler kulağa hiç bu kadar boş, bu kadar saçma gelmemişti.

Bana haberi veren doktorlardan biri içeri giriyor ve hemşire ona hitap ediyor. "Hayati değerleri iyi. Sadece şokta."

"Anlaşılabilir."

Ona bakıyorum. "Gerçekten gitti mi?" "Evet,  zg n m."

Alden'in rüya arabasının  n koltuğundan bana sırtıttığı görüntü zihnimde yanıp sönüyor ve bunu binlerce kez daha göreceğimi biliyorum. Onu son görüşüm. Onu canlı olarak son görüşüm.

"Nasıl... acı çekti mi?"

"Yaralarına bakılırsa, anında öldüğüne inanıyorum."

"Yaraları neydi?"

Tori elimi sıktı. "El, şu anda tüm detayları duyman gerektiğinden emin değilim."

"Bilmem gerek!"

Doktor başını sallar. "Kafasında sadece birkaç santim arayla iki kurşun yarası var. Çok hızlı olmuş."

Burnumu çekerek isteğimi kontrol etmeye çalışıyorum. "Onu görebilir miyim?"

Doktor, aceleyle dışarı çıkan hemşireye eliyle işaret eder. "Onu koridorun sonundaki bir odada tutuyoruz." Ayağa kalktığımda beni desteklemek için yanımda duruyor. Küçük bir baş dönmesi oluyor ama sadece bir saniye sürüyor. "İyi misin?"

"Evet, lütfen beni ona götür."

Tori bizimle yürüyor ama biz geldiğimizde kapının dışında bekliyor. Bunun için yalnız kalmalıyım.

İçeri girdiğimizde doktor beni durdurdu. "Sizi uyarmalıyım. Hasar çok büyük. Onu kendi gözlerinizle görmek ve veda etmek istediğinizi anlıyorum ama lütfen alınıdaki sargıyı çıkarmayın ya da başını hareket ettirmeye çalışmayın." Doktor elini

Elimi. "Sevdiğim biri olsaydı, bu görüntü yüzünden travma yaşamasını istemezdim."

Aman Tanrım.

O anda ölecekmişim gibi hissediyorum. Çığlık atmak ve duvarları yıkmak istiyorum. Onun yerine uyuşuk bir baş sallama hareketi yapıyorum. O da kapıdan çıkıp gidiyor.

Yatağı benden ayıran soluk mavi perdeye doğru attığım her adım bir öncekinden daha ağır geliyor. Gelinliğim sürükleniyor, sanki o da mümkün olduğunca gecikmek istiyormuş gibi yer karolarından birinin köşesine takılıyor.

Perdenin etrafında son bir adım ve işte orada. Sevdiğim adam. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmem gereken adam.

"Alden." Kelime boğuk bir hıçkırıkla çıktı.

Sırtüstü yatıyor ve alnına kalın beyaz bir bandaj sarılmış. Yaklaştığımda, başının arkasında da olduğunu görüyorum, sadece yüzü görünüyor. Bir çarşaf göğsüne kadar çekilmiş.

Teni solgun ve dudakları tozlu bir maviye çalan renkte.

"Den, ben geldim."

Elini bulmak için çarşafın altına uzanıyorum. Daha önce pek çok kez yaptığımız gibi parmaklarımızı kenetlediğimde soğuk ve nemli. Dakikalar boyunca tek yapabildiğim orada durmak ve gözyaşlarım çarşafa dökülürken elini tutmak.

Yüz ifadesi sakın ve huzurlu. Uyuyor olabilir.

"Lütfen, bunu sensiz nasıl yapacağımı bilmiyorum," diyorum ona, elini sıkarak. Bana karşılık vermesi için bu dünyada her şeyimi verirdim. Gözlerini açması ve bana tüm bunların bir hata olduğunu göstermesi için. Korkunç bir kabus.

Oda çok sessiz. Uzaktan, koridordaki sesleri ve tıbbi bip sesini duyabiliyorum. Hayat.

Hareketsizliği rahatsız edici. Bu adam asla hareketsiz duramazdı. Hareket etmeli, şakalaşmalı, gülmeliydi. Alden'ın olduğu hiçbir oda bu kadar sessiz olmazdı.

Doktor içeri girip gitme zamanının geldiğini söylemeden önce orada ne kadar durup ona emin değilim. Babası veda istiyor ve sonra onu taşıyacaklar.

Başımı sallıyorum ve o geri çekildiğinde Alden'in elini son bir kez sıkıyorum. "Seni seviyorum." Başını rahatsız etmemeye dikkat ederek dudaklarımı son kez onunkilere bastırıyorum.

"Eğer dışarıda bir yerdeysen, Den, pencерem her zaman kilitli değildir."

O odadan çıkmak hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi.

Hemşirenin bana yaptığı iğne beni yavaşlatıyor ve hareketlerimi yapmamı sağlayan uyuşuk bir sise sokuyor. Tori ve annem bana banyoya kadar eşlik ediyor, orada aynada kendimi bir an için görüyorum.

Buraya nasıl geldim?

Gelinlik giymiş, rimeli bulaşmış ve saçları dağınık bir kadının yansımasına bakıyorum. Daha birkaç saat önce Alden bana hayatının en güzel günü olduğunu söylüyordu. Son gün olduğunu bilmeden.

Bunu yapamam.

Bunu nasıl yapacağım?

Tori elbiseyi çıkarmama yardım ederken annem de makyaj temizleme mendilleriyle yüzümü temizliyor. Birisi onlara üzerimi değiştirmem için bir takım önlük vermiş. Annem saçlarımı açıyor ve at kuyruğu şeklinde düzeltiyor. "Babam ve benimle otele geri döneceksin."

"Tamam." Alden olmadan eve gitme düşüncesi dayanılmaz.

Tanrım, Alden bunu bana yapma. Sonsuza kadar mutlu olmamız gerekiyordu. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçirecektik.

Yaşadığım büyük şok ve kederin arasında Oliver'ı hatırladım. "Oliver nasıl?"

"Hâlâ ameliyatta."

Burnumu çekerek derin bir nefes alıyorum. "Kalmak ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Pekala," diye kabul eder annem.

İkisinin de benim için ne anlama geldiğini biliyor. İlkokuldan beri hayatımın bir parçası çocuklar. Ne kadar sık anlaşmazlık yaşarlarsa yaşasınlar, Alden kardeşini severdi. Kalmamı isterdi.

Oliver saatlerdir ameliyatta. Doktor bizi bilgilendirmek için geldiğinde neredeyse gece yarısıydı. Ameliyattan sağ çıktı. Bir kafatası var

kırılmış ve beynindeki kanamayı boşaltmak için şant takmak zorunda . Boynunda kurşunun girdiği deliği onardılar. Beynindeki şişlikten de endişe ediyorlar.

Doktor konuşmaya devam ediyor ve ben de onun sözlerine odaklanmak için elimden geleni yapıyorum ama bu ruh halimle havada uçuşan iplere tutunmak gibi bir şey. Sonuç olarak hayatta ama tehlikeyi atlattmış değil. Komada ve solunum cihazına bağlı.

"Onu görebilir miyim?" Bay Stokes soruyor.

"Birkaç dakikalığına. Teker teker."

"Hadi otele dönelim tatlım," diyor annem. "Şu anda onun için yapabileceğin bir şey yok. Biraz dinlenmen gerek."

"Onu gördükten sonra," diye söz veriyorum, Bay Stokes'un dönmesini bekliyorum. "O zaman gidebiliriz."

Bay Stokes odaya geri döndüğünde, babam onunla konuşmak için kenara çeker. Muhtemelen onu rahatlatmak ya da yardım etmek için ne yapabileceğini görmek için.

Hemşire beni bir odaya götürüyor ve tüm ekipmanlara dikkat konusunda uyarıyor. Onu gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. Başındaki bandaj Alden'inkine benziyor ama içinden bir tüp çıkıyor ve yatağın arkasında kayboluyor. Her yerde tüpler ve kablolar var.

Boynu sargılı ve yüzü neredeyse sargılar kadar beyaz. Bunu beklemiyordum. Alden'dan daha kötü görünmesini beklemiyordum.

"Beni duyabiliyor mu?" Sesim titreyerek soruyorum.

Hemşire nazik bir gülümsemeyle, "Bilmiyorum ama onunla konuşmaktan zarar gelmez," diyor. "Sadece beş dakika."

Ben yatağa yaklaşıp elimi koluna koyarken o yanında duruyor. "Oliver. Geçti artık. İyi olacaksın. Ailen burada." Acaba Alden'dan haberi var mı? Umarım bilmiyordur. "Herkes burada ve seni seviyoruz."

Göğsü, solunum cihazının hırıltısı ve gümbürtüsüyle eş zamanlı olarak doğal olmayan bir şekilde yükselip alçalıyor. İzlemesi çok zor. Hiç bu kadar çökmüş bir insan görmemiştim.

Annem haklı. Yapabileceğim hiçbir şey yok. Hiçbirimizin yapabileceği bir şey yok.

BÖLÜM 13

Sonraki hafta bir bulanıklık içinde geçer. Oliver hala aynı, hayatta ama çok az gelişme var. Doktorlar travmatik beyin hasarının etkilerini tam olarak tahmin edemiyorlar ama iyileşmesinin -eğer iyileşirse- uzun süreceği konusunda bizi uyarıyorlar. Her hasta için şiddeti değişiyor ve olasılıklar korkutucu. Yürüme, konuşma ya da kendine bakma yetisini kaybedebilir.

Bay Stokes hastaneden sadece Alden'in cenaze töreni için hazırlıklara yardım etmek üzere ayrılır. Alden bugün babasını mezar başında hıçkıra hıçkıra ağlarken görseydi, onu sevdiğinden hiç şüphesi olmazdı. Demiryolu zayıflığı ve ölümcül hastalığı nedeniyle defin işleminden sonra arabasına kadar yardım edilmesi gerekiyor.

Geçen haftayı ailemle otelde geçirdim ama bunu sonsuza dek yapamam. Eve gitmem gerekiyor. Benimle kalmak için ısrar ediyorlar ve ben de karşı çıkmayacağım. Alden'in burada olmadığı her dakikayı atlatmaktan başka bir şey yapacak enerjim yok.

Tori her zaman yanımdaydı ve beni Alden'la paylaştığımız yatak odasının dışında bulduğunda misafir odamda kalmamı öneren de oydu.

"Hayır, iyi olacağım." Daha büyük bir yalan söylenmemiştir. Onsuz asla iyi olamayacağım. "Anneme biraz kestireceğimi söyler misin?"

Bana sarıldı. "Biraz dinlen. Seni rahatsız etmemelerini söyleyeceğim. Ben hastaneye gidip Oliver'ın nasıl bakacağım, sonra da bu akşam döneceğim, tamam mı?"

Karşılığında aldığı tek şey duygusuzca başımı sallamam ama umarım şu anda onu ne kadar takdir ettiğimi biliyordur. Sonra ona söylerim. Düşüncelerim Alden'in gülüşü, bedeninin toprağa indirilişi, kahkahası, hayatı ile karmakarışık olmadığı zaman.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve odayı inceliyorum. Yatağımız yapılmamış. Bu manzara beni gülümsetiyor. Yatak yapmanın anlamsız bir meşguliyet olduğu konusunda hep hemfikirdik. Bizden başka kimse görmüyor ve o gece yatağa geri dönüyoruz. Neden zahmet edelim ki?

Elbisemi çıkarıp eşofman altı ve giydim. Den'in benim pasaklı kıyafetlerim. Makyaj malzemelerim banyo etrafına saçılmıştı. Daha bir hafta önce annem ve Tori saçım ve makyajım için bana yardım ederken burada durup gülüyor muydum?

Yüzümü yıkıyorum ve saçımı açıyorum. Alden'in tıraş losyonunun hafif kokusu kalbimin sıkışmasına neden oluyor. Yatak odasına döndüğümde, sandalyenin üzerine atılmış kapüşonlarından birini fark ediyorum. Gömleğimin üzerine geçiriyorum ve onun kokusuyla çevrili yatağıma kıvrılıyorum.

Tek istediğim sonsuza dek uyumak.

Vücudum bu konuda iyi bir girişimde bulunuyor. Gözlerimi açtığımda, komodinin üzerindeki saatin yaklaşık dokuz saat uyuduğumu gösteren ışıltısı dışında oda zifiri karanlık. Ev, gecenin birinde olmasını beklediğim kadar sessiz.

Midem gurulduyor ve ağrıyor. En son ne zaman yemek yedim? Annem bu sabah cenazeden önce bana bir şeyler uzattı ama ne yediğimi ya da yiyip yemediğimi hatırlamıyorum. Gözlerimi tekrar kapatıp kaçmaya çalışmak cazip geliyor ama Smith'in cenazede bana verdiği öğüt aklıma geliyor.

Harry ile tanışmadan önce beş yıldan uzun süredir birlikte olduğu erkek arkadaşını bir trafik kazasında kaybetmişti. Cenazede kolunu bana doladı ve "Kaybın için üzgün olduğunu söyleyen bir sonraki kişiyi yumruklamamı ister misin?" diye fısıldadı. Yüzündeki anlayış çok rahatlatıcıydı.

"Onları yere düşerken tekmeleyebilir miyim?"

Mırıldandım. "Kesinlikle."

Sempatik bakışları dudaklarımdan günlerdir kafamda dönüp duran kelimeleri döktü. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum"

Bunu yap."

"Kalkabildiğiniz her gün kalkın. Kalkamadığınız zaman kendine karşı nazik ol. Ama kalkabildiğiniz her gün kalkın ve ne yapılması gerekiyorsa yapın. Günler geçecek ve her şey daha da kolaylaşacak."

Son kısımdan şüpheliyim ama yapılması gereken şeyler var. Yetkililerin bunu yapan adamları bulmasını sağlamak gibi. Soygun haberlerde yer aldı ve güvenlik kamerasına yakalanan adamlar arandığı için hala tekrarlanıyor, ancak bu son olmayacak. Soygunlar nadir değildir, silahlı saldırılar da öyle. İnsanlar hızla yollarına devam edecekler ve ben bunun çözülmemiş bir vaka yığını haline gelmesine izin vermeyeceğim.

Ve bir de Oliver var. Babası hasta, kardeşi ve annesi öldü. Ailesi yok. Hayatta kalırsa, arkadaşlarına ihtiyacı olacak. Bana ihtiyacı olacak. Alden onun yanında olmamı isterdi.

Bunlar yataktan kalkıp yemek yememin sebepleri. Hareket etmek istemediğim her an geri dönmem gereken nedenler bunlar.

Yemek yedikten sonra ne yapacağımı . Gecenin bir yarısı. Aklımda banyo yapmak var, banyoya doğru gidiyorum ama kendimi çocukluk odamın içinde buluyorum. Henüz hiçbir şey yapmamıştık. zivırlar buraya girmiş ve geçici bir depolama alanı haline gelmiş.

Açık bir gece ve ay ışığı pencereden içeri süzülüyor. Pencereyi kaldırırken bana sırttan genç Alden'in görüntüsü gözümün önünden geçiyor. Babamın bize verdiği kırık kafes odanın köşesinde duruyor ve onu boyayıp düğün resimlerimi çerçevelemek için kullanma planımı gerçekleştirmemi bekliyor.

Pencereyi itip açtığımda tanıdık bir ses çıkıyor. İçeri serin hava giriyor. Sırtımı duvara yaslayarak oturuyorum.

Kilit açık, Alden. Hatta açık. ?

"Hadi Den," diyorum, kelimeler hıçkırıklarla dökülüyor. "Sadece bir kez daha, lütfen."

Babam yanıma oturmadan önce ne kadar süre orada oturup kollarımı dizlerime dolayıp hıçkıra hıçkıra ağladığımdan emin değilim. İçeri girdiğini bile duymadım.

Birkaç dakika boyunca, hıçkırıklarım ara sıra göğsümde bir sızıya dönüşürken öylece oturuyoruz. "Bunu bir daha asla yapmayacağım," diyorum ona. "Bir daha asla aşık olmayacağım. Bunu yapamam."

Kolunu bana doluyor, ben de omzuna yaslanıyorum. "Bunun şu anda iyi bir plan gibi göründüğünü biliyorum, ama çok daha yaşlı olana kadar fark etmediğim bir şeyi sana . Aşktan kaçamazsın. O bizim en hayati parçamızdır. Aşk bizi asla kendimizi yönlendiremeyeceğimiz yollara sürükler. En karanlık duygularımızda bile yaşar. Kıskançlık, neşe, umutsuzluk, umut, keder, hepsi sevgiden kaynaklanır. Onu istemek, onu kaybetmek, vermek ve almak." İç çekiyor ve şakağımlı öpüyor. "Keder en acımasız olanıdır ve keşke bu acıyı kaldırabilseydim, ama daha iyi olacak. Söz veriyorum."

Soygun ve cinayetleri soruşturmakla görevli Dedektif Ramos, Alden'in cenazesinden iki hafta sonra beni aradı ve aldığımız ilk iyi haberi verdi.

Şu ana kadar her şey büyük bir hayal kırıklığı oldu. Güvenlik videosu gibi. , sanırım video vardı, ama grenli ve sadece otoparkı ve ön kapıları çekiyor. Stop Along'un içinde çalışan kamera yoktu.

Haberler, Alden ve Oliver'ın hemen arkasından giren iki adamın kimliğini tespit edebilmek umuduyla videodan kareler paylaşıyor. Görüntülerin bundan hemen önceki kısmı kafamda sürekli dönüp duruyor. Alden ve Oliver kapıya yaklaşıyor. Alden kapıyı açıyor ve bir kadının kendisinden önce gitmesi için tutuyor. Oliver ona bir şey söylüyor ve Alden dönüp gülümsüyor. İşte o gülümsemeyi düşünüyorum.

Döndü ve
gülümsedi. Çok
mutluydu.

İçeride neler olduğuna dair çok az şey biliyoruz. Alden'in kapıyı tuttuğu kadın doğruca arka taraftaki tuvalete gitmiş ve silah seslerini duyunca olduğu yerde kalmış. Müdahale etmeye çalışan müşteri zil zurna sarhoştı. Kaç el ateş ettiğine dair hikayesi

ve ne yöne gittikleri sürekli değişiyor. Bize aktardığı ve doğru olduğunu bildiğimiz tek kısım, adamların müşterilerin cüzdanlarını, nakit paralarını ve telefonlarını istedikleri. Soygundan birkaç gün sonra, tüm boş cüzdanlar Oliver'ın parçalanmış telefonuyla birlikte bir çöp konteynerinde bulundu.

Polisler memurun cüzdanında kısmi bir parmak izi bulduklarına göre pek de parlak suçlular sayılmazlar. Bu ilk kırılma noktası oldu.

"Ella?" Telefona cevap verdiğimde Dedektif Ramos sordu.

"Evet, onları aldın mı?" Sesimin çılgınca çıkmasından nefret ederek soruyorum. Ama elimde değil. Cevaplara, adalete duyduğum çaresizlik çok büyük.

"Gözaltına aldığımız kimse yok ama içlerinden birinin kimliğini tespit ettik. Cüzdan üzerindeki parmak izi eşleşti. Yargıç arama emri çıkarttı. Şüphelinin yerini henüz tespit edemedik ama bu iyi bir haber."

"Kim o?"

"Adı Connor Warren. Alabama'da bir sürü sabıkası var. Saldırı, hırsızlık, kaçma ve kaçınma. Resmini ve bilgilerini medyaya verdik. Onu yakalayacağız."

"Bu artık ödül verebileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Çevremizdeki insanların Oliver ve Alden'i desteklemek için bir araya gelmeleri, onların ne kadar çok sevildiklerinin bir kanıtıdır. Kan bağı olan tek aileleri babaları, ancak birden fazla topluluktan oluşan aileleri var.

Özellikle motorcu kulüpleri öne çıktı. Kısa sürede yirmi beş bin dolar ödül koyacak kadar para topladılar. Yetkililer ellerinde bir isim, peşine düşecekleri belirli bir kişi olana kadar bunu yapmak istemediler. Aksi takdirde parayı talep etmeyi uman insanlardan gelen yanlış ihbarlara boğulacakları konusunda bizi uyardılar.

"Evet, ben de bu yüzden sizinle irtibata geçiyorum. Bunun için bir ihbar hattı kurduk."

"Bay Stokes biliyor mu?"

"Evet, onunla hastanede görüştüm. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim."

Ona teşekkür ettikten sonra kapattım, oturdum ve derin bir nefes aldım. Nişanlımı öldüren ve kardeşini ağır yaralayan lanet olası canavarlar dışarıda, etrafta dolaşıyor ve bilmedikleri bir hayatı yaşıyorlar.

hak ediyor. Gittikçe yaklaşıyoruz ve bu beni . Hiçbir şey Den'imi geri getirmeyecek ama hayatlarımızı mahvettikleri için onlara bedel ödeyebilirim.

Annem ve babam, son birkaç gündür onları çağırdıktan sonra dün eve dönmek üzere ayrıldılar. Son birkaç haftadır onlar olmadan ne yapardım bilmiyorum ama bir tür normalliğe dönmeye çalışmam gerekiyor. Bu en zor şey.

Alden ve ben dün balayımızdan dönmüş olacaktık. Yarın işe planlamıştım ve her ne kadar kıvrılıp saklanmak istesem de, müşterilerimin randevularını yeniden planlama dürtüsüne direniyorum. İşin dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım var. Smith'in tavsiyesine uymaya çalışıyorum. Yapabildiğim her gün kalkıp yapılması gerekenleri yapıyorum.

Yarın işe döneceğim ama bütün akşam burada oturamam. Oliver'ı ziyarete gideceğim ve Bay Stokes'la bugünkü gelişmeler hakkında konuşacağım. Kuşlar arabama bok partisi vermişler. Araba yıkamaya gitmek iyi bir fikir olabilir. Alden boyaya zarar gelmemesi için başımın etini yerdı. Tabii o burada olsaydı ben de garaja park ederdim, çünkü onu görmeye dayanamıyorum.

Motosiklet.

Hastane odasına girdiğimde Oliver farklı görünmüyor ama Bay Stokes berbat görünüyor. Oliver'ın yatağının karşısındaki sandalyede uyuyor. Sessizce Oliver'a doğru yürüyorum ve nazikçe elini tutuyorum.

Kımıldamıyor. Hiç kımıldamaz. Tek ses sabit bip sesleri ve tıslamalar. Yürek parçalayıcı bir durum ama bir an için bundan kurtulamazsa daha mı iyi olur diye düşünüyorum. Uyandığında kardeşinin, dünyada en çok sevdiği kişinin öldüğünü öğrenecek.

"Hey Oliver." Sesim yumuşak.

Alçak ses tonuma rağmen Bay Stokes sarsılarak uyandı. Ayağa kalktı ve elleriyle yüzünü ovaladı. "Ella. Kahretsin, ben de seni arayacaktım. Dedektif sana ulaştı mı?"

"O yaptı. Eve gidip biraz dinlenmelisin. Ben bir süre kalabilirim."

Başını sallıyor. "Burada kamp yapmama izin vermelerinin tek nedeni ölmek üzere olan yaşlı adam kartını oynamam." O

Ayağa kalkar ve yatağın yanına giderek kalan oğluna bakar. "Beyin cerrahı buradaydı. İyileştiğini söyledi. Şişlik inmiş, kanama durmuş. Hâlâ komada. Doktor iyileşeceğinden umutlu ama travmatik beyin hasarı söz konusu olduğunda komanın haftalar hatta aylar sürmesinin yaygın olduğunu söyledi."

Sertçe yutkunarak Oliver'ın elini sıkıyorum. "Yani tek yapabileceğimiz onun uyanmasını beklemek mi?"

Bay Stokes başını sallıyor ve elini Oliver'ın diğer kolunun üzerinde gezdiriyor. "Evet, bekliyor ve umut ediyoruz." Bana bakıyor ve saf bir yenilgi gibi görünen bir iç çekiyor. "Senden bir şey istemek zorundayım Ella. Öncelikle özür dileyeceğim çünkü bu birinden istenecek çok şey, özellikle de senin yaşadıklarından sonra. Ama zamanım çok kısıtlı."

O söylemeden önce ne soracağını biliyorum.

"Uyandığını görece kadar uzun yaşasam bile ona yardım edemeyeceğim. Artık günlerimi zar zor geçiriyorum. Kanseri gün geçtikçe beni daha hızlı yakıyor gibi hissediyorum. Onu önemseydiğini biliyorum. Ben öldükten sonra ona bakacak mısın? toparlayana kadar onun iyiliğini düşünecek birine ihtiyacı olacak. Onun adına tıbbi kararlar verecek birine."

Duraklıyor ve o devam edemeden ben cevap veriyorum. "Evet. Tabii ki yapacağım."

Sulu gözleri benimkilere bakıyor. "Ve onun için orada ol. Geride hiç ailesi kalmayacak."

Elini tuttum. "Ben onun ailesiyim. Alden da bunu isterdi."

"Teşekkür . Yalnız olmayacağını bildiğim için kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Olmayacak." İkimiz de Tori'nin kapıda durduğunu görmek için dönüyoruz. "Alden'in cenazesini ve kaç kişinin katıldığını gördün. Oğullarınızın onları seven bir sürü insanı var. Ben de dahil. Yalnız kalmayacak."

Bay Stokes'un yüzünden yaşlar süzülüyor. Onları siler ve başını sallar. "Onlar iyi çocuklar. Sanırım biraz dinlenmek için eve gideceğim."

O gittikten sonra, Tori'ye dedektifin bana söylediklerini anlattım.

"Sosyal medyada aranan fotoğrafını gördüm ve sonunda ödül teklif etmenize izin verdiler. Adını internette aradım, hakkında ne öğrenebileceğimi görmeye çalıştım ama pek bir şey yok. Tipik bir serseriye benziyor."

Kıkırdamam acı. "Adını araştırmak aklıma bile gelmedi."

"Çok yorgunsun. Akşam yemeği yiyip senin evine dönmeliyiz."

Gülümseyerek en iyi arkadaşşıma bakıyorum. "Tori, harikaydın ve seni çok seviyorum. Ama bu gece benimle kalmana gerek yok." Tartışmak için ağzını açtığında elimi kaldırıyorum. "Sana ihtiyacım olursa aramaktan çekinmeyeceğime söz veriyorum ama yalnız kalmaya ihtiyacım var. Yarın işe geri dönüyorum. Bunu atlatabilmem için normal hayatıma geri dönmeye çalışmalıyım."

Bana sarıldı. "İşe dönmek iyi bir fikir. Seninle öğle yemeğinde buluşabilir miyiz?"

"Bu harika olur."

Normal, hissettirmiyor. Onsuz bir dünyada nasıl yaşayacağımı bilmiyorum. Ağlamadığım zamanlarda kendimi garip hissediyorum. Zonlanmış ve ağır. Sanki dünyanın etrafımdaki ekranlara yansıtıldığı, iki boyutlu ve önemsiz bir tünelde yürüyormuşum gibi.

İşlerimi hallediyorum. Haftalar birikiyor ve ben bir rutine giriyorum. Erken kalkıyorum, öğleden sonraya kadar çalışıyorum, Alden'in mezarını ziyaret ediyorum, Oliver'ı ziyaret ediyorum, sonra spor salonuna gidiyorum ve yatağa girdiğimde tamamen yorgun olduğumdan emin oluyorum. O kadar yorgun oluyorum ki uyanık kalıp düşüncelerimin içeri sızmasına izin vermiyorum. Bağlantıyı koparmak daha kolay ve çok daha az acı verici ama aynı zamanda beni korkutuyor çünkü günler birbirine karışmaya başlıyor. Bazen gece yatağa girdiğimde, o gün söylediğim tek bir şeyi veya aklımdan geçen tek bir düşüncüyü bile hatırlayamıyorum. Otomatik pilot kontrolü ele geçirmiş durumda.

Bay Stokes darülaceze bakım merkezine yatırılıp üç gün sonra öldüğünde bile, hissettiğim tek şey uyuşmuşluk. Tek parlak nokta Oliver'ın iyileşmeye devam etmesi. Ventilatörden çıkarıldı.

ve kendi başına nefes alıyor. Doktorlar uyanacağına ve iyileşme şansı olduğuna daha da emin oluyorlar. Bunun neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok ama yolun her adımında yanında olacağım.

BÖLÜM 14

Son iki aydır her gün saatlerimi geçirdiğim aynı yere çimenler bacaklarımı çiziyor. Alden'in annesinin mezarının yanına gömüldüğü cenaze gününden beri.

Onsuz iki aydan fazla. Bu mümkün görünmüyor.

"Yine geldim," diyorum ona, kollarımı dizlerime dolayarak. "Fırtına çıkacak, o yüzden bu ziyaret kısa sürebilir. Seni seviyorum ama yıldırım çarpacak kadar değil."

Parmaklarım mezarının üzerindeki taze otlarla oynuyor, tıpkı eskiden saçlarıyla oynadıkları gibi. "Oliver iyiye gidiyor. Bilinç belirtileri gösteriyor, dokunmaya tepki veriyor, hatta elimi sıkmak gibi basit talimatları bile getiriyor. Doktorlar giderek daha bilinçli hale geleceğini söylüyor. Başarmak için savaşıyor. Onunla gurur duyardın. Keşke burada olup bunu görebilseydin."

Son sözlerim kırıldı ve birkaç dakika boyunca hıçkırarak ağladım.

Keder sadece üzüntü değildir. Onlara dair sahip olduğunuz her anının tekrar tekrar size çarpmasıdır. Zor konuşmalar, mutlu anlar, söyledikleri ya da yaptıkları bir şey, ortak bir kahkaha. Artık o anılara sahip olan tek kişinin siz olduğunuzun yıkıcı bir şekilde farkına varmaktır. Onların sesini duymayı ya da onları tekrar görmeyi o kadar çok arzuluyorsunuz ki, teniniz acıyor, ruhunuz ağrıyor.

Gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlanıyor ve rüzgar hızlanmaya başlıyor. "Gitmem gerekiyor. Smith'le buluşup işlerin gittiğinden emin olmalıyım."

Bu artık benim işim. Alden'in hayat sigortasında beni lehtar olarak gösterdiğini biliyordum - nişanlandıktan sonra ikimiz de bunu yapmıştık - ama vasiyetini güncellediğini öğrenince şaşırdım. Stokes Brothers'ın yarısı ile birlikte tüm hesapları ve malları bana geçmişti. Bisikletler ya da garaj işletmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Oliver iyileşince hisselerimi ona devredeceğim.

Elimi serin toprağa koydum. "Seni seviyorum, Alden."

Arabama doğru yürürken göğsüm ağrıyor. Onu burada bırakmak her zaman zor olmuştur.

Dükkâna doğru giderken yağmur damlaları ön cama vurmaya başlıyor. Stokes Brothers Custom Cycles tabelasını gördüğümde, Alden'in bana göstermek için buraya getirdiği günü hatırladığımda yüzümde isteksiz bir gülümseme beliriyor. Çok gururluydu.

Milo, yanlarına park etmiş motosikleti işaret eden iri yarı bir adamla konuşmaktadır. İri adam belli ki bir şeyden memnun değil. Milo'ya el sallıyorum ve Smith'in bir masada oturduğu dinlenme odasına doğru yürüyorum.

"Ella, nasılsın?" diye soruyor, ayağa kalkıp bana sarılıyor. "Günleri atlatıyorum. Burada işler nasıl gidiyor?" Smith bir adım öne çıkarak Oliver'in idari görevlerinin çoğunu üstlendi, Milo ise dükkânın onarım kısmını yönetiyor.

Her ikisi de Oliver iyileşene kadar dükkânın ayakta kalmasını sağlayarak bir nimet oldular.

"İyi. Gerçekten iyi aslında. Her şey gidiyor. Kârlar arttı. İnsanlar Oliver'ı desteklemek istiyor. Normalde kendi başlarına yapacakları rutin bakım için motosikletlerini getiren pek çok kişi oldu."

"Bu harika. Benden istediğiniz bir şey var mı? Milo'ya gerekirse yardım etmesi için birini tutabileceğini söyledim. Eminim Alden ve Oliver olmadan eliniz daralıyordur."

Smith başını sallıyor ve bana mini buzdolabından bir şişe su uzatıyor. "Bunu tartışıyorduk. Rutin, temel işler için bir çift el daha kullanabiliriz. Yerel halk üniversitesini araştırdım. Motosiklet tamiri üzerine bir programları var. Yeni mezun birini işe alabiliriz." İç geçirdi ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Kimse Alden'in yerini dolduramaz. Yaptığı işlerle tam bir sanatçıydı."

"Bayıldı," diye kabul ediyorum. "Herhangi bir sorun olursa ya da bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Yapacağım. Şu anda her şey kontrol altında."

Ziyaret sebepim sadece işleri kontrol etmek değil. "Oliver'ın evinin anahtarı sende var mı?"

Alden yanıma taşındıktan kısa bir süre sonra Oliver dükkanın üstündeki daireyi devraldı. Smith iznini istedi ve bir anahtarla döndü.

"Teşekkür ederim. Daha bilinçli olduğu zamanlar için bazı kıyafetlerini, belki sevdiği bir iki kitabı almanın onun için iyi olabileceğini düşündüm."

"Konfor eşyaları," diyor Smith başını sallayarak. "Bu iyi bir fikir."

"Sizi işinize geri dönmeniz için yalnız bırakayım."

"Kendine iyi bak, Ella. Ve yakında akşam yemeğinde bize katılman gerekecek. Harry yeni ızgarasını yakmak için sabırsızlanıyor."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Ona selamımı söyle."

Ben dinlenme odasından çıkarken Milo beni durdurup bir dakika sohbet ediyor ama hemen başka bir müşteri tarafından çağrılıyor. Smith şaka yapmıyormuş. Bölmelerde ve dışarıda, sanırım burada aynı anda hiç görmediğim kadar çok bisiklet park etmiş durumda. Meşguller.

Smith bana daha önce Oliver'ın evini hızlıca temizlediklerini, hiçbir şeyin çürümemesi için çöpleri ve buzdolabındaki yiyecekleri attıklarını söylemişti. Boş buzdolabının dışında, daire yeni ayrılmış gibi görünüyor. Ayakkabıları kapının yanında düzgünce dizilmiş, okuduğu bir kitap sehpanın üzerinde duruyor, uzaktan kumanda kanepenin kolunda bekliyor.

Burada olmak zor, Alden'la ilgili anılarımin olduğu başka bir yerde. Bir yanım oyalanmak, sesinin hayaletinin kulaklarımda izin vermek istiyor. Beni pencerelere karşı becermek istediğini hatırladığımda dudaklarımda kısa bir gülümseme beliriyor. Bu küçük fanteziyi birden fazla kez gerçekleştirmiştik.

Bunun için burada değilim.

Çabucak Oliver'ın dolabından birkaç parça kıyafet ve sehpadan bir kitap alıyorum. Bir anlık tereddüitten sonra, onun ve Alden'Stokes Brothers tabelasının önünde durdukları çerçeveli resmi alıyorum. Belki de Alden'la birlikte olmak çok acı verici .

kardeşine ne olduğunu anladığında, ancak o karar verebilir.

Kapıyı arkamdan kilitledim ve arabama tam binmiştim ki Tori aradı.

Bir merhaba bile demeden, "O uyandı! Oliver uyandı!"

İçimi kaplayan duyguları tarif bile edemiyorum. . Tüm bunlar ne kadar korkunç da, bir şeyler doğru gidecek. Harap olacak. Ve uzun, zorlu bir iyileşme süreciyle karşı karşıya, ama umut var. Tüm bu kederin içinde tutunacak bir şey.

"Yola çıkıyorum."

"Hayır, bekle." Bir dakika duraklar. "Şu anda gelmem için bir sebep yok. Onu sakinleştirmek zorunda kaldılar. Birkaç saat daha uyanmayacak."

Ne? "Uyanması için iki ay bekledikten sonra sakinleştirici mi verdiler?"

"Uyandığında kendinde değildi. Herkesle kavga ediyordu, serumu çekip çıkarıyordu, yataktan kalkmaya çalışıyordu. Çığlık atıyordu. Korkunçtu. biraz." Zihnim bu gerçekleri sarmaya çalışırken, devam etmeden önce arka planda burnunu sildiğini duyuyorum. "Özür dilerim. Doktor, uzun bir aradan sonra bilinci yerine gelen biri için bunun çok yaygın olduğunu söyledi. Panik içinde uyanmaması için birkaç kez uyanması ."

"Çünkü... Alden'ı biliyor muydu?" Mantıken bunun mümkün olmadığını biliyorum. Oliver'ın odasında ondan bahsetmemeye dikkat ettik ama bilincini kaybetmeden önce onun öldüğünü biliyor olabilirdi. Ayrıca, o bir ikiz. İşin içinde bir sezgi var.

"Hayır, sanmıyorum. İlk uyandığında kafeteryada kahve içiyordum ama odada bir hemşire vardı. Hemen bir doktor getirdiler ve kendisini muayene etmelerine izin verdi. Beni koridorda beklettiler ama onları duyabiliyordum. Nerede olduğunu sordu. Ona tek söyledikleri hastanede olduğu ve iyileşeceğiydi."

Çok üzgün olduğunu öğrenmeme rağmen içimi bir rahatlama kaplıyor. "Konuştu mu? Konuşabiliyor mu?"

"Evet. Sesi kısıktı ama kelimeleri netti."

"Ve sorularına cevap verecek kadar anladı mı?" En büyük korkularımdan biri, beyninde ciddi bir hasarla uyanması ve konuşma ya da anlama yetisini kaybetmesiydi.

"Ona gerçekten soru sormuyorlardı. Bacaklarını ve kollarını hareket ettiriyorlardı, gözlerine bakıyorlardı, bunun gibi şeyler. Ona bir arkadaşının onu görmek için beklediğini söylediler ve sonra beni içeri aldılar."

Sesi titriyor. "Oh, Ella, beni tanımadı. Ona adımı ve elini tuttum. Sanki ona zarar verecekmişim gibi bana bakmaya devam etti. Sonra elini çekti ve çığlık atıp kavga etmeye başladı. Sanki biri şalteri indirmiş gibiydi. Hemşire beni odadan dışarı çıkardı."

Uyandığında yanında olamadığım için suçluluk duygusu omuzlarıma çöküyor. Ne durumda olursa olsun, tekrar kendine geldiğinde orada olacağım.

"İyi misin?" Ona sordum.

"Evet, ama sanırım hemşirenin söylediği gibi eve gideceğim. Beni görünce mi böyle oldu yoksa zaten olacak mıydı bilmiyorum."

"Eve gidip biraz dinlenmelisin. Uyandığında ne yapacağı belli olmaz diye bizi uyarmışlardı. Eminim bunun seninle bir ilgisi yoktur."

"Evet. Bugün hala iyi bir gün, biliyor musun? O uyandı. Yine de onu o şekilde görmek korkunçtu."

"Biliyorum. Gördüğün için üzgünüm ama orada olmana çok sevindim. Etrafında yabancılar varken uyanmamalıydı. Şu an dükkândayım. Onun için birkaç kıyafet falan aldım. Yola çıkıyorum. Eğer beni onunla içeri almazlarsa, tekrar uyanana kadar bekleme odasında kalacağım. Orada olmam gerek."

Telefonu kapattıktan sonra hastaneye gidiyorum. Heather'ın Oliver'a atanan gece hemşiresi olduğunu görmekten mutluyum. Nazik ama saçmalamayan biri. Heather ve Danny adında başka bir hemşire en başından beri Oliver'ın yanındalar.

Heather'ın yüzü beni gördüğünde gülümsemeyle aydınlanıyor. "Dr. Siva seni aradı mı?"

"O yaptı." Tori'yle telefonu kapattığımız anda telefonum çaldı. Onun verdiği haberin aynısını bana da verdi. "Hâlâ uyuyor mu?"

Odasına kadar bana eşlik etti. "Evet, ama bu akşam tekrar uyanabilir. Koma sonrası bu ilk günlerde tahmin etmek zor."

"Onunla kalabilir miyim? Yalnız uyanmasını istemiyorum."

"Ancak gözlerini açarsa bana haber verebilirsiniz. Davranışları tahmin edilemez olacaktır."

"Yapacağım," söz veriyorum.

Oliver geçen haftadan farklı görünmüyor. Tüm bandajları çıkarılmış ve görünür yaraları iyileşmiş. Kurşunun verdiği hasarı onarmak için yapılan ameliyattan kalan yara izi boynunun bir tarafını boydan boya çiziyor. Kafatasındaki hem ameliyattan hem de drenaj tüpünden kaynaklanan yara izlerinin üzerinde saçları çıkmaya başlamış. İki aydan uzun süredir sadece bir beslenme tüpüyle beslendiği için acı verecek kadar zayıflamış.

Huzur içinde uyuyor ve eşyalarını yakındaki dolaba yerleştirirken ben de sessizim. Aklıma ona bir telefon almam gerektiği geliyor. Uyandığında, bana ihtiyacı olduğunda iletişim kurabilmesini istiyorum.

Beklemek için köşedeki küçük koltuğa oturuyorum. Saatler geçiyor ve gözlerim kapanıyor. Ne kadar uyukladığımdan emin değilim ama bir şey beni sarsarak uyandırıyor ve Oliver'ın bana baktığını görüyorum.

"Oh, uyanmışsın. Hey," diyorum usulca, doğrulup. "Nasıl hissediyorsun?"

Gözleri açık uyuyor olabilir diye düşünmeye başlayana kadar bana bakıyor. "Bilmiyorum, yorgunum. Yorgunum. Başım ağrıyor."

Hışırtılı sesi gözlerimi yaşartıyor ve ağlamamak için elimden geleni yapıyorum. Onu korkutmak istemiyorum. Uyandığını ve acı çektiğini söylemek için hemşirenin ziline basıyorum. Hemen yanına gidip elini tutmak istiyorum ama Tori'nin söylediklerini aklımdan çıkarmıyorum. Geçen sefer paniklemişti.

"Susadım."

Yakınlarda bir sürahi buzlu su duruyor, ben de ona bir fincan dolduruyorum. Yaklaştığımda beni dikkatle izliyor. Elleri bardağı alamayacak kadar titriyor, bu yüzden o birkaç yudum alırken pipeti dudaklarına tutuyorum.

Hemşire içeri giriyor ve bize doğru gülümsüyor. Kendini ona tanıtıyor ve ben köşede dururken onun hayati bulgularını almasına izin veriyor. "Hayati değerler iyi. Geri dönmene çok sevindik. Arkadaşın Ella burada senin bekliyordu."

Ona göz kırpmıyor. "Ne oldu?"

Aman Tanrım. Ona ne zaman söyleyeceğiz?

Görünüşe göre cevap henüz değil. "Yaralıydın ve seninle ilgileniyorduk. Çok daha iyi durumdasın. Doktor seninle konuşmak ve sorularını yanıtlamak için yolda, tamam mı?"

Başını sallıyor ve yüzündeki şaşkınlık ifadesi kalbimi parçalıyor. "Sana acını dindirecek bir şey vereceğim." Beni izliyor serumuna enjekte ederken yüzündeki buruşukluk biraz yumuşar.

Doktor içeri girer ve uykusundan uyandırıldığı bellidir. Yeterince adil, gece yarısını geçti. Yaptığı ilk şey odadan çıkmamı istemek oldu. Tartışmak cazip geliyor. Yapmak istediğim son şey gitmek ama Oliver'a öncelik verdiğini biliyorum, tıpkı vermesi gerektiği gibi.

Oliver'a bakıyorum. "Hemen dışarıda olacağım, tamam mı?"

Cevap vermiyor, sadece bir halüsinasyon olabileceğimi düşünüyormuş gibi bana bakıyor. Koridora adımımı atar atmaz gözyaşları dökülüyor. "O uyandı, Den," diye fısıldıyorum. "Keşke burada olsaydın."

Kendimi ağlamaya bıraktıktan sonra tuvalette yüzüme biraz su çarpiyorum ve makineden bir fincan kahve alıyorum. Tadı acı çamur gibi ama kafeine ihtiyacım var.

Doktor işi bittikten sonra beni odasına geri almak yerine benimle konuşmak istiyor. Sakin olmamı ve onu üzecek bir şey söylemememi tembihledi.

"Soygunu hatırlamıyor mu?" Ben soruyorum.

"Şu anda hiçbir şey hatırlamıyor. Bana adını ya da nerede yaşadığını söyleyemiyor." Elini koluma koydu. "Bu alışılmadık bir durum değil. Özellikle de olayla ilgili hafıza kaybı. Şu anda kırılma durumunda. Bugün söylediklerinizi yarın hatırlamayabilir. Sabırlı ol ve alışması için ona birkaç gün ver. Yönelim bozukluğunun çoğu geçecektir. İşlev düzeyini ve ne ölçüde rehabilitasyona ihtiyaç duyacağını görmek için testler yapacağız. Konuşması

Kollarını ve bacaklarını çok az zorlukla hareket ettirebilmesi de iyiye işaret. Birkaç gün içinde daha çok şey öğreneceğiz."

"Onu ziyaret edebilir miyim? Onu daha da kötüleştirmek istemiyorum ama-"

Başını salladı ve bana nazik bir gülümseme verdi. "Hatırlayamasa bile onu seven insanlar olduğunu bilmek onun için iyi bir şey. Size karşı kavgacı davranırsa telaşlanmayın. Bu korku ve hayal kırıklığıdır."

"Anlıyorum."

Odasına geri dönmek korkutucu ve eğer ben böyle hissediyorsam, onun dehşetini hayal bile edemiyorum. Acı içinde uyanmak ve tanımamak, kendini bile.

Hemşire bizi yalnız bırakıyor ve ona ihtiyacımız olursa aramamı söylüyor. Oliver yatağında yatıyor, önündeki duvara bakıyor. Yatağına yaklaştığımda gözlerini bana dikti.

"Bir bardak daha su ister misiniz?" Aradaki buzları eritmek için aklıma gelen tek şey bu. İçimde sormadığım o kadar çok soru var ki. Birincisi, neden The Stop Along'daydın?

"Evet, lütfen," diye yanıtlıyor. Eskisi kadar hareketli değil, muhtemelen anksiyete için verdikleri şey yüzünden. Sandalyeyi yatağının kenarına çekiyorum ve su bardağını pipete ulaşabileceği şekilde tutuyorum.

"Hemşire arkadaşım olduğunu söyledi. Adını bilmiyorum. Benimkini söyledi ama hatırlamıyorum." Sesindeki korku titremesi kalbimi tırmalıyor.

"Ben Ella. Sen de Oliver'sın." Elini tuttuğumda direnmiyor. "Çocukluğumuzdan beri arkadaşız."

Başını sallar. "Hatırlamıyorum. Bu bir rüya olabilir. Belki hâlâ uyuyorumdur." Şimdi daha çok kendi kendine konuşuyor.

"Çok şey yaşadın. Kendini toparlaman birkaç gün sürebilir. Korkutucu olduğunu biliyorum ama endişelenmemeye çalış. Güvendesin ve iyi olacaksın."

Bana bakmak için başını çevirdi. "Çok yorgunum."

"değil. Uyuyabilirsin. Yakında kendini daha iyi hissedeceksin."

Elimi sıktı. "Bir süre daha kalacak mısın?"

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Vücudu derin bir iç çekişle gevşer gibi olur ve gözlerini kapatır. Saniyeler sonra göğsü eşit nefeslerle inip kalkıyor. Koltuğuma çekilirken gözyaşlarımı sessiz tutmaya dikkat ediyorum.

Önümüzdeki birkaç ayın neler getirebileceği konusunda dehşete düşüyorum. Yaralarının boyutu ne olacak, ama bana güvenmiş olması ve kalmamı istemesi şimdilik yeterli. O hâlâ Oliver.

"Onu yakaladım Alden," diye fısıldıyorum ve geceyi koltuğumda geçirmek üzere arkama yaslanıyorum.

BÖLÜM 15

Oliver'ın hafızasının geri geleceğine dair umudum bir hafta ve ardından bir hafta daha geçtikçe hızla kayboluyor. Onu her gördüğümde farklı biri gibi görünüyor. Bazen beni gördüğüne seviniyor, diğer günlerde ise dışarı çıkmam için bağırmadan önce kapısından içeri zar zor girebiliyorum. Bu olduğunda, ona uyuyorum, ama her zaman geri döneceğimi bildiğinden emin oluyorum.

İzlemek ve yardım etmek için yapabileceğiniz hiçbir şey yokmuş gibi hissetmek zor. Bu öğleden sonra içeri girdiğim anda bana ters ters baktı. Hemşire, fizik tedavide özellikle zor bir sabah geçirdikten sonra zor bir gün geçirdiği konusunda beni uyardı. Bu ruh halindeyken onu yalnız bırakmanın daha iyi olduğunu öğrendim, tercih ettiği gibi, ona getirdiğim öğle yemeğini bıraktım.

Onunla yemek yemek yerine yemeğimi mezarlığa götürüyorum ve Alden'in mezarının yanına oturuyorum. "Dün burada olamadığım için özür dilerim," diyorum çizburgerimi açarken. "Oliver beri çok yoğunum. İş randevuları ve hastane arasında mekik dokuyorum. Yakında onu şehrin diğer ucundaki bir rehabilitasyon merkezine taşıyacaklar. Bazı yönlerden daha iyiye gidiyor. Yürüteç kullanması gerekiyor çünkü dengesi bozulmuş ve iki ay komada kaldığı için kasları zayıflamış. Doktorlar bazı alanlarda diğerlerinden daha hızlı ilerleme kaydedeceğini söylüyor."

Yemeğimden bir ısırık alıyorum ve Alden'in yanımda oturup benim gevezeliğimi dinlediğini hayal ediyorum. "O hiçbir şey hatırlamıyor, Den. Ne seni, ne beni, hatta ne de kendisini. Doktorlar bunun nadir olmadığını söylüyor. O

hala iyileşiyor ve önünde uzun bir yol var. Anılarının ona geri geleceğini düşünüyorlar. Sadece zaman vermemiz gerekiyor. Onun acı çekmesini izlemek çok zor. Elleri titriyor, migreni var, kelimeleri düşünmekte zorlanıyor. Ruh hali dengesiz ve çok öfkeli. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Keşke burada olsaydın. Seni dinlerdi. Onunla nasıl konuşacağını bilirdin."

Bir yaban arısı etrafımda tembelce süzöldükten sonra birkaç gün önce yerleştirilen yeni mezar taşının üzerine konuyor. Parlak siyah mermer üzerinde Alden'in adı ve tarihiyle birlikte küçük bir motosikletin gravürü yer alıyor. Erkeksi ve güzel. Sanırım hoşuna giderdi.

İlk başta buraya çok üzücü olabileceğini düşündüm ve başlangıçta öyleydi de. Ama böyle günlerde, havanın güzel olduğu zamanlarda, mezarlığın huzuru ve sessizliği beni çok rahatlatıyor. Ve Alden'la hayatım hakkında konuşurken.

Ona dün fotoğrafını çektiğim sevimli ikiz bebeklerden ve bebeklerden birinin babasının koluna beziyle sıçtığı o komik andan bahsediyorum. Bu hikayeye bayılırdı.

Bir e-posta Oliver için aldığım yeni telefonun evime teslim edildiğini bildiriyor. Öğle yemeğimi bitirip vedalaştıktan sonra işe dönmeden önce uğrayıp telefonu alıyorum.

İki boudoir seansı ve bir doğum çekiminden sonra hastaneye geri dönüyorum. Umarım Oliver daha iyi bir ruh halinde olur.

Oliver'ın odasına girdiğimde ve Dedektif Ramos yatağın yanında durduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Ne oldu? Ne oldu?" diye sordum.

İlk defa dedektifin gülümsediğini görüyorum. "Bir tutuklama yaptık. Oliver'a şahsen haber vermek ve şüpheliyi tanıyıp tanımadığını görmek istedim."

Oliver başını sallar. "Kimseyi tanımıyorum," diye homurdanıyor.

Dedektif bana bir sabıka fotoğrafı gösterdi. Adam halka açıklanan eski sabıka fotoğrafından biraz farklı görünüyor. Saçları daha kısa ve sakalı var, ama bu o. Connor Warren. Alden'in ölümünden ve Oliver'ın yaralanmasından sorumlu olan adamlardan biri.

"Cüzdandaki parmak izi onun muydu?" Ben sordum.

"Evet. Hiç şüphe yok. O elimizde. Daha iyi haberlerim var. Diğer adamın kuzeni Dean Warren olduğu tespit edildi. Biz

Onun için de bir arama emri var ve fotoğrafı bu gece medyaya dağıtılacak."

Elim hıçkırığımı bastırmak için çok geç ağzıma gitti. Aylar sonra adalete kavuşacağımıza dair umudumu kaybetmeye başlamıştım. Ben derin bir nefes alırken Dedektif Ramos sırtımı sıvazladı. "Teşekkür ederim." Şok ve rahatlama içinde söyleyebildiğim tek şey bu. Kuzen için an meselesiydi.

"İki cinayet ve silahlı soygunla suçlanıyor. Sabıkası bir mil uzunluğunda. Yargıcın kefaletle serbest bırakmasına imkan yok."

"Onu nasıl buldun?" Ben sordum.

"Connor'dan bir bebeği olan genç bir kadın ihbar hattını aradı. Çocuğu ziyarete geleceği zaman bize haber verdi ve biz de onu bekliyorduk. Kuzenini de tanıyor ve ödül den yararlanmak umuduyla ikisini de ihbar etti."

"Bu onun," diye bağıyorum.

Dedektif Ramos başını sallar. "Onunla temasa geçip haber vereceğim. Hâlâ firarda olan kuzeninden korktuğu için ismini medyaya vermememizi istedi."

"Bu anlaşılabilir bir durum. Ona iletmeniz için kasiyer çekini getireceğim. Lütfen ne kadar minnettar olduğumuzu bilmesini sağlayın."

"Ben yaparım." Sessiz kalan Oliver'a bakar. "Daha iyi olduğunu gördüğüme sevindim."

"Teşekkür . Nedenini söyledi mi? Bizi neden vurduğunu?"

"Hayır, o olmadığını söylemek dışında konuşmuyor. Benim fikrimi soracak olursanız, bu yanlış giden bir soygundu. Silahlı müşteri onlara ateş etti ve oradan sonra her şey cehenneme döndü. Sen ve Alden arada kaldınız. Yanlış zamanda yanlış yerdediniz."

Dedektif Ramos gittikten sonra oda sessizliğe gömülür. "Sen iyi misin?" Oliver'a soruyorum.

"Öyle olduğunu varsayalım. Bu hiçbir şeyi değıştirmez. Hâlâ durumdayım.

Sabah beni bir rehabilitasyon merkezine nakledecekler."

Elini tuttuğumda direnmiyor. "Bunu yaşadığın için üzgünüm. Cehennem gibi olduğunu biliyorum. Ama umursamana ihtiyacım var Oliver. İyileşmek için çok çalışmana ihtiyacım var, böylece bu şerefsizlerin ailemize yaptıklarının bedelini ödemelerini sağlamama yardım edebilirsin."

"Beni hala ziyaret edecek misin?" diye sorduğunda öfkeli ifadesi titriyor ve altında saklanan kırılganlığı gösteriyor.

"Yüzümü görmekten bıkana kadar."

Oliver iyileşmesi için yaptığım ricaları ciddiye alıyor gibi görünüyor. Fizyoterapisti ona övgüler yağıdırıyor, ne kadar sıkı çalıştığını ve ne kadar hızlı ilerlediğini övüyor. Her ziyaretimde değişiklikleri görebiliyorum. Hepimizin hafife aldığı şeyler için mücadele etmesini izlemek zor. Kendini besleyebilmek, kendi gömleğinin düğmelerini ilikleyebilmek ya da düşme korkusu olmadan yürüyebilmek gibi.

Her gün ziyaret ediyorum, sadece bağırp çağırarak ve ayrılmak için bile olsa. İyileştikçe o günler azalıyor ve ben bunu kişisel olarak algılamıyorum. Günde saatlerce fiziksel ve zihinsel egzersizler yaptıktan sonra çok yorgun düşüyor. Buna bir de kendisi ya da soygundan önceki hayatı hakkında hiçbir şey hatırlayamamanın verdiği stres ve hayal kırıklığını ekleyin. Tabii ki kızgın ve üzgün. Haftalar geçtikçe bu konuda herhangi bir ilerleme kaydedemedikçe ruh hali daha da kötüleşiyor. Doktorlar bunun iyileşme sürecinin bir parçası olduğunu ve ona zaman tanımam gerektiğini söylüyorlar. Beyni hala iyileşiyor. Onu bir psikiyatristle görüştürmeye çalıştılar ama işbirliği yapmıyor. Bu kadar mutsuz olmasından nefret ediyorum.

Uzun bir gün oldu. Tori daha önce arayıp Oliver'ı ziyaret etmeye çalıştığını ama Oliver'ın onu kabul etmediğini söyledi. Muhtemelen benim için de aynısı olacaktı, bu yüzden onun yerine eve gittim. Onu daha sonra arayıp kontrol edeceğim. Telefonuyla fazla vakit geçirmiyor çünkü ekrana bakmak migrenini tetikliyor. Rehabilitasyondaki ilk iki haftasında iki nöbet geçirdi ve şimdi ilaç tedavisiyle kontrol altına alınmış gibi görünseler de başka bir nöbeti tetiklemekten endişe ettiğini biliyorum.

Karnım gurulduyor, bugün öğle yemeğini atladığımı hatırlatıyor. Yemek pişirmekle uğraşamayacak kadar yorgunum. Bunun yerine donmuş bir pizza hazırlıyorum, sonra da yemek için televizyonun karşısına geçiyorum. Dikkatimi çekecek hiçbir şey yok ve yemeğimi bitirdikten sonra televizyonu kapatıyorum.

Hava kararıyor. Bu günün en zor zamanı. Akşamları, ışık kaybolup etrafımdaki dünya kapandığında, o zaman gerçekten hissediyorum. Sadece burada birini istediğim zaman.

Başımı arkaya yaslayıp iç geçiriyorum. "Dört ay oldu, Den. Bu mümkün görünmüyor," diye mırıldanıyorum tavana. "Sensiz dört ay."

Genellikle böyle zamanlarda dikkatimi dağıtmaya çalışırım ama işe yaramaz. Bu gece boş evin sessizliğini duyuyorum. Televizyondan ya da çalabileceğim herhangi bir müzikten daha yüksek. İçimden geliyor, göğsümde sıkışıp kalmış.

Telefonum çalınca irkiliyorum ve Oliver'ın rehabilitasyon merkezinden arandığını görünce midemde endişe patlaması yaşıyorum. Oliver cep telefonundan arardı. Bir sorun var.

"Alo?"

"Alo, Ella ile mi görüşüyorum?"

"Evet." Freya'nın sesini tanıyorum. Oliver hastaneye yatırıldığından beri gece hemşiresiydi. "Neler oluyor Freya? O iyi mi?"

"Tıbbi tavsiyelere uymayıp ayrılmakla tehdit ediyor. Dr. Gable şu anda onunla birlikte, onu ikna etmeye çalışıyor. Başarılı olacağından emin değilim. Sizi dinleyebileceğini düşünmüştüm."

"Yola çıkıyorum."

Siktir.

Neyse ki rehabilitasyon merkezine arabayla sadece on beş dakika. On dakikada varıyorum.

Oliver odasının köşesindeki sandalyede oturuyor. Eşyalarını çoktan toplamış ve tamamen giyinmiştir.

Dr. Gable beni selamlıyor. "Merhaba Ella, biz de Oliver'ın seçeneklerini tartışıyorduk. Bu gece pek mutlu değil."

Oliver dişlerini sıkarak, "Benim hakkımda yaramaz bir çocukmuşum gibi konuşma," diyor. Onu suçladığımı söyleyemem. Kulağa patronluk taslıyormuş gibi geliyordu.

Ayağa kalkıyor ve odanın diğer ucuna doğru yürüyor. Dengesini yeniden kazanmış ve burada kaldığı altı hafta içinde çok daha güçlenmiş. Adımlarını hızlandırmaya başlıyor ve gözlerindeki bakış, kafese kapatılmış bir hayvanınki gibi. Ani bakışı beni iğneliyor.

Parmağını Dr. Gable'a doğru uzatıyor. "Tıbbi kararlarımı sizin verdiğinizizi söylüyor. Ayrılmak için imzanıza ihtiyacım varmış, yoksa beni geri dönmeye zorlamak için yetkililerle temasa geçeceklermiş."

Beni o otobüsün altına attığınız için teşekkürler, Dr. Gable. Ona tehditlerin işe yaramayacağını söyleyebilirdim. Sessizliğimi onay olarak kabul ediyor.

Derin bir nefes alarak göğsü kabarıyor yüz yüze gelene kadar adımlarını hızlandırıyor. "Ayrılmak için imzanızı istemiyorum. Tıbbi vekaletnameyi serbest bırakan imzanı istiyorum. Artık kendi kararlarımı verebilirim."

Güçlü olma zamanı. Onu incinmiş ve kızgın görmekten ne kadar nefret etsem de, onun için en iyisini yapmalıyım. Ama en iyisi ne? Burada kalmaya zorlanırsa ne kadar ilerleme kaydedecek? Burayı bir hapisane olarak görecektir ve ya tamamen işbirliği yapmaz hale gelecek ya da yine de çekip gidecek. Hafızası yerine gelmedi diye deli ya da ne istediğini bilmeyen biri değil. Mantıklı düşünebilir ve duyguları şu anda olduğu gibi onu bunaltmadığında bunu yapabilir.

Sesimi sakın tutarak cevap veriyorum. "Şu anda kendin için en iyi kararları verebilecek kapasitede olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet. Ne zaman yatacağının, ne zaman kalkacağının, ne yiyeceğinin ya da ne zaman dinleneceğinin söylenmesine ihtiyacı olan bir çocuk değilim. Benden bu kadar."

"Yani, vereceğin ilk karar bu mu olurdu? Buradan ayrılmak."

Çenesi sertleşir. "Ben gidiyorum. Evraklarda ne yazdığı umurumda değil."

"gitmek istiyorsanız, nihayetinde kimse sizi durduramayacaktır." Bu tam olarak doğru değil. Onu sakinleştirebileceklerine eminim. Ama gerçekte nasıl işlediğinden emin değilim. Ben onun tıbbi vekili olduğumda hala komadaydı. Bu kararları kendi başına veremezdi. Muhtemelen beni o belgeden kendisi çıkarabilir. Yetersiz bulunup hastaneye yatırılmış falan değil.

Sözlerime hak vermiş görünüyor, ta ki ben devam edene kadar. "Söyle bana Oliver, nereye gideceksin?" Sanki bunu hiç düşünmemiş gibi gözlerini kırıştırıyor. *Buradan uzaklaşmak* onun tek amacı gibi görünüyordu. "Buradan çıktığında nereye gideceksin? Eve mi? Nerede yaşadığını biliyor musun? Nerede çalıştığını biliyor musun?"

Yüz ifadesi öfkeden sıkıntıya dönüşüyor. Bundan nefret ediyorum ama gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyor. "İlaçlarını alabilecek misin, zamanında alabilecek misin, terapiye gidebilecek misin? Yapabilecek misin?"

Kendi yemeğinizi kendiniz mi yapacaksınız, gitmeniz gereken yere kendiniz mi gideceksiniz? Başka bir nöbet geçirdiğinizde ya da migreniniz gözlerinizi açamayacak kadar kötü olduğunda ne yapacaksınız?"

"Siktir!" diye bağırır ve tekrar volta atmaya başlar. Sandalyeye çöküyor ve başını ellerinin arasına alarak eğiliyor. "Benim bir evim yok. Hiçbir şeyim yok."

Önünde diz çöküyorum. "Senin var. Kesinlikle bir evin var. Arkadaşların ve başarılı bir işin var. Geri dönebileceğin harika bir hayatın var Oliver. Bunun için çok çalıştın. Harika bir iş başardın ve seninle gurur duyuyorum."

Sözlerimin yerine ulaşıp ulaşmadığından emin değilim. Sessiz kalıyor, başını tutuyor. Stres, semptomlarının çoğunu ortaya çıkarıyor ve muhtemelen bir migrene doğru ilerliyor.

"Dr. Gable, şu anda aldığı terapiler ve tedaviler, bunların hepsi ayakta tedavi bazında gerçekleştirilebilir mi?" diye sordum.

Bu onun beklediği bir soru değil. "Bu noktada bunu tavsiye edeceğimi söyleyemem."

"Bunu anlıyorum. Bunun mümkün olup olmadığını soruyorum."

Kendi kendine beslenebiliyor, ellerindeki titreme geçmemiş olsa da terapi ve ilaçlar sayesinde çok daha iyi durumda. Yardımsız yürüyebiliyor, kendi kendine yıkanabiliyor, kendi kendine giyinebiliyor. Belki bunu hastane ortamı dışında da yapabiliriz.

Dr. Gable benimle konuşmayı bırakıp Oliver'a döndü. "Başka bir nöbet geçirebilirsin. Geçirdiğin panik ataklar çoğunlukla aşırı uyarılma ve stresten kaynaklanıyor. Bunaldığında yönünü şaşırabilirsin. Yalnız kalmak senin için güvenli değil."

"Yalnız olmayacaktı."

Cevabım Oliver'ın başını kaldırmasına neden oldu. "Bana güveniyor musun?" Ona soruyorum.

Başını sallıyor ve fısıldıyor, "Güvendiğim tek kişi sensin."

"O zaman bir uzlaşmam var. Henüz kendi başına olmaya hazır değilsin. Bunun berbat bir şey olduğunu biliyorum ama doktor bu konuda haklı. İyileşme sürecin devam ederken gel ve benimle kal."

Tori ve ben son zamanlarda Oliver rehabilitasyon merkezinden çıktığında ne yapacağımızı tartıştık. Umudumuz, Oliver'ın

ve biz onu kontrol ederken evine geri dönebileceğini söyledi. Burada bir ya da iki ay daha kalsa bile bu gerçekleşmeyebilir. İkimiz de, bir misafir odam olduğu ve yalnız yaşadığım için, taburcu olduktan sonra benimle kalmasının daha mantıklı olacağı konusunda hemfikir olduk. O ve Paul gerektiğinde yardım edeceklerdi. Ben sadece bu yedek planı erkenden uygulamaya koyuyorum.

"Bayan Booth, tüm saygımla söylüyorum, hayatına geri dönmeden önce iyileşmek için güzel ve huzurlu bir yere ihtiyacı var."

"Ona bunu verebilirim. Sizin ve buradaki personelin onun için yaptığı her şey için minnettarım. Ama bence onun ruh sağlığı da önemli ve burada mutlu değil."

Dr. Gable bu fikirden pek hoşlanmaz. "Oliver, yapmak istediğin bu mu?"

"Evet."

"Yine de tıbbi tavsiyeye aykırı olarak gidiyor olacaksınız ve bunu onaylamak için ikinizin de imzasına ihtiyacım olacak. Ancak ayakta tedavi programımız aracılığıyla tedavi edilmenizi sağlayacağım. Yarına kadar reçetelerinizi dolduramayacaksınız, bu yüzden sabah işleri yoluna koyana kadar kalmanızı şiddetle tavsiye ederim."

"Öyle yapacağım. Teşekkür ," diye yanıtlar Oliver.

Doktor gider gitmez Oliver derin bir nefes alır ve omuzları biraz düşer. Rahatlamanın resmidir.

"Başın ağrıyor mu?" diye sordum. "Hayır, sadece yorgunum."

"Personeler cehennemi yaşattığın ve buradan çıkmak için savaştığın yoğun bir gün geçirdin," diye takılıyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor ve dudaklarında minik bir gülümseme belirliyor. "Teşekkür , Ella. Her şey için. Hayatını bölmek zorunda olduğumu biliyorum."

Ayağa kalktı ve ben de onu kucakladım. "Hiçbir şeyi bölmüyorsun. Bence bu ikimiz için de iyi olacak. Benim evim çok yalnız. Ayrıca büyüdüğümüz mahallede, senin çocukluğunun geçtiği evin karşısında oturuyorum. Hazır olduğunda, eskiden gittiğin bazı yerleri ziyaret edebilir ve bunun hafızana yardımcı olup olmadığını görebiliriz."

Freya, Oliver'ın gece ilaçlarıyla içeri girer. "Seni buralarda özleyeceğiz ama sanırım emin ellerdesin."

Bizimle birkaç dakika sohbet etmek için kalıyor. Oliver'ın iyi olduğundan ve kaçan bir kedi gibi kapıdan fırlamayacağından emin olduktan sonra sabah erkenden döneceğime söz veriyorum ve eve doğru yola çıkıyorum. Birdenbire yapacak bir sürü işim oluyor.

BÖLÜM 16

Oliver birkaç gün önce onu rehabilitasyon merkezinden aldığımdan beri çok daha iyi bir ruh halinde. Tori ve Paul ikimize de çok yardımcı oluyorlar. Ben çalışırken ya da onun için çok zor olan işleri halletmem gerektiğinde Oliver'la kalmaya gönüllü oluyorlar. Tüm müşterilerimin randevularını sabahları için yeniden planlamayı başarıyorum, böylece günün çoğunda Oliver'la birlikte olabiliyorum. Hem Tori hem de Paul akşamları çalıştıkları için bu işe yarıyor.

Misafir odam artık Oliver'ın ve burada rahat görünüyor. Onu haftada üç sabah işe gitmeden önce bilişsel ve fiziksel terapi için rehabilitasyon merkezine bırakıyorum. Eğer hala çalışıyorsam, Tori onu daha sonra öğlen saatlerinde alıyor ve benim dönmemi beklerken evimde öğle yemeği yiyorlar.

Bugün eve geldiğimde saat biri biraz geçiyordu ve üçünü mutfakta gülüşürken buldum. Paul masada Oliver'ın yanında oturuyor, Tori ise ocağın başında duruyor.

"Hey, bu kadar komik olan ne?" Buzdolabından bir içecek alarak soruyorum. Oliver'ın dudakları yukarı kalktı. "Tori'ye sor. Paul'ün başı dertte."

"Ben yetişkin bir adamım. Başım belaya girmez." Paul alay eder. Tori ona bir bakış atar ve sandalyesini daha uzağa çeker. "Çocuklardan hoşlanmadığım konusunda seni uyarmıştım."

Tori elindeki maşayı ona doğru tutuyor. "Bu beni böyle utandırabileceğin anlamına gelmiyor." Bana bakıyor. "BLT ister misin? Neredeyse hazır."

"Hayır teşekkürler, ben yedim." Komplocu bir tavırla sesimi alçaltarak masanın üzerine eğildim. "Sen ne yaptın?"

Tori sobaya yaslanır. "Sana ne yaptığını söyleyeyim. Dışçide bir randevum vardı ve onu yanımda götürmek gibi bir hata yaptım."

"Moral desteği için oradaydım!"

"Bu bir temizlikti!"

Oliver onları eğlenerek izler ve bir patates cipsi atıştırır.

"Her neyse," diye devam ediyor Tori. "İçeride yanlarında iki çocuk olan bir çift Yeni yürümeye başlamışlar. Onlara gerçekten bakmıyorlardı ve her şeye karışıyorlardı. Çocuk çantamı almaya çalıştığında onu korumak zorunda kaldım. Küçük kız nedense sürekli Paul'un ayakkabısını çözmeye çalışıyordu. Korkunç bir çifttiler. Sonunda annesi telefonda başını kaldırıp Paul'ün kucağına tırmanmaya çalıştığında onu almaya gelecek kadar uzun süre baktı. Ona ne dediğini söyle, Paul."

Paul ellerini kaldırıp başını sallıyor ve gülümsemesini bastırıyor.

"Anneye bakıyor ve 'Ah, ne tatlı bebekler' diyor. Ama ben genellikle birine yirmi beş adım mesafede izin verilir."

"Aman Tanrım." Su neredeyse burnumdan akacak ve Oliver omuzları titreyerek ağzını kapatıyor.

"Anne iki çocuğu da kaptığı gibi bekleme odasının diğer ucuna geçti ve sanki onları çalacakmışız gibi onları korudu."

"Bu korkunç," diye gülüyorum. "Ve dahice."

Tori, Oliver'ın önüne bir BLT, Paul'ün tabağına da bir tane daha koymadan önce bana gözlerini deviriyor. "Onu cesaretlendirme."

Paul omuz silkiyor ve sandviçi alıyor. "Her zaman işe yarar."

Tori arkasını döner ve ona bakar. "*Her zaman mı?* Bunu daha önce de mi yaptın?"

Paul'ün gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor. "Ben... yanlış konuşmuş olabilirim."

Tori sandviçini aldı ve oturdu. "Eve erken gelmişsin." "Müşterimin doğum sancısı tuttu. Yeni doğan fotoğrafları için yeniden plan yaptık. birkaç hafta içinde. Ayrıca erkek arkadaşını asla stüdyoma getirme."

Herkes gülüyor ve Oliver'ın katıldığını görmek güzel. Onu buraya getirmekle doğru kararı verdiğime eminim.

Tori ve Paul gittikten sonra Oliver'a biraz yürümek isteyip istemediğini soruyorum. "Sana göstermek istediğim bir yer var, bazı anıları tetikleyebilir."

"Evet, gidelim."

Dışarı çıktığımızda, sokağın karşısındaki evi gösterdim. "Sana o evde büyüdüğünü söylemiştim. Şu anda boş. Yeni sahibi genelde kiraya veriyor. Etrafa bakmak için anahtarları alıp alamayacağımızı sormak için onları aradım. Geri aramalarını bekliyorum."

Çocukluğunun geçtiği eve bakarak başını sallıyor. "Burayı tanıyamadım."

"Sorun değil. Çocukken ağaç evimizde çok zaman geçirirdik. Oradan başlayabileceğimizi düşündüm."

Sıcak, güneşli bir gün ve ormanda yürümek zamanda geri adım atmak gibi hissettiriyor. Ağaçların kokusu, ayaklarımın altındaki yumuşak zemin. Eski patikamız kullanılmadığı için solmuş ve büyümüş ama yolumu gözüm kapalı bile bulabilirim.

Sessiz kalıp kuşları ve ağaçların arasından geçen rüzgârı dinliyoruz. Yürüyüşümüz kasıtlı olarak yavaş. Sadece Oliver'ı yormak istemediğim için değil. Etrafı özümsemek için zamana ihtiyacı var. Kim bilir hangi görüntü ya da ses her şeyi geri getirebilir.

"Burası çok güzel," diye mırıldanıyor Oliver.

"Öyle. Mahalle ile otoyol arasında küçük bir ormanlık alan ama bizim için dünyanın en güzel yeri. Özellikle de burası." Hala yayılan meşenin içinde duran ağaç evi işaret ediyorum.

Alden ve ben mahalleye geri hemen sonra, hala ayakta olup olmadığını görmek için geldik. Onu iyi durumda bulunca çok heyecanlanmıştı. Ona bakarken takındığı sırtışı görebiliyorum ve sesi zihnimde yankılanıyor. *"Bunu çocuklarımız için tamir edeceğim."*

"Ella? İyi misin?" Oliver soruyor.

"Ben iyiyim. Burada bir sürü anı var." Dolan gözlerimi siliyorum ve ağaç eve doğru yürüyorum. "Burada birlikte pek çok yaz geçirdik. Sen, ben, Alden ve Tori."

Başını sallayıp merdiveni deniyor, sonra temkinli bir şekilde tırmanıyor ve başını ağaç evin altından sokup etrafa bakıyor. "Benim ağırlığımı taşıyacak kadar sağlam olduğunu sanmıyorum."

"değil. Sadece etrafa bir göz at. Orada hala ne var?"

"Birkaç kasa ve bir sürü boş şişe. Çoğunlukla bira." "Sanırım yerel gençler burayı biliyor."

"Öyle görünüyor." Ben ağaca yaslanıp anılar tarafından aşağı çekilmemeye çalışırken o birkaç dakika orada kalıyor. Oliver için bir şey tetiklemiyor olabilir ama benim için kesinlikle tetikliyor.

"Bir şey hatırlıyor musun?"

Tekrar aşağı iniyor. "Hayır, buraya hiç gelmemişim gibi hissediyorum."

Zaten buradayız, vazgeçmeden önce biraz daha ilerleyebiliriz. "Hadi dereye gidelim."

"Bir dere mi var?"

Ormandan tekrar geçmeye başladığımda beni takip ediyor. "Eskiden orada yüzerdik, bazen de yüzerdik ama hiç derin olmazdı. Bir sürü kurbağa vardı. Sen ve Alden gelip babanın yem olarak kullanması için küçük balıklar yakalardınız."

Hatırladığımdan daha küçük. Son zamanlarda yağmur yağmadığı için dere sığ. Bir yerin bu kadar acı vermesi inanılmaz. Burada tek hissettiğim Alden.

Ben bankta oturuyorum, Oliver da oturuyor. İkimiz de huzurlu ortamın tadını çıkararak düşüncelere dalmıştık.

Ayakkabılarını çıkarıyor ve ayaklarını suya sokuyor. "Bu korkutucu," diyor. "Tüm bu düşüncelerin ve anıların kafamın içinde saklandığını ve onları asla bulamayabileceğimi bilmek. Ve bazılarının hiçbir anlamı yok. Mesela telefonumu nasıl kullanacağımı ve derenin dibinin ayaklarımda nasıl bir his yaratacağını biliyordum ama bunların hiçbirinin var olduğunu bilmiyordum."

"Bunun ne kadar kötü bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Cesaretin kırılmasın. Hazır olduğunda görmen gereken pek çok yer ve tanışman gereken pek çok insan var."

"Ben hazırım. Kim olduğumu hatırlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım." Elleri bir çubuk alıp dereye daldırarak yüzey boyunca desenler çizmekle meşgul. "Doktorların bazı şeyleri kendi başıma hatırlamamın daha iyi olacağını söylediklerini biliyorum ama bana ailemden bahseder misin? Nasıl öldüklerini biliyorum ama başka pek bir şey bilmiyorum."

"Sen ve Alden annenize yakındınız. İkiniz de ona izin verdiği ölçüde yardım edip destek oldunuz. Baban sen on iki yaşındayken seni terk etti ve annen seni tek başına büyüttü. Seni çok severdi. Sana Ollie derdi."

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Onun bir resmi var mı sende?" "Var. Evde. Çok güzeldi."

"Babamın bizi terk ettiğini söylemiştin. Ne zaman geri döndü?"

"Birkaç yıl önce, annen öldüğünde. Yıllar boyunca onunla görüşmeye devam ettiniz ama ilişkinizin olduğunu bilmiyorum. Alden'ı üzdüğü için bu konuda konuşmadınız. Seni sevdiğini biliyorum. Sen komadayken elinden geldiğince yanında kaldı."

"Alden ve ben yakın mıydık?"

İkisinin çocukluğuna dair milyonlarca anı aklımdan geçiyor. "Her kardeşin yaptığı gibi kavga ederdiniz ve ikinizin de birbirinizden biraz uzaklaştığınız zamanlar olurdu. Birbirinizden çok farklıydınız, özellikle de gençken. Sen iyi ikizdin. Okulda çok başarılıydın, sorumluluk sahibiydin, zekiydin. Alden vahşiydi. Partici ve risk alan biriydi. Bu yüzden birden fazla kez kafa kafaya çarpıştınız ama Alden'ın senden daha çok sevdiği kimse yoktu. Ve sen de onu aynı şekilde sevdin."

"Onları hatırlayamamaktan nefret ediyorum." İç geçiriyor ve ayakkabılarını tekrar giyiyor. "Ya da beni." Ayağa elindeki çubuğu suya atıyor ve sürüklenmesini izliyor. "Mutlu muydum?"

"Sen de birkaç zor yıl geçirdin. Yaklaşık bir yıl önce bir kız arkadaşından ayrıldın, aynı zamanda babanın kanser olduğunu ve ölümcül olduğunu öğrendin." Telefonumu çıkardım ve yanında durmak için ayağa kalktım. "Ama sen ve Alden yakınlaştınız ve Stokes Brothers'ı çok başarılı bir iş haline getirdiniz." Parmağımı telefonumun ekranında gezdirirken, Stokes Brothers tabelasının altında Alden'la birlikte durdukları bir fotoğrafı bulana kadar beni izliyor. Kollarını birbirlerine dolamışlar ve aynı geniş gülümsemeyi takınmışlar.

Gördüğümde kıpır kıpır oluyor. O günü çok iyi hatırlıyorum. Alden, Oliver'ı eşit bir ortak ve sahip yapmıştı. Gurur yüzlerinde parlıyordu. Hepimiz kutlamak için dışarı çıkmıştık.

Breanna. Gecem, Alden'in beni boşalmak için yalvarttığı uzun, yavaş bir sikişle sona erdi.

Fotoğrafı incelemek için telefonu elimden alıyor ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum. "Evet, sanırım mutluydun."

Bir süre sonra, "Hangisi benim?" diye sorar.

Bunun onun için ne kadar korkunç olduğunu düşünüyorum. Tanımadığınız bir yüzü başkasının üzerinde görmek de bir o kadar tuhaf olmalı. "Sağ taraftasın." Gülümsemeye zorlayarak ekliyorum, "Yırtık kot pantolon ve solmuş tişörtle ölüme yakalanmazdın. Senin tarzın çok daha düzgündü."

Telefonu bana geri verdi ve ormanda yürüyüşe başladık. Evime dönene kadar ikimiz de sessizdik. "Yorgun musun?" Bugün fizik tedavi gördü ve şimdi de ormanda yürüyüş yapıyor.

"Hayır, ben iyiyim."

Gülümsemesi gönülsüz. Aklıma onu neşelendirecek ama çok da yorucu olmayacak bir şey geldi. Daha önce pek çok akşamı arkadaki ateş çukurunun yanında geçirmiştik. Alden ve ben her zaman s'mores için gerekli malzemeleri hazır bulundururduk çünkü Oliver şenlik ateşi yaktığımızda hep onlardan yapmak isterdi. "Benimle markete gelmek ister misin?"

"Elbette. Biraz puding istiyorum. Rehabilitasyon beni buna alıştırdı."

Alabama binip mağazaya yaklaştığımızda, "Soyguncular kredi kartlarımı ve her şeyimi aldılar, değil mi?" diye sordu.

"Ettiler. Ama kartlar iptal edildi. Herhangi bir ücret alma ya da paranıza ulaşma şansları olmadı."

Başını sallıyor. "Yeni kartlar almak istiyorum. Eşyalarımın parasını ödemeye devam edemezsin."

"konuda endişelenmeyin. Aldenin bisiklet dükkânından elde ettiği kârın yarısını ve stüdyomda kazandıklarımı alıyorum. Zarar etmiyorum."

" bu değil. Çalışamam, yalnız yaşayamam ya da araba kullanamam. Ama kendime destek olabilirim." "Tamamen çaresiz değilim" diye eklediğinde sesinde bir gerginlik var.

O yorgun. Fiziksel olmasa da zihinsel olarak. İlk işaret her zaman sinirliliktir. Bu market gezisini hızlıca yapacağım. "Bunu biliyorum. Neden bu hafta dükkanınıza gitmiyoruz? Hesabına ihtiyacın olacak

Kartların yeniden düzenlenmesi için numaralar ve evraklarınız dairenizde olacak."

Ben park yeri bulurken o başını sallayıp camdan dışarı bakıyor. Sık sık gittiğini bildiğim küçük bir bakkal dükkânı seçtim. İçeri girerken gözleri etrafta geziniyor. "İyi misin? Bir şey hatırladın mı?"

"Hayır." Kaba cevabı her iki soruya da olabilir, ama fark etmez. Ruh halinin düşüşünü izliyorum.

"Tamam, önce puding," diye cevap veriyorum, ses tonumu neşeli tutarak. Beni reyonun ortasına kadar takip ediyor. Reyonları incelerken bir yandan da şakaklarından birini ovuşturuyor. Bir paket puding seçtikten sonra kurabiye reyonunu buluyoruz ve ben de biraz graham krakeri alıyorum. Zaten birkaç var, bu yüzden bir paket marshmallow aldıktan sonra çıkış zamanı geldi.

Mağazanın önü biraz tımarhane gibi. Dört kasa açık ama her birinde oldukça uzun bir sıra var. Tam önümüzde yürümeye başlayan bir çocuk aniden çığlık atıyor ve Oliver sarsılarak neredeyse elindeki pudingi düşürüyor. Çocuk yere çarpıyor ve çığlık atmaya devam ediyor. Annesi de ona bağırarak karşılık veriyor. Birisi mırıldanarak "affedersiniz" derken Oliver'ın omzuna çarpıyor.

Oliver'ın eli koluma kenetleniyor ve ben de kocaman gözlerine bakıyorum. Zor nefes alıyordu. Kahretsin. Onu buraya getirmemeliydim. Bu çok fazla.

"Tamam, sorun yok," diyorum ona. "Bu taraftan." O benimle kalıyor, ben bizi kasaların olduğu karşı tarafa götürürken tutunuyor. Çok daha az insan var. Diğerlerinden mümkün olduğunca uzakta bir yer seçiyorum.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde birkaç eşyamızı tarayıp bir torbaya atıyorum. Kartımı okuyucuya sokarken, "Neredeyse bitti," diye onu temin ediyorum. "Derin bir nefes al."

"Ben iyiyim," diyor ama sesindeki titreme aksini söylüyor.

Sonunda kart onaylandı ve ben de çantamızı kaptım. Üç adım atmıştık ki bir adam yolumuzu kesti.

"Oliver!" diye bağırıyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Belli belirsiz tanıdık geliyor ama kim olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor. Caleb Jackson, Oliver'ın lise arkadaşlarından biri. "Seni dışarıda görmek güzel.

hakkında, adamım! Seni ziyaret etmek istiyordum. Kardeşin için üzgünüm."

Caleb elini Oliver'ın omzuna vuruyor, aynı anda dahili telefon başka bir kasanın açıldığını duyurmak için çalıyor. Ben bir şey yapamadan Oliver onu itti. Sertçe. Caleb tökezleyerek bir şekerleme vitrinine çarpıyor. Devrildi ve renkli paketler yere saçıldı.

Tüm gözler üzerimizde, bu da her şeyi daha da kötüleştiriyor. Oliver'ın eline uzanıyorum ama o yok. Çılgına dönmüş bir halde etrafıma bakıyorum ve onu mağazanın önünden geçerken görüyorum. Başını eğmiş ve yumruklarını sıkmış bir halde kapıdan dışarı fırlıyor.

Sikeyim.

Ona yetişmek için koşarken insanların haykırıışları ve yorumları üzerimde yankılanıyor. Arabaya gitmek yerine binanın yanından dönüyor. Ne kadar panikledi? Kaçacak mı?

Köşeyi dönüp onu gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. Bir elini taş duvara dayamış, eğilmiş ve çimlere kusuyor. Vücudu buzlu suya batırılmış gibi titriyor.

"Oliver," diyorum usulca, onu ürkütmemeye dikkat ederek. Dönüp kendini duvara yaslıyor, eğilip ellerini dizlerinin üzerine koyuyor. Nefesleri hızlı ve sığ.

O böyleyken yanında durmaktan başka yapabileceğim pek bir şey yok. Sırtını hafifçe ovuyorum, bu sırada nefes alış verışı biraz olsun düzleşmeye başlıyor. "Benimle yürüyebilir misin? Arabada biraz su var."

Başını sallıyor ve otoparkı geçerken yanımdan ayrılmıyor. Konsolumda peçeteler var ve ona bir şişe su uzatıyorum. Ağzını birkaç kez çalkalayıp sildikten sonra kapısını kapatıyor.

"Hâlâ hasta hissediyor musun? Burada istediğin kadar oturabiliriz."

"Hayır, eve gitmek istiyorum, lütfen." Gözleri kapandı ve yatağa uzandı.

başını geriye atıp ölçülü nefesler aldı.

"Tamam."

Kendimi çok kötü hissediyorum. Solgun ve titriyor. Garaj yoluma girene kadar gözleri kapalı kalıyor. İçeri girdiğimizde, ilaçlarının mutfak dolabına yöneliyor. Emin olmak için izliyorum

doğru şişeyi alır. En kötü günlerde kullandığı hafif bir yatıştırıcı.

Onu yıkadıktan sonra merdivenlere doğru ilerliyor.

"Özür dilerim. Kalabalıkken seni oraya götürmemeliydim."

"Bu senin hatan değil. Lanet olası markete gidebilmeliyim," diye tersliyor. "Bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Bana ihtiyacın olursa buradayım."

Başını sallar ve üst kattaki odasına çekilir.

İç çekerek pudingleri buzdolabına koydum. S'mores başka bir geceye kadar beklemek zorunda kalacak. Zavallı adam. Çok sinir bozucu. İki adım ileri, bir adım geri.

Marketteki anksiyete krizinden sonra Oliver'ın bir süre bir yere gitmek isteyip istemeyeceğinden emin değildim ama ertesi gün işten eve döndüğümde onu dükkanına götürmemi .

Stokes Brothers'ın önüne gelene kadar tereddüt etmedi. "Bugün bu çok fazlaysa, bekleyebiliriz. İçeri girip bankadaki eşyalarını bulabilirim."

"Hayır, ben iyiyim." Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı.

"Herkesin sana yabancı olduğunu biliyorum ama bu adamlar senin arkadaşların. Burası senin mutlu olduğun bir yerdi. Burası güvenli."

Milo ile konuşmak için önceden aradım, böylece onu gürültüye boğmamaları ya da onları hatırlamasını beklememeleri gerektiğini biliyorlar. Hastanedeyken ve rehabilitasyondayken ziyaret ettiler ama o zamanlar Tori ve benden başka ziyaretçi istemiyordu.

Başını sallıyor ve bana kapıya kadar eşlik ediyor. İçeri adım attığımızda burnuma çarpan koku Alden'ı anında aklıma getiriyor. Burada çok zaman geçiren tek kişi Oliver değildi. Alden üzerinde çalıştığı şey için heyecanlandığında tam bir işkolik olabiliyordu. Sayamayacağım kadar çok kez ona öğle ya da akşam yemeği götürmek için bu kapıdan girdim. Onu hala görebiliyorum, yerde oturmuş, kir içinde

kollarını dirseklerine kadar kaldırdı. Konsantrasyonunu o kadar kaybetmişti ki ben adını söyleyene kadar beni görmedi ama başını beni gördüğünde gülümsemesi her şeydi. Tanrım, gülümsemesi.

"Bakın kim gelmiş!" Hudson seslenerek beni hayallerimden kopardı. Geniş bir gülümsemeyle yaklaşıyor ve Oliver'a bakıyor. "Çok daha iyi görünüyorsun. Nasılsın bakalım?"

"Hastaneden çıktığıma sevindim," diyor Oliver. "Teşekkürler."

"Hâlâ beni hatırlamıyor musun?" Milo bize katılırken Hudson soruyor.

Milo onu kenara iter. "Hayır, hafıza kaybı böyle bir şey, seni aptal. Hem neden senin çirkin kışını hatırlamak istesin ki?" Hudson tartışmadan Milo Oliver'a bakar. "Seni görmek çok güzel. Seni buralarda özledik."

"Teşekkürler," diyor Oliver beceriksizce.

Milo yaklaşıp bana sarıldı. "?" "İyiye gidiyorum. Bazı günler zor oluyor, biliyorsun."

"Korkarım öyle," diye kabul ediyor.

"Tamam, seni işinden alıkoymamıza izin verme. Oliver'ın dairesinden bir şeyler alacağız."

"Smith ofise geri döndü. İmzalanması gereken bazı vergi evrakları var." Oliver'a gülümsüyor. "O bunlarla uğraşırken sana etrafı göstermemi ister misin? Üzerinde çalıştığımız bu Bobber'a bayılacaksın. Parçaların çoğunun izini sürdün ve sonunda onları aldık."

"Bobber'ın ne olduğunu bilmiyorum ama evet, tabii."

Ben ofise dönerken Oliver da Milo'nun peşinden bölmelerden birine iniyor. Smith masanın üstünden bana sırtıyor. "İşte buradasın. Oliver nerede?"

"Milo ona etrafı gezdiriyor."

Smith oturmam için bir sandalye işaret ediyor. "Kendi evinize ve iş yerinize girip de onu tanımadığınızı hayal bile edemiyorum. Sürekli bir panik içinde olurdum."

"Onun için çok zor. Bu yüzden buradayız. Umarım, çok zaman geçirdiği bir yerde olmak hafızasını tetikler. Önümüzdeki hafta büyüdüğü evi gezmemiz için bir tur ayarladım. Ev sahipleri neden orayı görmek istediğimizi öğrenince seve seve yardımcı oldular."

Biz sohbet ederken Smith bazı kağıtları karıştırıyor. "Plan bu mu? Onu mümkün olduğunca çok tanıdık yere götürür müsün?"

"Bildiğim tek şey bu. O da bir bilişsel terapistle çalışıyor."

Smith gözlerimin içine baktı. "Alden onunla ilgilendiğin için mutlu olurdu. Ve gurur duyardı."

Ani bir duygu seli beni milyonuncu kez ağlatmakla tehdit ediyor. "Umarım öyledir. Milo imzama ihtiyacın olduğunu söyledi?"

"Oh, evet." Bana bir kâğıt uzattı. "Vergi işlerini yapması için konuştuğumuz muhasebeciyi tuttum. Dosyalanabilmesi için ya senin ya da Oliver'ın imzasına ihtiyacı var."

Kağıdı imzalayıp geri verdikten sonra, "Dedektiflerden haber var mı?" diye sordu.

"Connor Warren'ı yakaladıklarından beri değil. Onu tutuyorlar ve hala kuzenini arıyorlar. Dedektif bu işlerin yavaş ilerlediği konusunda beni uyardı. Onu yakalasalar bile duruşmalar bir yıl sürebilir."

"Onları sokak ortasında idam etmeli ve bu işi bitirmeliler."

"Bana uyar." Alden'ımı alıp Oliver'ı yarım bir hayatla bırakan adamlara duyduğum nefret, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha güçlü.

Smith ayağa kalkıyor ve kapıya doğru ilerliyoruz. "Onlar olmadan burası aynı yer değil."

"Hiçbir şey ," diye kabul ediyorum ve onu tamir bölmelerine kadar takip ediyorum.

Milo bir şeyi işaret ederken Oliver bir bisikletin yanına çömelir. Derin bir sohbe dalmış görünüyorlar. Son birkaç yıldır bu adamlarla benden daha fazla zaman geçirdi. Belki de hafızasında gevşeyen bir şeyleri yerine oturtmanın anahtarı onlar olacak. En azından burada çok gergin görünmüyor.

Ona küçük bir el sallıyorum ve dairesine çıkan merdivenleri işaret ederek nerede olacağımı bildiriyorum. Başını sallıyor ve Smith onlara katılırken Milo'yu dinlemeye devam ediyor.

Oliver'a bir şeyler almak için birkaç kez buraya geldim ama hiçbir şey aramak zorunda kalmadım. Hesap bilgilerini içeren ekstreleri elimizde olursa banka ve kredi kartlarını yeniden çıkartmak daha kolay olacaktır. Mutfak masasının üzerindeki eski posta yığını

bankasından bir ekstre içeriyor, ancak kredi kartlarından herhangi birinden değil.

Ararken, dükkâna bakan büyük pencerelerin duruyorum. Oliver küçük bir gülümseme takınırken, etrafındaki çocuklar bisikleti işaret edip konuşuyorlar. Buraya kaç kez geldim ve aynı sahneye tanık oldum. Bütün çocuklar sanki dünyanın en büyüleyici şeyiymiş gibi bir motosikletin etrafında toplanmış. Çemberde boş bir yer olması dışında. Alden burada olmalıydı. Bu hiç adil değil.

Aramaya devam ettim ve sonunda yatak odasına geldim. Banka bilgilerini burada sakladığından şüpheliyim ama başka her yere baktım. Şifonyerinde sadece kıyafetler vardı. Komodinin çekmecesinde tereddüt ediyorum. Çoğu erkeği tanırım, muhtemelen kayganlaştırıcı ve prezervatif vardır, önemli bir şey değil, ama bakmadığım tek yer orası.

Çıkardığım kağıt parçası bulmayı beklediğim son şeydi. Çizimi görünce gözlerimin dolmasına engel olamıyorum. Yıllar önce, tekrar bir araya geldikten hemen sonra Alden'a sürpriz yaptığım bir karikatür.

"Hey," dedi Oliver, kapının eşiğinde durarak. İçeri girdiğini bile duymadım. "İhtiyacımız olanı buldun mu?"

"Um...her şey değil."

"Bu da ne?" Ben yatağın kenarına otururken o da yanıma geliyor.

"Alden'a verdiğim bir çizim. Neden burada olduğundan emin değilim. Belki bırakmıştır." Parmaklarım çizgilerin üzerinde gezinirken, ona nasıl yaptırdığımı anlattığımda kahkahayı hatırlıyorum. Bu beni gülümsetiyor.

Oliver ona verdiğimde sırtıyor. "Çok aptalca." "Öyle.

Aslında bunun için poz vermiştin."

Kaşlarını kaldırdı ve oturdu.

"Birkaç yıl önce Alden'ın benimle, seninle ve Tori'yle fuarda buluşması gerekiyordu. Alden işinden dolayı çok geç ve biz de geleceğinden emin değildik. Hayal kırıklığına uğradım çünkü orada bir karikatürist vardı ve birlikte resmimizi çizdirmek istiyordum. Sonra Tori'nin aklına senin onun yerine geçmen fikri geldi. Sanatçıya Alden'ın resmini gösterdik ve

Saçını uzatması, kıyafetlerini kot pantolon ve tişörtle değiştirmesi.

"Çok komikti. O çalışırken sen de onun gibi davranmaya, konuşma şeklini ve her şeyi taklit etmeye başladın. Harika vakit geçirdik." Alden ve benim iki abartılı versiyonumuza bakıyorum. Adam onu gözlerinden kalpler çıkan ve çenesi bir çizgi film karakteri gibi açık bir şekilde çizmişti. Havayla fırçalanmış bir başka kalp de ikimizi çerçeveleyiyor ve etrafında *Gerçek Aşk* yazıyor.

"Bunu ona hediye olarak verdim. buradaki ofisine asacağına yemin etmişti ama yanlış yere koymuş ya da unutmuş olmalı." Oliver'ın komodininde ne işi olduğunu ama sanırım artık bir önemi yok.

"Bunu eve götürmelisin," diyor Oliver.

Başımı sallayarak ayağa kalktım ve derin bir nefes aldım. Buraya Oliver'ın hatıra şeridinde yolculuk etmeye gelmiştik, benimkinde değil. "Yapacağım. Çocuklarla tur nasıldı? Seni motosikletlerden birine bakarken gördüm."

Kıkırdaması acı. "Bana gösterdiği hiçbir şey hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Kendimi aptal gibi hissettim. Tuvalete giden yolu bile bulamadım. Artık bisiklet kullanmayı bile bilmediğime eminim."

"Oraya ulaşacaksın. Bu zaman alacak."

Ayağa kalkıp odayı adımlıyor. "Uyandığımdan beri aylar geçti. Bir şeyler geri geliyor olmalı." Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Burası benim evim mi? Sen söylemesen haberim bile olmazdı. Beni herhangi bir eve götürüp benim diyebilirdin. Bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Geri dönecek Oliver. Yemin ederim, pes etmeyeceğiz."

BÖLÜM 17

Oliver'ın hayal kırıklığı önümüzdeki birkaç hafta boyunca anlaşılır bir şekilde artıyor. Fizik tedaviden çıktıktan ve ben işten sonra neredeyse her gün, hafızasını tetiklemek için bir yerlere gidiyoruz. Çocukluk evinin etrafında dolaşmak ve Alden'la birlikte tavan arasındaki bir kirişe isimlerini kazıdıkları yeri göstermek bile ona hiçbir şey hatırlatmıyor. Tori de onu birkaç yere götürdü. Eski üniversitesine ve eskiden Dungeons and Dragons oynayarak çok zaman geçirdiği bir kart dükkanına.

Fiziksel olarak daha iyiye gidiyor. Nöbet geçirmiyor ve migreni azalıyor ama korkarım umudunu kaybediyor. Bazı günler ben de aynı şekilde hissediyorum. Hissetmemek çok zor.

Bugün eski apartmanını ziyaret ettikten sonra eve geldiğimizde morali çok bozuktu. Diğer her şey gibi, orası hakkında da hiçbir şey hatırlayamadı ya da hangi dairede yaşadığını.

Akşamların çoğunu oturma odasında televizyon izleyerek ya da dışarıda oturarak geçiriyoruz ama eve geldiğimizde doğruca odasına gidiyor. Birkaç saat sonra adımı çağırdığını duyuyorum.

Odası zifiri karanlık ve kapısını açtığımda gözlerini kapatıyor. "Bir ağrı kesiciye ihtiyacım var. Lütfen. Ve sakinleştirici."

"Bekle. Hemen döneceğim." Çok acı çekiyor olmalı. O hapların ikisini birden alabilir ama genelde almaz. Onu bayıltırlar.

İlaçları, bir şişe suyu ve başı için bir buz torbasını alıp dönüyorum. Migren bir kere tuttu mu, artık yapacak pek bir şey kalmıyor.

yardımcı oluyor. Işık onun düşmanı, bu yüzden kapıyı sadece takılmadan görebilmem için küçük bir aralık bırakıyorum. İki hapi da yutacak kadar doğruluyor, sonra tekrar düz yatıyor. Ellerini şakaklarına bastırıyor.

"Başım patlayacakmış gibi hissediyorum. Buna dayanamıyorum."

Onun acı çektiğini duymak kalbimi parçalıyor. Kapıyı iterek kapatıyorum, odayı tekrar karanlığa gömüyorum, sonra yatağın üzerinde yanına oturuyorum. "Yanımdayım." Yumuşak jel buz torbası, acısını dindirmeye yardımcı olan birkaç şeyden biri. Alnına koyduğumda küçük bir inilti çıkarıyor.

"Bunun olacağını bilmeliydim ve görüşüm bozulduğunda daha önce bir hap almalıydım. Lanet bir kaleydoskopun içinden bakmak gibi."

"Yapabileceğim başka bir şey var mı?" "Sadece birkaç dakika kalabilir misiniz?"

Elini tutuyorum ve yatak başlığına yaslanıyorum. "Ben buradayım."

Elimi sıkıyor ve karanlıkta oturup ilaçların etkisini göstermesini bekliyoruz.

"Belki de çok fazla şey yapıyoruzdur," diye öneriyorum. "Diğer terapilerin üzerine seni çok zorluyoruz. Dinlenmek için birkaç gün ayırmalısın."

"Hayır, denemeye devam etmeliyim."

"hiç inatçı olduğunu söyleyen oldu mu?"

Bir kahkaha attı ve acısını bastırmak için elini başına götürdü. "Bakın kim konuşuyor."

"Tamam, ama yarın rahatlatıcı bir yere gideriz. Eskiden gittiğin bir parka. Öğle yemeği yeriz ve biraz dinleniriz."

"Kulağa hoş geliyor." Kelimeleri bulanıklaşmaya başlıyor. "Bir daha geri gelmeyeceğinden korkuyorum. Kim olduğumu asla bilemeyebilirim."

İtiraf etmem mümkün değil ama ben de aynı şeyden korkmaya başladım. "O zaman kim olduğunu yeniden bulmana yardım edeceğim. İyi olacaksın."

Beni ya da duysa bile hatırlayacağından emin değilim. Ondan gelen bir sonraki ses hafif bir horlama. Odama gitmeden önce gerçekten uyuduğundan emin olmak için birkaç dakika daha kalıyorum.

Bu gece yalnızlık içimde çok ağır. Gün bittiğinde ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadığında her zaman daha kötü . Ne kadar zorlayıcı olsa da

Oliver'ın burada olması bana da yardımcı oldu. Evde başka birinin olduğunu bilmek bile bazen yeterli oluyor.

İşten geldiğimde Oliver yatağının kenarında oturuyordu. Bakışları pencereden dışarı uzanıyor ve düşüncelerinde kaybolmuş görünüyor.

"Selam." Yanına oturduğumda bana verdiği küçük gülümseme ağırlıkla sarılmış. "Eğer kendini iyi hissetmiyorsan bugün gitmek zorunda değiliz. Eğer yorgunsan..."

"Yorgun değilim. Gitmek istiyorum. Sadece kendimi hazırlıyorum. Orası benim için yepyeni bir yerse hayal kırıklığına uğramak istemiyorum. Bir şeyler olacak ve her şey yeniden anlam kazanacak diye umutlanmaya devam ediyorum."

Üzüntüsü öfkesinden daha kötü. Onu hatırlayamadığı bir hayatla tanıştırmaya devam etmek zalimce geliyor. "Biliyorum. Hadi gidip yemek yiyelim. Ne istersin?"

"Yağlı bir şeyler kulağa geliyor."

"Bunu yapabiliriz."

King Chicken daha önce en sevdiği fast food mekanlarından biriydi ve parka yakın olması burayı bariz bir seçim haline getirdi. Öğle yemeği vakti geçti ama otoparka girdiğimizde mekân hâlâ oldukça kalabalıktı. Arabalı servisin üzerinde hoparlörün kapalı olduğunu ve içeriden sipariş vermemizi söyleyen bir tabela var.

Sırayı görünce endişeli görünüyor. "Arabada beklemek ister misin?"

Başını sallıyor ama insanların yanına yaklaştığımızda bana bir adım daha yaklaşıyor. İçgüdüsel elini tutuyorum ve yemek için sırada beklerken o da benimkini sıkıyor. Siparişimizi alırken ve yakındaki bir parka giderken sessiz.

Göletin yanında boş bir piknik masası seçiyoruz ve yemek için yerleşiyoruz. Oliver etrafına bakınıyor, çevresini inceliyor. Burası çok güzel bir yer, özellikle de öğleden sonra güneşinin altında. Etrafımızda yükselen ağaçlar çam kokusu yayıyor. Sabit bir rüzgâr kıyıdaki suyu küçük dalgalara doğru itiyor ve dalgalar yükseliyor.

güneş ışığı ve elmas olarak serbest bırakır. Ördekler yakınlarda yüzüyor, yiyecek için sallanırken sesleniyorlar.

"Buraya daha önce miydim?" Oliver sorar.

"Tanıdık geliyor mu?" Umudu sesimden uzak tutmak kolay değil.

"Hayır, ama hoşuma gitti."

"Gençken buraya çok gelirdik." Göletin karşısındaki budaklı bir ağacı işaret ediyorum. "Alden bir keresinde o ağacın tepesine tırmanmıştı. O zamanlar bu kadar yüksek değildi elbette ama yine de tehlikeliydi. Onu sürekli üst dalların onu tutmayacağı konusunda uyarmaya çalışıyordun."

Oliver gülümser ve bir patates kızartması atıştırır. "Dur tahmin edeyim. Dinlemedi mi?"

"Hayır. Tepedeki bir dal kırılmış ve o da düşmüş. Kemiği kırılmadı ama rüzgâr onu dışarı attı. Gözleri fincan tabağı gibi, bir kurbağa gibi viraklayarak yattı. Ödüm bokuma karıştı."

Kahkahalarımız, muhtemelen kırıntı bekleyen meraklı bir ördeği korkutup kaçırıyor. "Kaç yaşındaydı?"

"Yaklaşık on dört." *İlk öpüşmemizden sonra. Onu sevdikten sonra.*

Bu kez Oliver elimi sıkarak beni rahatlatıyor. "Onun hakkında konuşmayı sevmiyorsun. Özür dilerim."

"Hayır. Yani, acı veriyor ama onun hakkında konuşmam gerekiyor. Onu canlı tutmak için. Unutmak istemiyorum." Ben daha düşünmeden kelimeler ağızımdan dökülüyor ve Oliver'a dönüyorum, o sadece sırtıyor. "Üzgünüm, ben-"

"Üzülecek bir şey yok, Ella. Onu kaybettin. Acı çeken tek kişi ben değilim."

Başımı sallayarak anıların içeri sızmasına izin verdim. "Bir keresinde okulu kırıp burada buluşmuştuk. Sen, ben, Alden, Tori ve Caleb - seni markette tanıyan çocuk. Biri bizi ihbar edene ve bir polis gelene kadar harika vakit geçiriyorduk. Dağıldık. Sadece bir polis memuruydu ve okuldan kaçanları yakalamakla pek ilgilenmiyordu ama yine de peşimizden geldi."

İçimden kıkırdamalar dökülüyor. "Dördümüz bir arada kaldık ama Alden..." Başımı sallıyorum. "Eskiden burada büyük kuğu şeklinde pedallı kayıklar vardı. Birine atladı ve deli gibi pedal çevirmeye başladı."

Ağaçların hışırtısı arasında gülüşünü yapraklara takılmış gibi hâlâ duyabiliyorum. Belki de öyledir. Bazı şeylerin sonsuza dek fısıldandığı bir hatıra ormanına takılmıştır.

Oliver dirseklerine yaslanarak sırtıyor. "Memur kızgın mıydı?"

"Kızgındı. Sürekli bağılıyor ve geri gelmesini emrediyordu."

"Alden ne yaptı?"

"Bir deniz söylemeye başladı."

Oliver kırılır. "Komikti, değil mi?"

"Kardeşin tanıdığım en komik adamdı." Komik, vahşi ve tatlı. Çok nadir bulunan bir kombinasyon.

"Sonra ne oldu?"

"Şu tepenin zirvesine vardığımızda bize el salladı." Oliver'ın bakışları işaret parmağını takip ediyor. "O zamanlar çit yoktu. Polisi meşgul ederken bize gitmemizi söylüyordu." Ağzımın bir gülümsemeye dönüştüğünü hissediyorum. "Onu bırakmak istemiyorduk ama o bunu bu yüzden yapmıştı, kaçabilmemiz için. Yakalanmak umurunda bile değildi."

"Kaçtı mı?"

"Hayır, yaklaşık bir saat sonra bir ekip arabası evin önüne yanaştığında hepimiz evimize dönmüştük. Polis onu annene teslim ederken pencereden izledik. O zamanlar vahşiydi ve polisin onu eve getirmesine yabancı değildi. Yine de bir şekilde tutuklanmadan kurtulmayı başardı."

O günler bazen başka birinin başına gelmiş gibi geliyor. Bir bakıma, sanırım öyle. Hepimiz değiştik.

"Şanslı küçük piç, ha?" Oliver alay ediyor ve yüzünde beliren yarım gülümseme o kadar tanıdık geliyor ki gözlerim yaşıyor.

"Gerçekten ."

Başını eğiyor. "İyi misin?"

"Evet, tabii ki." Başka ne diyebilirim ki? Bazen hayatımın aşkıyla paylaştığı yüze bakmak tam bir işkence olsa da ikizi olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Çünkü Alden'in yüzünü hâlâ fotoğraflardan daha fazla görebiliyorum.

Bu kafa karıştırıcı. Oliver'ın ihtiyacı olan son şey daha fazla kafa karışıklığı. "Hiç çılgınca bir şey yaptım mı?"

"Biraz belaya bulaşmaktan korkmazdın, ara sıra okulu kırardın ama vahşi değildin. Sen akli başında biriydin,

Herkesin güvenebileceği zeki biriydi. Eminim siz çocukken onu birden fazla kez beladan kurtarmışsınızdır."

Oliver içkisini yudumluyor. "Sesim çok sıkıcı geliyor."

"Değildin. Sadece farklı şeylerden hoşlanırdın. Birlikte her zaman çok eğlendik. Bir yetişkin olarak Alden üzerinde de iyi bir etkiniz oldu. Babanı düğünümüze davet etmesinin sebebi sendin." Doktorlar onun kendisiyle ilgili şeyleri doğal bir şekilde hatırlamasını istediler ama kimliğiyle mücadele ettiğini görmek zor. Bilmesi gereken önemli bir şey var.

"Baban sana bir yıllık ömrü kaldığını söylediğinde, onu hayalindeki seyahate çıkardın. Neredeyse bir ay boyunca, yapılacaklar listesinden bir şeyler çıkarmasına yardım ettin. Sen iyi bir insansın. İyi bir adamsın. Sen busun Oliver."

Gülümsemesi utangaç. "Bunu iyi oldu."

Yemeğimizi bitirip öğleden sonrayı parkta dolaşarak, ördekleri besleyerek ve oyun parkında oynayan çocukları izleyerek geçiriyoruz. Oliver çoğu zaman düşüncelere dalmış görünüyor ve eve döndüğümüzde mazeret bildirip akşam geç saatlere kadar odasına çekiliyor.

Hafızasını canlandırmak için onu götürebileceğim yerler konusunda fikirlerim tükeniyor. Bu ikimizi de yıpratıyor. Daha önce takıldığı arkadaşları olduğunu biliyorum ama onlar benim tanımadığım insanlar. Kardeşi ve benim dışımda kendi hayatı vardı. Bu onu yeniden tanıştırabileceğim bir şey değil. Yine de o arkadaşları ona ne olduğunu görmüş olmalılar ve hiçbiri onu kontrol etmek için hastaneye ya da dükkana gelmedi. Belki daha iyi .

Hazır olmadığım için ertelediğim bir fikir var, ama başka ne deneyeceğimden emin değilim, bu yüzden dolabımın köşesine sıkışmış olan resim kutusunu çıkarıyorum. İçinde yılların anıları var, çoğu çocukluğumdan kalma.

Ergenlik dönemimizin sonlarına ait olanlar çoğunlukla bulutta saklanıyor, ancak daha önceki yıllarımıza ait bir sürü baskım var. Kutuyu alt kattaki oturma odasına götürüyorum, sonra Oliver'ın kapısına vurarak bana katılmasını istiyorum.

İsteksiz görünüyor, özellikle de fotoğrafları uzatma niyetimi anladıktan sonra. "Başın ağrıyor mu?" diye sordum,

kanepede yanıma otururken. "Hayır, ben iyiyim."

"Geriye doğru gideceğiz." Telefonumu televizyona yansıtıyorum, böylece elden ele dolaştırmamıza ve albümlerime gitmemize gerek kalmıyor. Hiç gerçekleşmemiş düğün gününe yakın bir zamanda çekildikleri için en yeni fotoğrafları görmek zor. Ama daha yakın tarihli şeyleri önce hatırlaması mantıklı görünüyor.

Ekrandaki ilk fotoğraf, onlar o markete gitmeden bir saat kadar önce bahçede çektiğim fotoğraf. Smokinlerini giymiş olan Alden ve Oliver bahçede kollarını birbirlerine dolamış bir şekilde duruyorlar.

"Bu ikinizin birlikte çekilmiş son fotoğrafı." Oliver bir süre fotoğrafa bakar. "Kimin arabası bu?"

Alden'in fotoğrafa girmem için ısrar ettiği spor araba arka planda. "Kiralıktı. Düğün günü için ona sürpriz yapmıştın. Bu onu çok mutlu etti. Küçük bir çocuk gibiydi, direksiyona geçtiği için heyecanlıydı."

Bir gün, ona bakmak kalbimi parçalamadığında, o resmi çerçeveleteceğim. Acı versin ya da vermesin, düğünümüze gelirken ne kadar sevinçli olduğunu hatırlatacak. Beni ne kadar çok sevdiğini.

Başka bir fotoğraf getirmek için kaydırıyorum. "Bu senin üniversite mezuniyet partindeydi." Oliver bir grup erkekle poz veriyor, ellerinde biralara. "Ben orada değildim. Bunu bana Alden gönderdi. Üzgünüm ama hiçbirinin adını bilmiyorum. İçlerinde tanıdık gelen var mı?"

Onu incelerken dudakları inceliyor. "Hayır."

"Bu, on altıncı doğum günümde arka taraftaki ateş çukurunun yanında hepimizin fotoğrafı. Tori'nin yanındaki adam Sawyer. O artık bir polis memuru." Bizi arayıp kötü haberi veren polisin o olduğunu söylemeye gerek yok.

Ben neler olduğunu anlatırken bir saatten fazla bir süre fotoğraflara göz gezdiriyoruz. Birkaç soru soruyor ama biz ilerledikçe sessizleşiyor.

"Şunlara bir bakalım," diye önerdim kutuyu açarken. "Çocukken fotoğraf çekmeyi çok severdim ve babam bana birkaç haftada bir yeni bir tek kullanımlık fotoğraf makinesi alırdı. Bakın, işte o zamanki ağaç evimiz."

Fotoğrafı benden alıp başıyla onayladıktan sonra masanın üzerine koydu. "Bu da sen ve Alden'in annenizle çekilmiş bir fotoğrafınız." Babaları gittikten sonra çok uzun zaman geçmemişti.

Parmağını üzerinde gezdiriyor. "Kaç yaşındaydım?" "On iki."

Masanın üzerindeki fotoğraf yığını, aralarında gezindikçe büyüyor. Benim geçmişim ve onunki, iç içe geçmiş ve sayısız hareketsiz anın içinde yakalanmış. İlk yılımda ailemin şenlik ateşi partilerinden birinde çekilmiş, olduğu bir fotoğrafı ona uzatıyorum.

"Her sonbaharda bir parti verirlerdi. Sen de hep gelirdin. Oyunlar oynardık ve çok sarhoş olan yetişkinlere gülerdik. O zamanlar s'mores yapmayı da çok severdin. Bu yüzden onları şenlik ateşinin yanında yemenin bir şeyleri tetikleyebileceğini düşündüm."

"Olmadı."

"Biliyorum."

Oliver resme bakar ve sonra onu masanın üzerine bırakır. "Hatırlamıyorum." Ayağa kalkar ve "Ben de kimseyi tanımıyorum!" diye bağırır.

" yok."

"Hayır değil!" diye bağırıyor, ellerini saçlarında gezdirerek. "Bu hiç iyi değil!"

Sesimi sakın tutarak, onunla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum. "Özür dilerim. Artık bakmamıza gerek yok. Ben sadece-"

"Ne istediğini biliyorum. Hatırlamamı istiyorsun ama bu olmayacak! Hayatına geri dönmek istiyorsun. Ben de senin sorunun olmak istemiyorum. Bundan en az senin kadar nefret !"

Patlaması beni şok etti. "Oliver..."

"Şu anda bunu yapamam." çıkıp gider ve odasının kapısı arkasından çarpılır.

Gözyaşlarım dördümüzün yaklaşık on iki yaşındayken çekilmiş bir fotoğrafına düşüyor. Şu halimize bakın, ne kadar genç ve hayallerle doluyuz. Ne güzel günlerdi. Babamın sürekli çalan radyosunun sesiyle uyanırdım. Merdivenlerden heyecanla iner ve önümde uzanan uzun, sıcak yaz günlerinin sevinciyle dışarı .

İç çekerek fotoğrafları topluyorum ve kutuya geri koyuyorum. İçimden Oliver'ı kontrol etmek geliyor ama sinirliyken onu yalnız bırakmak en iyisi. Bunun yerine biraz müzik açıyorum ve evi toparlayıp duş alarak kendimi meşgul ediyorum. Mümkün olduğunca çok zaman öldürdükten sonra yatmaya hazırlanıyorum.

Bu gece Alden'ı özledim. İşler zorlaştığında olmak istediğim tek yer onun kollarıydı ve bu hiç değişmedi.

Kardeşini hayal kırıklığına uğratiyorum. Oliver'ı buraya getirmenin tüm sorunlarını çözeceğini düşünmedim ama yardımcı olabileceğimi düşündüm. Hafızasını geri kazanmak için ihtiyacı olan şey tanıdık yerlerde olmaktı.

İşe yaramıyor. Sefil durumda.

İşığı söndürüp odayı loş bıraktıktan sonra, haftalar önce şifonyerin üzerine attığım küçük kutu dikkatimi çekiyor. İçinde Oliver ve Alden'ın polisler tarafından bana iade edilen kişisel eşyaları vardı. İçine bakmadım ama ne olduğunu biliyorum. Boş cüzdanları, iki takım anahtar, Oliver'ın bozuk telefonu. Soyguncuların şeyler. Hasarlı ya da kanlı olmadığını varsayarsak, Oliver'a cüzdanını geri verebilirim.

Kutuyu açıyorum ve Alden'ın cüzdanı en üstte duruyor. Gördüğüm anda boğazıma bir yumru oturuyor. Tek görebildiğim eskiden cüzdanı cebinden çıkarmak için nasıl uzandığı. Her zaman şifonyerin onun tarafında, çıkardığım anahtarlığın yanında dururdu. Parmaklarım onun motosikletinin, benim atölyemin, onun dükkanının, bizim ön ve arka kapılarımızın tanıdık anahtarlarının üzerinde geziniyor.

Oliver'ın anahtarlığı da orada. Cüzdanının üstüne koyuyorum. Onları geri isteyecektir. Telefonu neden geri verme zahmetine girdiklerinden emin değilim. Yok edilmiş. Eğer çok zarar görmemişse SD kartın bazı resimleri saklayabileceği aklıma geliyor. Daha sonra bakmak için bir kenara koydum.

Kutunun dibinde son bir şey daha duruyor. Onu fark ettiğim anda boğazımdan bir çığlık koparan küçük bir şey.

Metal disk, sanki parmakları üzerinde saatlerce sürtünmüş gibi aşınmış ve parlıyor.

Şans getirmesi için öp.

On yıl önce demiryolundan aldığı yassılaştırmış madeni parayı görmeyeli yıllar oldu. Merak ettiğimi hatırlıyorum.

hala , ama soramadan yine aklımdan çıktı.

Daha yetişkin bile değilken karşımda durduğunu görebiliyorum. Bana bunun bir son olmadığını, sadece bir duraklama olduğunu söylüyordu.

Şans getirmesi için öp.

Smokin cebinde olmalı. Düşünümüzde yanında olmasını istemişti.

"Bana nasıl bu kadar şanslı olduğumu anlat, El."

Mücevher kutum, çiftleşmiş madeni parayı için acele ederken devriliyor. Paraları avucumun içinde birbirine sıkıştırıyorum ve göğsümdeki boşluğu dolduran keskin acıya bastırıyorum. Hıçkırıklar bedenimi sararken bacaklarım altıma kıvrılıyor.

Bunu yapamam. Bunu daha fazla yapamam. Lanet olsun sana, Alden. Beni nasıl terk ettiğine bak. Beni nasıl sevdiğine bak. Bu çok fazla. Çok acıtıyor.

Yatak odamın kapısının açılma sesi zar zor duyuluyor. Sırtıma yaslanan sert şifonyeri ya da altımdaki zemini hissedemiyorum. Sadece onu özlemenin derin acısı var. Bir kol omuzlarıma dolanıyor ve yüzümü Oliver'ın boynuna gömmek için dönüyorum.

"Seni yakaladım," diyor usulca. Ona birden fazla kez söylediğim aynı sözler.

Gözyaşlarım bitene kadar ağlarken bana sarılıyor ve başımı omzuna yaslıyorum. "Onu özlüyorum."

Sırtımı ovuyor. Basit bir şefkat dokunuşu rahatlatıcı. "Biliyorum. Özür dilerim."

İtiraf ettiğimde içimi suçluluk duygusu kaplıyor. "Bazen hatırlayamadığın için seni kıskanıyorum. Keşke bir günlüğüne her şeyi unutabilsem dediğim zamanlar oluyor. Beni bu kadar çok seven birini unutmak istemenin korkunç bir şey olduğunu biliyorum."

"Hayır, bu anlaşılabilir bir şey. Sonunu göremediğiniz bir acı içindesiniz. Onu gerçekten unutmak istemiyorsun. Bu acıya bir ara vermek istiyorsun. Seni ." Kolumu ovuyor. "Bana yardım etmeye çalışırken kızdığım için özür dilerim. Hayal kırıklığına uğruyorum ve bu beni sinirlendiriyor ama bunun acısını senden çıkarmamalıyım. ne yapardım bilmiyorum. Hatırlamaya çalışıyorum. Söz veriyorum. Elimden çabalıyorum."

Sesi ona inanmam için yalvarıyor ve bu beni suçluluk duygusuyla dolduruyor. "Oliver, beni hiçbir şeye ikna etmene gerek yok. Ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum."

"Seni hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum."

Her şey benim için yeni bir perspektife oturuyor. Anılarını geri getirmeye o kadar odaklanmışım ki, şu anda sahip olduğu yaşam kalitesinin de önemli olduğunu hiç düşünmemiştim. Aylarca rehabilitasyon ve sefalet gördü. Onu umutsuzca oradan oraya koşturup hafızasını canlandırmaya çalıştım.

"Beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın. Bu benimle ilgili değil, senin hayatını geri almanla ilgili. Özür dilerim. Bu kadar zorlamamalıydım. Günlerin anılarını geri getirmeye çalışmakla sınırlı olamaz. Ve sen benim için bir sorun değilsin. Siz benim ailesiniz." Sırtımdaki bir bükülmeyi esnetmek için dik oturuyorum. "Yapmak istediğin bir şey var mı? Hoşuna gidecek bir şey?"

Omuz silkiyor, ayağa kalkıyor ve beni ayağa kaldırmak için elimden tutuyor. "Neyi sevdiğimden emin değilim. Kim olduğumu bilmemekle birlikte gelen bir şey bu. Seks hakkında iyi şeyler duydum. Eğer sen de istersen ben varım."

Alaycı gülümsemesi banyo kapısından sızan ışıkla aydınlanıyor. Ben gülmekten kırıldığımda yüzüne yayılıyor.

"Meh, görüldüğü gibi değil. Hoşuna gideceğini sanmıyorum."

"Yeni şeyler denemezsem ," diyor
ders veren bir tonda.

"Her zaman eski sevgililerinden birini arayıp sorabilirim. Senin için yeniden yeni olurlar."

Elini kalbinin üzerine koyar. "Ah. Bir amnezi yanığı.
Acımasız."

İhtiyacı olan şey bu. İkimizin de ihtiyacı olan şey. Gülmek, şakalaşmak ve işleri hafifletmek. Sürekli stresten biraz kurtulmak.

"Yarın hiç randevum yok. Hadi dışarı çıkıp biraz eğlenelim."

O da kabul ediyor ve yatağa gitmeden önce bana sarılıyor. Ağlayıp güldükten sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Paralar hala elimde ve ikisini de mücevher kutuma koymadan önce dudaklarımı onlara bastırıyorum. "Güle güle," diye fısıldıyorum.

Sadece hayatımın aşkı Alden'a değil, bize veda ediyorum. O zamanki halimize. O zamanlar kim olduğumuzu. Bizi orada bırakmak zorundayım. Bu kutuda. Geçmişte.

Her zaman bir seçim vardı, önümde duruyordu ama kederin içine gömülmüştü. Şimdi görüyorum. Ya bu noktada kalıp çoktan gitmiş birine tutunacaktım ya da onu bırakıp onsuz yaşamayı öğrenecektim.

Alden'ın hangisini biliyorum. Benim de istemem gerek.

"Bowling mi?" Last Pin Standing'in önüne park ettiğimde Oliver "Bowling" dedi.

"Eskiden bowling oynamayı severdin. Sen ve Alden bir süre Milo ile ligdeydiniz." Çift kapıya geldiğimizde onu durduruyorum. "Buraya eğlenmeye geldik, hatıraları zorlamaya değil, tamam mı? Burası eskiden bowling salonu bile değil."

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "."

Öğleden sonra erken saatlerdeyiz ve burası neredeyse boş. Bir kadın ve okul öncesi çocuğu bir kulvarda oynuyor, yaşlı bir çift de başka bir kulvarda. Bir şerit bulup ayakkabı kiralyoruz.

Üstümüzü değiştirirken Oliver, "Bu, ayak parmaklarında mantar oluşmasını bekliyormuş gibi hissettiriyor," diye kıkırdıyor.

"Senin evine gitmeliydik. Eminim bowling ayakkabıların vardır. Alden'ın da olduğunu biliyorum. Ama o zaman bu şık ayakkabıları kaçırmış olurdunuz." Ayağa kalktım ve o iğrenç, blok renkli ayakkabıları modelledim.

"Sence kimse onlarla dışarı çıkmasın diye mi bu kadar çirkin yapıyorlar?"

"Bunu hiç düşünmemiştim. Ama evet, dünyada kim ayakkabılarını bunlarla takas eder ki?"

Her birimiz raftan bir top seçtikten sonra isimlerimizi bilgisayara giriyorum.

"İyi misin?" Oliver, ilk ben topumu aldığımda soruyor.

"Harika değilim ama berbat da değilim. Uzun zamandır oynamadım." Yaklaşp topu fırlatmamı izliyor. Top koridorun ortasındaki çukura düştü. "İlki sayılmaz."

Oliver sırtıyor ve başıyla üstümüzdeki ekranı işaret ediyor. "Bilgisayar öyle olduğunu düşünüyor."

İkinci atışımda dört pin düşürmeyi başardım. İyi bir başlangıç olmadı.

Oliver topunu alıyor, bir süre sokağa bakıyor ve sonra fırlatıyor. Birkaç saniye sonra lobutlar uçuşuyor ve bana dönüp sırtıyor. "Buna ne dendiğini bana tekrar hatırlatır mısın? Vuruş mu? İhtar mı?" diye alay ediyor.

"Acemi şans!"

Bu acemi şans değil. İlk oyunumuzda beni yere sererek bunu kanıtlamaya devam etti. İkincisi de aynı şekilde gidiyor. "Bisiklete binmek ya da yüzmek gibi bir şey olmalı. Her şey sana geri dönüyor," diyor bir başka vuruştan sonra. Bana sırtmak için dönüyor. "En azından benim için."

"Bundan gerçekten zevk , değil mi?" "O kadar belli mi?"

Onu tersliyorum ve o gülüyor. Eğleniyor ve bunun kişiliğini daha fazla ortaya çıkardığını görmek güzel. Boktan konuşmak Stokes çocuklarının eğlencesiydi.

"Belki şu küçük rampayı ve aşağıda kullandıkları şeyleri ödünç alabiliriz," diyor ve anaokulu çocuğunun bulunduğu şeridi işaret ediyor.

"Tampona ihtiyacım yok!"

"Sana yardım edeyim," diyerek topumu elimden aldı. "Öncelikle, bu top senin için çok ağır." Rafa gidip topu değiştiriyor. "Bunu dene." Ben kulvara yaklaşırken o da beni takip ediyor. Elleri yumuşakça yanlarıma iniyor ve ince tişörtümün içinde sıcak hissediyorum. "Çizgiye çok yakın başlıyorsun. Biraz ihtiyacın var."

Beni birkaç adım geri götürürken ağzım aniden kurudu. Hâlâ beni tutarken, "Şimdi şeridin ortasına doğru hizalan" diyor.

Sağa doğru küçük bir adım attım ve o da beni bıraktı.

"Güzel, omuzlarını geride tut." Avucunu kürek kemiklerimin arasına bastırıyor ve aldığım nefes kekeliyor.

Ellerinin üzerimde olduğunun neden bu kadar farkındayım?

Duruşumu düzelttikten sonra yanımda durmak için adım atıyor. "Ortadaki üç iğneye odaklan. Önce sağ ayağınızla adım atın ve topu geriye doğru savurun, ardından bir sonraki adımınızdan sonra bırakın."

". "

"Ella." Ben hareket edemedim uzanıyor ve parmaklarıyla çenemi kaldırıyor. Bakışlarıyla karşılaştığımda içimde bir şeyler kıpırıyor. Özlem dolu ve derin. O da bunu hissediyor. Dudakları kontrollü bir nefesin ardından ayrılıyor ve gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Başını dik tut."

Tek yapabildiğim küçük bir baş sallamak.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve beni izlemek için geri çekiliyor. Talimatları sayesinde atışım öncekinden çok daha yumuşak ama yeterince sert değil. Pinlere çarpıyor ve altı tanesini deviriyor.

"Gördün mü? Daha iyi, ama bir dahaki sefere daha sert at."

İkinci atışım kalan iğnelerin arasından geçiyor ve ona dönüp bakıyorum. Gülmekten kırılıyor. "Sana nasıl atılacağını gösterebilirim ama mucize yaratan biri değilim."

"Hava hokeyi makinesinde bir rövanş istiyorum."

"Nasıl daha iyi hissedeceksen, El."

Sırıltışı. Bu çok fazla. Kafamı için bir saniyeye ihtiyacım var. "Ben tuvalete gidiyorum. Hemen dönerim."

Kadınlar tuvaletini boş bulduğuma sevindim. Az önce ne oldu öyle? Oliver'la çok daha samimi pozisyonlarda aylar geçirdim. Elini tuttum ve karanlıkta kollarını bana doladı. O acı çekerken, ikimiz de acı çekerken yatağında onun yanında yattım. Neden bu sefer elleri üzerimde farklı hissettirdi? Daha kişisel.

Tahrik oldum. Farkına vardığımda utanç içime işliyor. Meme uçlarım altında sertleşti ve midemin çukurunda uzun zamandır hissetmediğim bir ağrı var.

Lavaboya yaslanıp aynada kendime bakıyorum. Yanaklarımda hafif bir kızarıklık var, yoksa yaşadığım çalkantı görünmüyor.

Tamam, topla kendini Ella. Tabii ki ondan etkileniyorsun. O ve Alden'a bakmak her zaman yıkıcı olmuştur. Bunun bir anlamı yok. Seks isteğimin tekrar uyanması ve yeni bir oyuncağa ihtiyacım olması dışında. Tercihen şarj edilebilir bir tane.

Yüzüme biraz su çarpıyorum ve ölmüş nişanlının kardeşini arzulayan bir canavar olmadığımı dair kendimi rahatlatmak için bir an daha bekliyorum. İnsani bir zayıflık anıydı. Korkmayı bırakıp eğlenmeye gitmeliyim.

Moral konuşmam işe yaramış gibi görünüyor. Maçımıza dönüyorum ve bir başka çarpıcı mağlubiyetten sonra, büfeden bir içki alıp oyun odasına gidiyoruz. Bilardo masalarından birinde bir çift oynuyor ama hava hokeyi masası açık. Alden her zaman bu oyunda insanüstü reflekslerim olduğuna yemin ederdi çünkü ne kadar uğraşırsa beni yenemezdi.

Para bozma makinesine birkaç dolar atıyorum, sonra da çeyreklikleri masanın kenarına bırakıyorum. "Şimdi başın belada." Masa canlandı ve diski Oliver'a doğru kaydırdım. "Başlamana izin vereceğim. Güzellikten önce yaş."

"Psh, ikimiz de güzeliz." Pakı vurdu, beni geçmeye çalışıyordu ama ben hazırdım. Ben de ona vurdum ve top onun kalesine gitti.

"Bir," diye cıvıldıyorum.

"Oh, böyle mi ?" Bana gülümsüyor, pakı alıyor ve tekrar vuruyor. Bu sefer top birkaç dakika oyunda kalıyor. Kalesinin ortasını korumayı öğrenmişti, bu yüzden top tekrar bana doğru geldiğinde, masanın kenarından kalesinin kenarına doğru vuruyorum.

"İkiye sıfır."

Oyun ilerledikçe daha da iyi oluyor. Kalesini korumakta biraz daha başarılı oluyor ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın topu benden geçiremiyor. Yine kale boşluğuna çarpıyor.

"Altiya sıfır. Bir tane daha ve ben kazanacağım. Bu utanç verici mi?" Alay ediyorum. "Utanç verici görünüyor."

"Hayır, ben beyin hasarlıyım. Bana izin var." "Oliver!"

Omuz silkiyor ve midemde hissedebildiğim geniş bir sırtış sergiliyor. "Beyin hasarlı bir adamı yendiği için böbürlenene sensin."

Kendine gerçekten yakından bakmalısın." Ben daha cevap veremeden pakı masanın üzerinden kaleye doğru fırlatıyor.

"zorundasın! Bu sayılmaz!"

Şimdi birden altıya kadar olan sayıları gösteren küçük skor ekranına başıyla işaret ediyor. "Öyle görünüyor."

"Pekala, hilekar," diye gülüyorum ve pakı yan tarafa atıyorum. Zamanında yetişemiyor ve top kaleye girmakine kapanıyor. "Yine de ben kazandım."

Saat okulların kapanmasına yetecek kadar geç olmalı çünkü mekan çocuklarla dolmaya başlıyor. Birkaçı oyun oynamak için etrafta dolanıyor, biz de masayı onlara bırakıyoruz.

Arabaya doğru yürürken Oliver, "Bu eğlenceliydi," diyor. "Bunu tekrar yapmalıyız."

"Kesinlikle. Gecenin bir yarısı gizlice dışarı çıkıp bowling oynamayı öğreneceğim."

"*Lightning* yazan bir bowling tişörtüne ihtiyacım var. Bu benim yeni lakabım."

"Şimşek mi?" Tekrar ediyorum, arabama biniyorum.

Kolunu kaldırıp esnetiyor. "Çünkü vuruştan başka bir şey yapmam."

"Harika," diye kıkırdıyorum. "Çok mütevazı."

Bana dişleriyle dolu bir gülümseme veriyor. "Ben en mütevazı olanım."

Bugün belli ki doğru kararı vermişim. Bunca zamandır onu hatırlamaya zorluyordum. Yaşamasına izin vermenin zamanı geldi. Hayatın eğlenceli olabileceğini hatırlamasına izin verin. Yoksa ne anlamı kalır ki?

BÖLÜM 18

Oliver fiziksel ve bilişsel terapilerine gitmeye devam ediyor, ancak anıları tetiklemeye çalışmıyoruz. Bunun yerine akşamları birlikte takılıyoruz. Bazen evde ama sık sık dışarı da çıkıyoruz. Öğleden sonralarımızın boş olması güzel çünkü insanlar hala isteyken çoğu yer kalabalık değil. Önümüzdeki ay boyunca bir sanat müzesini ziyaret ediyor, nehir boyunca yürüyüş yapıyor ve birkaç kez daha bowling oynamaya gidiyoruz. Oliver nerede çalıştığını görmek için bana stüdyomda eşlik ediyor ve sevimli bir yenidoğan için yaptığım fotoğraf çekimini izliyor. Ruh hali ve zihinsel sağlığı gün geçtikçe iyileşiyor.

İkimiz de bowling salonunda aramızda geçen o anı gündeme getirmiyoruz ama ben bunu düşünüyorum. Bazen çok fazla. Özellikle de loş oturma odasında oturup televizyon izlediğimiz akşamlar. Normal ama bir şekilde samimi hissettiriyor, kanepenin karşı taraflarında olsak bile. Aramızda hala bir şeyler itiyor ve çekiyor.

Bu öğleden sonra, Warren'lar ve hala aramakta oldukları kuzen için bir ödül teklif etmenin işleri hızlandırıp hızlandırmayacağını tartışarak biraz zaman geçirdik. Her ne kadar yoluna koymaya çalışsak da, ikimizde de çok fazla öfke var. Bazen bununla ne yapacağımızı bilmek zor oluyor. Bu da bana bugünkü etkinlik için bir fikir verdi.

"Burası neresi?" Smash and Bash'in otoparkına park ettiğimde Oliver soruyor.

"Buna öfke odası deniyor. Bir şeyleri parçalamak için para ödeyebileceğiniz bir yer."

Kaldırımında bana eşlik ediyor. "Bir şeyleri kıracak mıyız? Ne gibi?"

"Ellerinde ne ," diye omuz silkerek cevap veriyorum. "daha önce hiç gelmedim ama Tori çok eğlenceli olduğunu söyledi. İkimizin de biraz hayal kırıklığı ve öfke düşündüm."

Bizi Josie adında genç bir kadın karşılıyor ve bizi koruyucu ekipmanlarla dolu bir odaya götürmeden önce Oliver'a bir saniye daha bakıyor. İnsanlar bazen boynundaki yara izine bakıyor - hala hafif morumsu kırmızı bir renge sahip olduğu için fark etmek zor -Ama şey bu değildi.

Ona gülümsüyor ve talimatlarını ona yöneltiyor. "Tulumlar giysilerinizin üzerinden fermuarlı. Kask, gözlük, yüz siperi ve eldiven takmanız gerekiyor. Ayrı odalar mı istiyorsunuz? Yoksa birlikte mi?"

"Birlikte," diyor Oliver.

"Tamam, giyin de hemen geliyorum." Saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve odadan çıkarken kalçalarını sallamasına sırtıyorum. Bu bana Tori'nin çocukken erkeklerle konuşurken kalçasını dışarı çıkarmasını hatırlatıyor çünkü bunun seksi olduğunu okumuştuk.

Flörtleri Oliver için tamamen boşa gidiyor. Farkında değil.

"Seni süzüyordu," diye fısıldıyorum tulumları giymeye başlarken.

Bana baktı. "Ne?"

"Kız. Josie. Seninle flört ediyordu. Seni hiçbir yere götüremem," diye takılıyorum.

Yüzündeki ifade çok komikti. "iydi?" "Şaşırmış gibi bakma. Çok seksisin."

Yüzündeki ukala sırıtış kalbimi sızlatıyor. Alden'ın yüzündeki o kibirli ifadeyi kaç kez gördüm?

"Sence ben seksi miyim?"

Gözlerimi devirerek kaskı kafama geçiriyorum ve ön yüzünü aşağı çeviriyorum. "Şu anda biraz aptal görünüyorsun."

"Çok geç," diyor eldivenlerini çekerek. "Sen zaten . Benim seksi olduğumu düşünüyorsun."

"Ben öyle demedim," diye gülüyorum. O seksi. Ve bu düşünceler ve dürtüler gösterdiğinde kendimden ne kadar nefret etsem de,

görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor.

Josie geri dönüyor ve bizi raflarla kaplı ve rastgele ıvır zıvırlarla dolu geniş bir odaya götürüyor. "Her şeyin üzerinde fiyatları yazıyor. İstedığınızı seçip şu kapıdan alabilirsiniz."

İkimiz de neyi parçaladığımızı pek umursamıyoruz. Birkaç kasa tabak, birkaç elektronik eşya ve bir kasa cam şişe alıyoruz. Parçalama odası harika. Eski bir müzik seti de dahil olmak üzere birkaç büyük eşya etrafa saçılmış durumda. Duvarları grafitiler kaplamış. Öfkeyle karalanmış bir sürü "*siktir* git". Bu odada çok fazla acı var.

Josie uzak duvarı işaret eder. "Bir şeyleri siyah duvar yönünde fırlattığınızdan ve vurduğunuzdan emin olun. Masanın üzerindeki silahlardan herhangi birini seçebilirsiniz." Uzanıp odanın bir bölümünü boydan boya geçen bir kordona dokunuyor. "Kupaları ve daha küçük şeyleri buraya tutturup onlara sallayabilirsin. Yardıma ihtiyacınız olursa ben resepsiyonda olacağım." Oliver'a sırtıyor. "İyi eğlenceler."

Bu sefer adam ona gülümsüyor ve kadın odadan çıkarken biraz kızarıyor.

"Söylemiştim," diyorum, o gittikten sonra. "Tamam, nereden başlamak istersin?"

Silah masasını inceledik ve ben bir beyzbol sopası aldım. Oliver bir levye seçiyor. Ben odanın ortasındaki büyük beton masanın üzerine bir dizi tabak koyuyorum, Oliver da masanın üzerinde asılı duran kordona birkaç fincan sıkıştırıyor.

"Önce sen git," dedim ona.

Levyeyi kaldırır ve seramik bir tabağın ortasına indirir. Muhteşem bir gürültüyle paramparça oldu. Birkaç kez daha vuruyor, kırıkları parçalara ayırıyor, sonra bana gülümsüyor. "Hadi, çok eğlenceli."

Çok eğlenceli.

Sopayı asılı kahve fincanlarından birine doğru savuruyorum ve fincan uçup duvara çarparak patlıyor. Burada çok fazla para harcayacağım.

Birbirimize baktıktan sonra ikimiz de işe koyulduk. Oliver benim vurmam için havaya bir cam şişe fırlatıyor, sonra ben de aynısını ona yapıyorum.

Çığlık atarak ve küfrederek her şeyi yıkıyoruz. Bu en tatmin edici duygudur. Dünyayı umursamadan serbest kalmak.

Ayakkabılarımızın altında cam ve molozlar çıtırdıyor. Ter derimi kaplamaya başlıyor ve kalbim hızla çarpıyor. Nefes almak için durakladığımda Oliver'ın klavyenin canına okumasını izliyorum. Neredeyse eşyalarımız bitmek üzere.

Oliver eski bir müzik setini parçalıyor, ben de mevcut kalemlerden birini alıp odadaki en büyük şeye yöneliyorum. Eski bir ofis fotokopi yazıcısı. Bu son şey ve ne yapmam gerektiğini biliyorum. Üstüne isimlerini karalıyorum. Connor ve Dean Warren.

Her şeyimizi elimizden alan adamlar.

Oliver yaklaşıyor, hâlâ zor nefes alıyor. Yazdıklarına bakıyor ve sonra benimle göz göze geliyor. Sessizce levyesini balyozla değiştiriyor, ben de aynısını yapıyorum ve daha iyi sallayabileceğim daha hafif bir levye seçiyorum.

Ona başımı sallıyorum, sonra "Siktir git!" diye kükreyip çekici kafasının üzerinde sallayınca sıcıyorum. Fotokopi makinesine çarparak üst camı parçaladı. Bir saniye sonra bir darbe daha vurmak için tekrar geri çekiyor ve ben de ona katılıyorum.

Çekiç isimlerin üzerine indiğinde tek düşünebildiğim, tanımadığımız iki adam yüzünden ne kadar çok şey kaybettiğimiz. Bunu hak etmek için ne yaptık?

Gözlerim yaşlarla doluyor ama devam ediyorum. Ne bağırdığımdan emin değilim, kafamdaki düşünceler çok yüksek sesle bağıyor. Neden? Neden Alden'im? Neden ben? Neden biz? Böyle acı çekmeyi hak edecek ne yaptık? Mutluyduk. Evlenecektik, sonsuza dek birlikte olacaktık. Bu hiç adil değil. Hiç adil değil.

Oliver'ın öfke çığlıkları benimkilerle yarışıyor, biz de sırayla makineyi parçalıyoruz. Yüzü kıpkırmızı ve gözyaşları onun da yanaklarından süzülüyor. Kendimi yorduktan sonra balyozu bir kenara atıyorum ve Oliver işini bitirirken geride duruyorum.

"Bundan nasıl hoşlanıyorsun, kaltak!" diye bağıyor ve çekici tekrar indiriyor. Tam doğru noktaya vurmuş olmalı çünkü kocaman bir siyah mürekkep fışkırıyor ve ikimize de sıcıyor.

Donup kaldı ve bana baktı. Mürekkep yüz maskesinden aşağı akıyor ve tulumuna damlıyor. Şu anki ruh halime rağmen, bu bana komik geliyor. "Belki de hoşuna gitmiştir. Sanırım geldi," diye açıklıyorum.

İkimiz de kahkahayı patlatmadan önce uzun bir süre birbirimize bakıyoruz. "Çok sert vuruyordum," diyor.

Öfke gözyaşlarından gülme gözyaşlarına geçiyoruz. Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi terapi olabilir.

Tüm koruyucu ekipmanları çıkarıp arabama döndükten sonra hala kıkırdıyoruz.

"Nasıl hissediyorsun?" Ben soruyorum.

"İyi. Gerçekten iyiydi. Bu katartikti. Ve eğlenceliydi."

"Bunu kesinlikle tekrar yapmalıyız. Ayakkabılarımın üzerindeki mürekkebe değdi."

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye soruyor ben arabayı çalıştırırken. "Sinemaya gitmek ister misin?"

Bana sırtıyor ve emniyet kemerini bağlıyor. "Hadi yapalım şu işi."

Onu mutlu görmek harika. Sanırım bu hafta komadan çıktığından beri hiç olmadığı kadar gülümsediğini gördüm. Sinemaya gittiğimizde, dev bir çocuk gibi, oturacak bir yer bulmadan önce şeker ve patlamış mısıra yükleniyor.

Seçtiği komedi filmi çok eğlenceli ve de yüksek sesle gülüyoruz. Gürültü ve parlak ekranın baş ağrılarından birini tetikleyebileceğinden biraz endişeliydim ama o iyi. Film bittikten sonra eve dönmeden önce akşam yemeği yemeye karar verdik.

Gideceğimiz restoranın onun en sevdiği restoranlardan biri olduğunu söylemek dilimin ucunda. Bu baskıya, hatırlamaya çalışmaya ara veriyor. "Buranın harika lazanyası var," diyorum, kapıyı benim için açıp beni içeri kadar takip ederken.

"Öyle mi? Bir şeyler kesinlikle güzel kokuyor."

Hostes standı boş ama üzerinde oturmak için beklememizi söyleyen bir tabela var. Mekan henüz çok kalabalık değil. Muhtemelen akşam yemeği telaşını yarım saatle atlattık.

Hostes köşeden gelip iki menü alıyor ve "Kabin mi masa mı?" diye soruyor. Kadın olduğu yerde durur, ağzı bir karış açık kalır.

Ona hitap etmeme yarım saniye kalmıştı ki Oliver ağzından "Breanna" diye kaçırıldı.

Breanna en başından beri benimle iletişim halindeydi. Oliver vurulduğunda onunla yaklaşık bir yıldır ayıydılar. Onlar

iyi şartlarda bitmedi ve onu hiç ziyaret etmedi. Ondan en son Oliver'ın hafıza kaybı yaşadığını ve rehabilitasyon merkezine gideceğini söylediğimde haber aldım.

"Oliver," diye yanıtlıyor. "Hey...selam."

Kalbim boğazımda, Oliver'ın kolunu tutuyorum. Bana baktığında gözleri kocaman açılmıştı. "Onu hatırlıyor musun?" Haykırıyorum.

"Ben...hayır. Bilmiyorum. Adı ağzımdan çıkıverdi." Yüzündeki şaşkın ifade benimkiyle aynı olmalı.

"Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Adam ona bakıyor ve birkaç kez göz kırpmıyor. "Hayır." Onu selamlıyor. "Özür dilerim. Sadece senin adındı."

"Sorun yok." Kollarımı ona dolayarak sarıldım. "Oliver, bir şey hatırladın!" Bunu çatıdan haykırmak ve bir parti vermek istiyorum. O ve Breanna birkaç yıl boyunca ara sıra birlikte olmuşlardı. Bu onun tek ciddi ilişkisiydi. Ne kadar küçük olursa olsun, Breanna'nın ilk hatırası olması mantıklı.

"," diye merakla yanıtlıyor.

Breanna bizi bir heykel gibi izliyor, nasıl tepki vereceğinden emin değil. Haklısın, eminim rahatsız edici bir durumdur.

"İyi misin? Gidebiliriz," diye teklif ediyorum. Sersemlemiş görünüyor ve anksiyete krizi geçirmesini istemiyorum.

"Hayır, ben iyiyim."

"Senin adın onun sahip olduğu ilk anı," diye açıklıyorum ve Breanna ağlayacakmış gibi bakıyor.

"Daha iyi olduğunu gördüğüme sevindim." Onun rahatsızlığı da neredeyse Oliver'ınki kadar kötü.

"Bir köşe masa alabilir miyiz lütfen?" Ben soruyorum.

"Evet, tabii ki." Bizi bir masaya götürüyor, menüleri önümüze koyuyor ve ekliyor, "Garsonunuz sizinle ilgilenecek." Uzun bir aradan sonra Oliver'a gülümsüyor. "Sizi tekrar görmek güzeldi. Alden için üzgünüm."

Cevap veremeyecek kadar onu incelemekle meşgul, bu yüzden ona teşekkür ediyorum. Başını salladı ve aceleyle uzaklaştı.

"Oliver? Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

Bana doğru baktı. "Garipti. Adını biliyordum. Yüzünü görür görmez, ağzımdan çıkıverdi. Sonra o burada dururken,

Bu... flaşlar var." Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı. "Beni öpüyordu."

Aman Tanrım, gerçekten de onu hatırlıyor. "Korkmana gerek yok. Muhtemelen endişe verici olduğunu biliyorum ama doktorlar her şeyin sana bu şekilde geri geleceğini söylemişti. halinde."

Garson kız bize yaklaşıyor, o da elindeki menüyü bana doğru uzatıyor. "Benim için de sipariş ver, tamam mı? Düşünemiyorum."

"Elbette."

Siparişimizi veriyorum ve sohbetimize devam etmek için garsonun içkilerimizi bırakmasını bekliyorum. "Tek hatırladığın bu muydu? Seni öpmesi mi? Adını mı?"

Bir ekmek çubuğu alırken yüzünde bir sırıtış beliriyor. "Çıplak nasıl görüldüğünü biliyorum."

Bir an sonra gülmekten kırıldım. Tabii ki, bir erkeğin geri döndüğü ilk anılar böyle bir şey olurdu. O da başını sallayarak bana katıldı. "Hepsi buydu. Başka bir şey yok. O benim eski kız arkadaşım falan mı?"

"Evet, ikiniz birkaç yıl aralıklarla çıktınız. Soygundan yaklaşık bir yıl önce ondan ayrılmışsınız. Onunla konuşmamı ve ikinizin biraz konuşup konuşamayacağını görmemi ister misin? Bakalım başka bir şey çıkacak mı?"

"Hayır." Cevabı anında geldi. "Bir şeyler hatırladığım için çok heyecanlıyım ama sanırım... şimdilik bu kadarı yeterli. Başım..."

Uzanıp elini sıkıyorum. "Tamam. Hiçbir şeyi aceleyle getirmeye gerek yok. Anıları tetiklemeye çalışmayı bıraktığımızda neler olduğuna bir bak. Zorlamayacağız." Garson kız yemeklerimizle yaklaşıyor. "Eğer kalmak istemiyorsanız bunu götürebilirim. Evde de yiyebiliriz."

Bana gülümsüyor ve ben de kendi anılarımı hatırlıyorum. Gülümsemesi Alden'inkine çok yakın. Annemin bir keresinde ikisinin de şeytan gibi gülümsediğini söylediğini hatırlıyorum. Çok çekici. "Hayır, ben iyiyim. Açlıktan ölüyorum."

İyi olduğunu söylüyor ama yemeğimizi bitirdiğimizde bitkin görünüyordu. Bugün eğlenceliydi ama rehabilitasyon merkezinden çıktığından beri geçirdiği en uzun günlerden biriydi. Bu onun iyi ruh halini bozmuyor. Eve dönüş yolunda yüzünde huzurlu bir gülümseme var.

Merdivenleri yarılıp yatağına doğru giderken duraksıyor ve bana dönüp bakıyor. "Teşekkür ederim, Ella. Benim için yaptığın her şey için. Sanırım..." Devam etmeden önce bir elini yanağına götürüyor. "Sanırım daha iyiye gidiyorum. Zihinsel olarak. Bugün bir şey hatırladıysam, muhtemelen tekrar olacaktır." "İyi olabilirim" diye eklerken sesinde bir aksaklık var.

Onun umutlu konuştuğunu duymak harika. "İyiden de iyi olacaksın. Bana teşekkür etmene gerek yok. Buraya gelmek için çok çalıştın."

"Bana iyileşmem için bir yer ve ihtiyacım olan her şeyi verdin. Bu unutulmuş hayata uyandığımdan beri yanımdaydın. Sen olmasaydın bu kadar ilerleyemezdim. Teşekkür ."

Sık sık gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissetmem çok korkunç. Alden'in öldüğü günden beri duygularımı kendime aitmiş gibi hissetmemiştim. "Bir şey değil. Sen ailedensin Oliver. Ben hep burada olacağım."

Zorlukla yutkunuyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor, sonra yukarı devam ediyor.

Tam olarak tarif edemediğim bir duygu duş alırken ve yatmaya hazırlanırken benimle kalıyor. Oliver için duyduğum mutluluğu buruklaştıran tuhaf bir acı. Belki de bu kadar sonra mutlu olmak doğru gelmiyordur. Belki de Alden bunu görmek için burada olmadığı içindir. Olivera her zaman yanında olacağımı söylediğimde ciddiye alırdım. Ama penceremi açık bırakmak Alden'a verdiğim söze çok yakın.

Sonunda, bu yeterli olmadı. Dünya yine de onu benden aldı.

İç çekerek yatağı giriyorum ve dikkatimi dağıtmak için telefonumu elime alıyorum. Karmakarışık düşüncelerimi çözmeye çalışmaya devam edersem asla uyuyamayacağım. Smith'ten gelen bir mesajı kaçırdığımı fark ediyorum.

SMITH

Hey, bir senden haber alamadım. Dükkanda her şey .
Sadece ikinizi de kontrol etmek istedim.

Oliver'in yanında benden daha fazla insan var. Onlarla daha fazla zaman geçirmek ona iyi gelecektir. Breanna onun ilk anısını geri getirdi. Bu tür durumlara daha çok ihtiyacı var.

Baskı. Burada izole edildi. Başta buna ihtiyacı vardı ama artık panik atakları daha az ve daha seyrek. Seslerden o kadar etkilenmiyor. Eski normal haline dönmek ona iyi gelebilir.

BEN

Merhaba, burada işler yolunda. Konuşmak için müsait olduğunuzda beni arar mısınız?

Yarına kadar ondan haber almayı beklemiyorum ama şarja taktığım sırada telefonum çalıyor. Smith ve ben birkaç dakika konuşuyoruz ve yarın gelmesi için plan yapıyoruz. Telefonu kapattıktan sonra düşüncelerimden uzaklaşmak için televizyonu açıyorum ve onu dinleyerek uykuya dalıyorum.

Omuzlarımdaki ağrı beni alarmımdan önce uyandırıyor. Dün seçtiğim balyoz daha hafif olabilirdi ama alışık olmayan kaslarımı çalıştırdı. Yataktan kalktığımda sırtımda daha hafif bir ağrı hissediyorum. Spor salonuna geri dönmeliyim.

"Dün bir şeyleri parçaladığın için kasların ağrıyor mu?" Oliver'a mutfakta katılırken soruyorum.

Bana sırtıyor ve blenderın kapağını kapatıyor. "Hayır, fizik tedavi beni iyi duruma getirdi. Smoothie ister misin?"

"Yok, sağ ol. İşe giderken bir şeyler alırım. Bugün saat on bir buçukta doktorunla randevun olduğunu biliyorsun. Tori terapiden sonra seni alıp götürecek."

"Tamam." Telefonunu eline alır ve bir hatırlatıcı ayarlar. "Yukarıda iyi ağrı kesicilerim var. Ağrıyı hemen geçirir."

"Beni de bayıltırlar," diye gülüyorum. "İyi olacağım."

Güne hazırlanırken ikimizin de keyfi yerinde. Oliver eskisi gibi fizik tedaviden nefret etmiyor, muhtemelen artık o kadar acı vermediği için. Onu bıraktığımda bana gülümsüyor ve içeride kayboluyor.

Arka arkaya seanslar planladığım için sabahım uçup gidiyor. Bekleyen müşteri listem büyüyor. Yakında tekrar tam gün çalışmaya başlamam gerekecek. Son müşterimin makbuzunu yazdırdıktan sonra yazıcımın mürekkebi bitiyor ve yeni makbuzla ne yaptığımı hatırlayamıyorum.

Kartuş. Üç çekmeceyi aradıktan sonra nihayet kendini gösteriyor. Arkasına bir kağıt yapıştırılmış.

Alden'in burayı satın aldığında hazırladığı kira kontratı. Parmaklarımı imzasının üzerinde gezdiriyorum.

Burayı kendi stüdyon yap ve hayallerinin peşinden git, El. Bu sefer pencereyi senin için açık bırakayım.

Sadece bir aydır birlikteydik. Deli olduğunu düşünmüştüm.

On üç yaşımızdan beri benimsin.

Nişanlandıktan sonra ona geri ödeme yapmamın anlamsız olduğunu savundu ama ben ısrar ettim. Öldüğünde sadece dörtte birini ödeyebilmişim ve o da diğer her şey gibi bana vasiyet edilmişti.

"Bu konuda istediğini elde ettin," diye mırıldandım. "İşler iyi, Den. Benimle gurur duyardınız."

Kira kontratını bir dosyaya koydum ve hatıralarıma eklemek üzere yanıma aldım. Gideli altı aydan fazla oldu ve eşyalarını toplamayı başarsam da hiçbir şeyden kurtulamadım. Garajım tıka basa dolu. Bir gün, kendime söyleyip duruyorum. Bir gün bununla yüzleşebileceğim.

Eve geldiğimde Smith çoktan evime gelmiş, Oliver'ın yanındaki kanepede oturuyordu. Bana sarılmak için zıplıyor. "Selam kızım, nasılsın?"

"Ben iyiyim. burada olmadığım için üzgünüm. İşte takıldım."

"Endişelenmeyin. Daha yeni . İşler nasıl?"

Kıkırdarak oturuyorum. "Daha da iyiye giderse, bir klona ihtiyacım olacak. Yeni ticaret öğrencisi nasıl ?"

"O harika biri. Çalışkan, öğrenmeye hevesli. Bence onu seveceksiniz." Smith kanepenin kenarına tünedi. "Aslında Oliver'la konuşmak için uğramıştım."

Oliver'ın kaşları havaya kalkar ve ona bakar.

"Ella bana kendini daha iyi hissettiğini söyledi. Bir hamburger alıp Stokes Brothers'a uğramak ister misin diye sorayım dedim. Herkes seni görmeyi çok ister. Kapanıştan sonra seni buraya bırakabilirim."

Oliver'ın yüzüne bir gülümseme yayılır ve bir saniye bile tereddüt etmez. "Evet, kulağa harika geliyor."

"Pekala, hadi yapalım." Smith ayağa kalkar. "Bu arada, Hudson bardan eve getirdiği bir kadını kızdırmış ve kadın o uyurken kaşlarından birini tıraş etmiş. Elbette bunu ona sorun ki hepimiz tekrar gülebilelim."

"Ciddi misin sen?" Oliver ayağa kalkarak, "Ciddi misin?" dedi. "Eminim bunu hak etmiştir."

"İyi eğlenceler," diyorum onlara. "Beladan uzak durun." Smith yanağımı öpüyor. "Evet, anne."

Oliver kıkırdıyor ve bana bir gülümseme gönderiyor. "Sonra görüşürüz."

Son zamanlarda bu kadar ilerleme kaydetmesi inanılmaz. Burada olduğu ilk hafta, bir restorana veya markete gitmek onun için çok fazlaydı. Bu anlaşılabilir bir durumdu. Sadece beyin hasarından kurtulmakla kalmıyordu, dünya onun için büyük bir soru işaretiydi. Ben de korkardım. Dükkânındaki adamları tanıyordu ama sadece birkaç kez karşılaşmıştık. Öğleden sonrayı onlarla birlikte geçirmekten ve öğle yemeği yemekten heyecan duyması ne kadar ilerlediğini gösteriyor.

İki aydan uzun süredir ilk kez evde yalnızdım ve bundan sonuna kadar faydalandım. Sıcak bir banyo ve iki kez kendi kendime orgazm olduktan sonra kanepede uzanmış, üstsüz kaslı erkeklerle dolu değersiz bir vampir dizisi izliyorum. Seks isteğim son zamanlarda gerçekten geri geldi, ama biriyle birlikte olma düşüncesi hala çok zor. Yeni bir oyuncak almanın zamanı gelmiş olabilir.

Akşam yemeği için pizza sipariş ettim ve Oliver dönmeden dakikalar önce geldi. "Hey, tam zamanında geldin. Aç mısın?"

"Birazcık." Bir tabak aldı ve masanın karşısına oturdu. "Smith, yağını değiştirmediyse arabayı bir gün içinde getirmeni söylememi istedi."

Hoppala. Aklımdan çıkmış. Alden bunu yapardı. "Ben yapmadım. Bunu düşünmesine sevindim."

Bana sırtıyor. "Yarın beni fizik tedaviye götürmene gerek yok. Artık gitmek zorunda değilim. Bundan sonra sadece haftada iki kez bilişsel terapi."

"Bu harika!"

Başını sallıyor. "Hepsi bu kadar değil. Sana daha önce söyleme fırsatım olmadı. Hastaneye yattığımdan beri nöbet geçirmedığım için doktor beni nöbet haplarından çıkarıyor. Zaten azalttığını biliyorsun."

Önümüzdeki bir ay içinde onlar olmadan herhangi bir atak geçirmezsem, tekrar araba kullanmaya başlayabilirim."

"Araba kullanırken rahat edeceğini düşünüyor musun?"

Pizzasından bir şeyler atıştırıyor ve düşünüyor. "Sanırım öyle. Endişelerim çok daha iyi oldu. Bugün hiç sorun yaşamadım. Yine de bir süre o endişe haplarını kullanmaya devam edeceğim. Çoğu yer bana yabancı ama telefonumdaki navigatörü nasıl kullanacağımı biliyorum." Omuz silkiyor ve bana bakıyor. "Ve kim bilir bir ay sonra nasıl olacağım. Belki hafızamı geri kazanırım."

Sesinin bu kadar umutlu çıktığını duymak harika bir şey. Onu bir şeyler için sabırsızlanırken görmek. "Yarın iki fotoğraf çekimim var, sonra istersen gidip yapacak bir şeyler bulabiliriz," diye teklif ediyorum. Bir anıyı tetiklemeye çalışmak için herhangi bir baskı olmadan dışarı çıkmak ve eğlenmek onun için işe yarıyor gibi görünüyor.

"Aslında Milo öğle yemeğinde gelip beni alacak. Smith bana ne yaptığımı gösterdi ve bana yazılımı öğretmeye başlayacak." Kıkırdıyor ve sandalyesine geri oturuyor. "Ona öğretenin ben olduğumu söyledi. Her neyse, haftada birkaç gün dükkana gideceğim. Çocuklar öğle yemeğinden sonra beni almalarının sakıncası olmadığını söylediler."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. "Senin adına mutluyum. Sadece acele etme ve aşırıya kaçma, tamam mı? Bir aksilik yaşamak istemezsin."

Elimi sıkıldığında gülümsemesi yumuşaktı. "Ağırdan alacağım. Başlangıç için sadece birkaç yarım gün. Çoğu zaman muhtemelen sadece çocuklarla takılacağım ve işime alışmaya çalışacağım. Dinlenmeye ihtiyacım olursa ya da migrenim tutarsa, her zaman üst kattaki eski dairem var."

O anda, onda Alden'dan çok şey gördüm. Kararlılık ve nezaket. Başını birazcık eğdi. "Bu bakış ne için?"

"Seninle gurur duyuyorum. Şimdi söyle bana, Hudson tek kaşla ne kadar aptal görünüyordu?"

BÖLÜM 19

Önümüzdeki ay yeni bir programa geçiyoruz. Haftada iki gün bilişsel terapiye gidiyor. O günlerde onu ben bırakıyorum ve Tori daha önce olduğu gibi onu alıyor, ancak onunla kalmıyor. Ben isteyken biraz yalnız kalmaktan hoşlanıyor ve bize ihtiyacı olduğunda sadece birkaç dakika uzaklıkta birden fazla arkadaşı olduğunu biliyor. Diğer üç gün öğle yemeğinden sonra dükkanda çalışmaya devam ediyor. Bu sayede tam zamanlı çalışmaya geri dönebiliyorum.

Akşamları birlikte vakit geçiriyoruz, bazen akşam yemeğine ya da sinemaya gidiyoruz. Oliver film izlemeyi takıntı haline getirdi. Mantıklı. İzlediğiniz hiçbir filmi hatırlamadığınızı düşünün. Sonsuz seçenek. Çoğu akşam bizi hala kanepede televizyonun karşısında kıvrılmış halde buluyoruz. Hafta sonları dışarı çıkıyoruz, bazen Tori ve Paul ya da Smith ve Harry ile buluşuyoruz.

Oliver bir panik atak geçirdi ve bir hafta önce çok kötü bir migreni oldu ama günden güne iyileşiyor. Amnezi dışında. Breanna'dan beri hafızasını tetikleyen tek şey Smith'in köpeğini görmesiydi. Smith'in onu ilk aldığı anda dükkana getirdiğini hatırlıyordu. Beyinler gariptir.

Hafızasını geri kazansa da kazanmasa da yeniden yaşamayı öğreniyor.

Oliver ben işten eve geldikten yaklaşık on dakika sonra mutfak kapısından içeri giriyor. Giysileri kir ve dükkânın kokusu üzerine sinmiş. Bu koku beni hep eski günlere götürür.

Alden'in aynı şekilde geldiği günler. Oliver genelde kirli değildir.

"Ne oldu sana böyle?" Kıkırdarak soruyorum.

"Milo karbüratörleri temizlememe yardım etti ve bana bir yakıt deposunun nasıl değiştirileceğini gösterdi."

"Bisikletler üzerinde mi çalışıyordunuz?"

Geniş bir gülümsemeyle tezgâha yaslanıyor. "Bu kadar şaşırmış görünme. Envanter ve muhasebeden daha fazlasını öğrenebilirim."

Ona bir parça yeşil biber fırlatıyorum ve o da havadan kapıyor. "Bunu biliyorum. Sadece daha önce senin işin değildi."

Omuz silkiyor ve biber parçasını ağzına atıyor. "Bilgisayar başında çok uzun süre kalmak başımı ağrıttıyor. Ve oradayken faydalı olmak istiyorum. Bu arada, git ön pencereden dışarı bak."

"Ne? Neden?"

"Sadece git bak."

"Eğer dışarı fırlayıp beni korkutmak için bekleyen adamlardan biri varsa, kışına tekme basarım." Perdeyi kenara ittiğimde ne görmem gerektiğini anlamam bir saniyemi alıyor. Oliver'ın arabası benimkinin yanında park halinde duruyordu. O korkunç günden beri dükkândaydı.

"Buraya arabayla mı geldin?" Ben sordum.

Bana gülümsüyor ve başını sallıyor. "Doktor bugün bana izin verdi." "Tebrikler!" Onu kucaklayarak haykırıyorum. Sözlerim gömleğine karşı boşuk. "Bunu kutlamalıyız. Dışarı çıkmak ister misin? Bir film izleyebiliriz."

O cevap veremeden telefonum çalıyor. "Dedektif Ramos arıyor," diye bağırarak ekrana bakıyorum. Pek bir gelişme ya da haber alamadık. Dedektif bizi adalet sisteminin salyangoz hızında ilerlediği konusunda uyardı ve Dean Warren'ı hâlâ arıyorlardı ama şansları yaver gitmemişti.

Ben ikimizin de duyabilmesi için hoparlörden cevap verirken Oliver yanımda duruyor. "Merhaba."

"Ella?"

Nefesimi tutuyorum. Durup dururken boşuna aramıyor. Bir şeyler oluyor. "Evet, buradayım. Oliver da burada."

"İyi. Nasılsın Oliver?"

"Her geçen gün daha iyi, teşekkürler. Bizim için haberlerin var mı?"

"Ben biliyorum. Yaklaşık iki saat önce Indianapolis polisi Dean Warren'ı aldı. Vanderburgh County hapishanesine naklediliyor."

Boğazımdaki düğümün arasından, "İkisi de sende," diyorum.

"Evet, hanımefendi. Birazdan size daha fazla bilgi vereceğim. Oliver da muhtemelen yakında savcıdan haber alacak ama onları yakaladığımızı bilmenizi istedim." Sesindeki duygu çok açık. Başından beri bu dava üzerinde çalışıyordu ve soruşturmayı yürüten kişi olduğu için ona minnettarım. Alden'in şehirdeki diğer istatistiklerden biri olacağına dair korkum yersizmiş.

"Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. İkisini de kefaletle serbest bırakma ihtimalleri yok mu?"

Kıkırdaması sert. "Çifte cinayet, cinayete teşebbüs ve soygunla mı? İmkânı yok."

Oliver ve ben telefonu kapatmadan önce ona tekrar teşekkür ediyoruz. Bir an için oturma odamda durup bana söylediklerini düşündüm. Her şey bitmedi. Hüküm giymediler ama etrafta koşuşturup kaygısız bir hayat da yaşamıyorlar.

"Şimdi gerçekten kutlama yapmamız gerekiyor,"

diyor Oliver. "Kesinlikle. Ne yapmak istersiniz?"

"Aslında Smith bana Iceleaf adında yerel bir grubun yarın akşam dükkânın aşağısındaki bir barda çalacağını söylüyordu. Daha önce hep onları izlemeye gittiğimi söyledi."

Kaşları havaya kalktı. "The Square'de mi? Çok büyük bir yer değil ama muhtemelen kalabalık olacaktır."

"Biliyorum. Yine de kontrol etmek istiyorum. Duruşmaya çıktıklarında mahkeme salonu da kalabalık olacak, değil mi? Ve orada senin yanında olmamam mümkün değil."

Böyle günlerde onun gücüne hayranlık duyuyorum. Her gün pozitif olmaya çalışmak benim için bir savaş gibi geliyor. Bir şeylerden zevk almak için. Hâlâ geçmişi olmayan bir kâbusun içinde yaşıyor ve bir de ona bakın.

"Harikasın, bunu biliyor musun?"

Gözlerini kırıştırıyor ve yüzünde yarım bir gülümseme beliriyor. "Elbette biliyorum ama neyi kastettiğinden emin değilim."

"Ben ciddiylim." Yaklaşık gözlerinin içine baktığımda bana bakıyor. "Yaşadığın onca şeyden sonra çok güçlü ve .

çok yardımcı oldun. Senin de bana ne kadar yardımcı olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Sen olmasaydın bunu nasıl atlatırdım emin değilim."

Elini kaldırıp yanağımı okşuyor. "Güçlü olan sensin, El. Sen olmasaydın burada olamazdım."

"Sanırım iyi bir takım olduk."

Başparmağı yanağımı okşuyor. Bakışları gözlerimden ağızma indiğinde kalbim hızlanıyor. Tekrar bana baktığında, gözlerinde yanan arzuyu görünce şaşırıyorum ve vücudumun buna karşılık verdiğini görünce daha da telaşlanıyorum. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor ve tadının nasıl olduğunu, dudaklarının nasıl hissettirdiğini merak ediyorum.

Alden'inki gibi mi olacaklar?

Bu rahatsız edici düşünce beni gerçekliğe geri döndürüyor. Geri adım atarak gülümsemeye zorluyorum kendimi. "The Square kulağa eğlenceli geliyor. Canlı müziği severim."

Yüzündeki hayal kırıklığı ifadesinin yerini küçük bir gülümseme alıyor. "Güzel. Bu sefer seni ben çıkaracağım."

Az önce aramızda titreşen her ne varsa, birbirimize baktığımızda hâlâ orada duruyor. "Dört gözle bekliyorum." Kelimelerim garip ve tereddütlü geliyor. "Gidip yemeğimi bitirmeliyim."

"Tamam, ben duş almaya gidiyorum."

Kısa bir süre önce yavaşça çıktığı merdivenlerden bağlanarak çıkıyor ve ben de kanepenin kenarına oturuyorum. Az önce ne oldu öyle? Beni öpmek istedi. Ben de ona izin vermek istedim. Benim neyim var böyle? Bu Alden'in kardeşi.

Alden, beni her şeyden çok seven adam. Hâlâ hayalini kurduğum ve her gün özlemini çektiğim adam. Yedi ay bana onun yokluğuyla başa çıkma becerisi kazandırdı ama ona olan sevgimden bir gram bile eksiltmedi.

Oliver ve ben uzun zamandır beklediğimiz iyi haberi aldık. Kendimizi o ana kaptırdık, hepsi bu. İkimiz de bir şey söylemedik. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak yeterince kolay olmalı. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey olmadı.

Akşam yemeği için yaptığım kızartma Oliver dönene kadar bitmiş oluyor. Birlikte güzel bir akşam geçirdik. Yemekten sonra bir tepsi kek yapıyorum ve bir film izliyoruz. Ben yatağa giderken o başka bir film izlemeye karar veriyor.

Uykuya dalarken, benimle daha uzun süre yaşayamayabileceği aklıma geldi. Bağımsızlığı için çok mücadele ediyor ve kendi başına araba kullanmak büyük bir adımdı. Dairesine geri dönmek isteyebilir. Bu düşünce itiraf etmek istediğimden daha üzücü.

Bu ona karşı bir şeyler hissettiğim anlamına mı geliyor? Oliver tatlı, cesur ve en az kardeşi kadar çekici. Tabii ki öyle, onun yüzünü taşıyor. Ama o Alden değil.

Bu gece dışarı çıkacağım için heyecanlıyım. Güzel giyinmeyeli ya da bir şeyler içmek için dışarı çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Tori'yi arayıp tutuklama haberini verdiğimde ve Paul ile onu bize katılmaya davet ettiğimde, başka planları vardı ama hafta içinde bir araya gelmeyi ayarladık.

İşten eve döndüğümde Oliver duştaydı ve ben de aceleyle hazırlanmaya başladım. Meydan çok şık bir yer değil, bu yüzden dar bir kot pantolon ve dekolteyi doğru miktarda gösteren dar bir gömlekle yetiniyorum. Asılmaya falan çalışmıyorum. Sadece kendimi iyi hissetmek istiyorum. Makyajımı yapmak ve saçımı omuzlarıma yumuşak dalgalar halinde düşene kadar yapmak için zaman ayırıyorum.

Ben koridorda ilerlerken Oliver odasından çıktı ve beni olduğum yerde durdurdu. "Saçını kestirmişsin." Kelimeler ağzımdan gayri ihtiyari döküldü.

"Hayal kırıklığına uğramış gibisin. mi?"

Uzanıp elimi kısa buklelerimin arasından geçiriyorum. "Tabii ki biliyorum. Sadece beni şaşırttı. Ben uzun severdim ama sen harika görünüyorsun." Geri çekiliyorum ve ben ona bakarken o da bana sırtıyor. Hastanede verdiği kiloları geri almış ve bunların çoğu kas gibi görünüyor. Uzun kollu düğmeli gömleği vücudunu gurur verici bir şekilde sarıyor. "Yeni gömlek mi?"

"Alışverişe çıktım. Eski kıyafetlerimden bazılarına bayılmıyorum." Elini gömleğinin önünde gezdiriyor. "Sorun değil. Bana ne kadar seksi olduğumu söyleyebilirsin."

Son haftalarda ruh halinin bu kadar değişmesine bayılıyorum. Daha mutlu ve çok daha neşeli. "Çok yakışıklı görünüyorsun," diyorum.

kıkırdayarak.

"Çok güzel görünüyorsun. Gitmeye hazır mısın?" "Evet."

Oliver'ın arabasının yolcu koltuğuna oturmak garip hissettiriyor. Uzun zamandır onu ben kullanıyordum. "Buna alışabilirim. The Square'e, şoför, ve gaza bas." Koltuğumu arkaya yaslıyorum ve iki kez alkışlıyorum.

"Çok seksi görünüyorsun diye seni bagaja koymayacağımı sanma."

"Pas. Dışarı çok soğuk." Isıtıcıyı açtı ve havalandırmayı bana doğru eğdi.

The Square'e vardığımızda saat biraz erkendi. Grubun çalmasına daha otuz dakika vardı. Bu iyi bir şey çünkü kalabalığı yendik.

Oliver kapıyı benim için açık tutuyor ve sonra beni odanın diğer ucuna götürüyor. Duvarın yanında ve sahnenin köşesine yakın bir masada durduğunda durup ona bakıyorum. "Yaralandığından beri burada mısın?"

"Hayır, neden?"

"Neden bu masayı seçtin?"

Kaşları havaya kalkıyor ve düşünürken ağzı açılıp kapanıyor. "Bilmem ki. Başka bir yere oturmak ister misin?"

"Hayır, buraya geldiğinizde her zaman oturduğunuz masa buydu. Alden ve ben bazen Breanna ve seninle burada buluşurduk. Tori de. Her zaman bu masada otururdunuz. Hatırladın mı?"

İkimiz de oturuyoruz ve o cevap veremediğinden garson yaklaşıyor. Oliver bir bira sipariş etti, ben de bir margarita aldım. Kadın uzaklaştıktan sonra Oliver etrafına bakınıyor. "Buranın benim masam olduğunu hatırlamıyorum ya da özellikle bir şey hatırlamıyorum ama burası bana tanıdık geliyor. Açıklaması zor. İçeri girdiğimde ve masayı seçtiğimde otomatik pilota bağlanmış gibi hissettim."

"Sorun yok. Sorun yok." Aklıma bir şey geldi. "Tuvaletin nerede olduğunu biliyor musun?"

Hemen odanın karşısındaki iki koridordan birini işaret ediyor. "Aşağıda sağda." Sözcükler ağzından çıktıktan sonra afallamış görünüyor. "Sanırım hatırlıyor gibiyim?"

Garsonumuz içkilerimizi getiriyor ve o birasından uzun bir yudum alıyor. Biraz sarsılmış görünüyor.

"Hey." Uzanıp kolunu sıktım. "Sorun yok. Hiçbir şeyi zorlamaya çalışma. Bırak kendiliğinden olsun."

"Ben . Yine de tuhaf hissediyorum."

Eminim öyledir. Konuyu değiştirmek için iyi bir zaman. "Stokes Brothers'a döndüğüne göre seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Beni musun?" diye soruyor alaycı bir gülümsemeyle.

"Tabii ki hayır! Alden öldüğünde işinizin yarısını bana bıraktığını biliyorsunuz. Her şeyi hallettiğinden emin olduğunda, işlerin iş tarafını da halledeceğini isterim." Elimi yuvarladım. "Payımı sana devredeceğim."

Oliver birasını alıp bir yudum içtikten sonra yüzünü bana yaklaştırmak için masaya yaslanıyor. "Hayır."

Beni hazırlıksız yakaladı ve gergin bir kıkırdama duydum. "Ne?"

"Hayır. Aslında, kesinlikle hayır. Stokes Kardeşler'den senin payını almayacağım."

"Bu senin işin Oliver. Her zaman senin ve Alden'ındı. O başlattı ama başarısında senin de büyük payın var. Hep öyle derdi. İş hakkında hiçbir şey bilmiyordu. İş bana bıraktı çünkü ileride ona bir şey olursa evleneceğimizi ve muhtemelen çocuk sahibi olacağımızı düşünüyordu."

"Önemli değil. Kardeşim senin almanı istedi. Ben hastayken ayakta kalması için elinden gelen her şeyi yaptın ve hala da göz kulak oluyorsun. Artık iş ortağıyız, El. Bana bağlısın."

"Bisikletler hakkında bir bok bilmem."

"Hiçbir şey hakkında bir bok bilmiyorum."

"Oliver!" Gülmemek için kendimi zor tutarak haykırıyorum. "Sen de öyle."

Kendinden memnun küçük sırıtışı çok sevimli. "Şu anda benimle kimin daha beceriksiz olduğunu tartışmak istemezsin. Ben kazanacağım."

"Tamam. Bunu daha sonra tekrar konuşuruz. Kendini daha az *beceriksiz* hissettiğinde." Margaritamdan aldığım bir sonraki yudumda bardağın içindeki tüm alkolü buldum ve irkildim.

"Güçlü mü?"

"Evet, öyle. Bir yudum denemek ister misin?"

Başını sallıyor. "Bu gece limitim iki bira. Anksiyete ilaçlarıyla iyi karışmıyorlar."

Grup kurulmaya başladı ve insanların gelmeye başladığını fark ettim. "İyi misin?"

"Harikayım. Eğleniyorum."

Öyle. Ortam insanlarla ve gürültüyle dolduğunda bile iyi görünüyor. İşlerimizde olan bazı komik şeylerden bahsediyoruz. Görünüşe göre Hudson yeni işe alınan Joanna'ya gıcık olmuş ve ona sürekli sataşmaktan zevk alıyor.

"Aman Tanrım. Ona cinsel tacizde bulunmuyor, değil mi?" Hudson harika bir işçi ama yaşlı bir sürtük. Rahatsız hissetmesini istemiyorum.

"Hayır, Smith her şeyin üzerindeydi. Ona dedi ki, aynen aktarıyorum, 'O kibirli pisliğin hiç yok ve ben de ona haddini bildirmekten mutluluk duyuyorum.' Sırıttıyor ve birasını bana doğrultuyor. "Onu seversin."

"Ondan şimdiden hoşlandım."

"Sanırım Milo onu kızı olarak evlat edinmek istiyor," diye gülüyor.

Bir margaritayı bitirip bir tane daha sipariş ediyorum. Grup setine başlıyor ve harikalar. Birkaç şarkı sonra koltuğumda müzikle birlikte hareket ediyorum.

Oliver ayağa kalkar ve elini uzatır. "Dans etmek ister misin?"

Elini tutuyorum ve dans pistinin yarı yarıya insanlarla dolu olduğu odanın diğer tarafına doğru ilerliyoruz. Diğerlerine çarpacak kadar kalabalık değil ve Oliver ellerini kalçalarımın altına koyup benimle birlikte hareket ederken rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Eğleniyorsun," diyor yüzümdeki gülümsemeye bakarak.

"Eğleniyorum. Bu iyi bir fikirdi. Geldiğimize memnunum."

Şarkı bitiyor ve yavaş bir şarkı çalmaya başlıyorlar. Kollarımı Oliver'ın boynuna doluyorum ve o da beni belimden tutuyor. Aklıma bir an geliyor ve gülümsememe neden oluyor. "Daha önce de birlikte böyle dans etmiştik."

"Gerçekten mi?" Koyu renk gözleri benimkilere eğlenerek bakıyor.

"On üç yaşındayken beni sekizinci sınıf dansına davet etmiştin."

"Eğlendik mi?"

"Evet, yedinci sınıf öğrencisi olduğum için bana sorulması büyük bir olaydı. Kendimi bir bok sanırdım. Tori de öyle. O başka bir çocukla gitti."

"Ondan sonra çıktık mı?"

"Hayır, sadece bir kez."

"O zaman aptalın teki olmalıyım. Yoksa aptalca bir şey mi yaptım?"

"İkisi de değil." O beni kendine çekerken ben de müziğin sallanıyordum. "Çok tatlıydın ama Alden zaten kalbimi çalmıştı. Danstan önceki gece pencereme tırmandı ve beni öptü."

"Tam bir pislik," diyor gülümseyerek ve beni güldürüyor.

"Bazen kesinlikle öyle olabiliyor."

Müzik hızlanıyor, nabız gibi atan bir ritme dönüşüyor ve Oliver beni etrafında döndürüyor. Beni vücuduna doğru geri çekiyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bedenimin ritmi bulmasına izin veriyorum. Kendimi müziğe ve içimden akan alkolün vızıltısına kaptırmışım, kafamda tek bir düşünce bile yok ve bu harika bir duygu. O kadar keder ve stresten sonra ihtiyacım olan şey buydu.

Sonraki birkaç şarkı boyunca dans ederken Oliver'ın elleri hep üzerimde. Tekrar yavaş bir şarkıya döndüğünde beni çekiyor ve başımı omzuna yaslamaktan çekinmiyorum. Yeniden birinin kollarında olmak, sarılmak iyi hissettiriyor. Ona yakın hissetmek.

Bu son şarkı ve sahneden ayrıldıklarında herkes alkışlamak için duruyor. Müzik müzik kutusuna geçiyor ve ben Oliver'ın elini tutarak onu masamıza geri götürüyorum.

"Bir içki daha ister misin?"

"Hayır, sanırım ben bitirdim. Peki ya sen?" "Sen hazırsan ben de gitmeye hazırım."

Gecenin soğuk havası terli tenimize çarptığında eskisinden daha kötü hissettiriyor. Arabasının biraz ısınmasını beklerken "Bir şeyler yemek ister misin?" diye soruyor.

"Tabii, iki blok ötede bir lokanta var. Güzel kahvaltı yemekleri var. Yoksa hamburger yemek için arabaya servis yapan bir yere mi gitmek istersiniz?"

"Waffle üzerine hamburger mi? Bunu nasıl sorarsın?"

Lokanta çok kalabalık değil. Geçmiş deneyimlerimden biliyorum ki barlar kapanmaya başladığında dolacak, ancak şu anda arkada sessiz bir kabin bulmakta sorun yaşamıyoruz.

"Buraya daha önce gelmiş miydim?" Oliver, yemeğimizi yiyip karnımızı doyurduktan sonra soruyor.

"Benimle değil. Yoksa emin değilim. Bildiğim kadarıyla yemek yemek için düzenli olarak gittiğin yerlerden biri değildi. Tanıdık geliyor mu?"

"Hayır, hiç de değil. Yemekler güzel ama."

İşimiz bittikten sonra, barda yaptığı gibi ödeme yapmakta ısrar etti. Eve döndüğümüzde, her şey darmadağın olduğundan beri dışarı çıkmadığım kadar geç bir saatti.

Heyecanımın çoğu geçti ama kendimi iyi hissediyorum. Yorgun, ama değişiklik olsun diye iyi anlamda. İçeri girip paltolarımızı çıkardıktan sonra ayakkabılarımı tekmeliyorum ve Oliver'ın durduğunu görmek için dönüyorum.

"Bu gece için teşekkürler. Harika vakit geçirdim."

Bana sarılmak için yaklaştı. "Ben de yaptım. Kıcını dans edebilirsin." "Sen de hiç fena değilsin."

Onu bırakıp geri adım atmaya başladığımda elini enseme dolaştırıyor. Ben daha düşünmeden dudakları dudaklarıma yapıştı. İçimden bir sarsıntı geçiyor ve dilini dudaklarımın arasından geçirmesine izin vererek dudaklarımı ayırıyorum.

Bunu durdurmalıyım. Onu uzaklaştırmalıyım.

Bunun yerine, dürtüye boyun eğiyorum ve dilimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Sadece birkaç saniye sürüyor ve yumuşak, hızlı bir öpücüğün ne kadar yoğun hissettirebileceğine şaşıyorum. Ağzlarımız ayrıldığında bakıyor ve ne yaptığımın farkına varıyorum.

"Kahretsin," diye küfrediyorum nefesimin altında, araya biraz mesafe koyarak

Biz.

"Özür dilerim." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, titriyor başını salladı. "Aslında, hayır değilim. Haftalardır bunu yapmak istiyordum Ella." Ona hemen cevap vermediğimde, ben ona bakana kadar çenemi kaldırmak için uzanıyor. "Senin de bana aynı şekilde baktığını gördüm. Yanılıyor muydum?"

İtiraf etmesi kolay bir şey değil. Suçluluk duygusu göğsümde kabarıyor. "Hayır, yanılmadın ama yapamam Oliver. Ne yaptığını . Seninle ilgilendiğim için böyle hissediyorsun. Bundan faydalaniyor olurdum."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Nasıl hissettiğimi bilmek için kim olduğumu hatırlamama gerek yok. Aramızda bir şey var. Bunu ilk hissettiğimde

Komadan uyandıktan sonra gözlerine baktığım zaman. Seni daha tanımadan önce. Bana bunu hisseden tek kişinin ben olmadığımı söyle."

"Sen onun kardeşisin," diye fısıldıyorum, ona direnme kararlılığımın elimden kayıp gittiğini hissederek.

Saçımı kulağımın arkasına doğru tarıyor. "Onu hatırlayamadığım için üzgünüm. Ama bana onun hakkında yeterince şey anlattın, onun senin mutsuz olmanı ya da kendini suçlu hissetmeni istemeyeceğini biliyorum. O gitmişken ve ben buradayken olmaz. Daha önce birbirimiz için neydik bilmiyorum ama sen benim her şeyimsin."

İçimde kaynayan kargaşa acı veriyor. Yüz ifademde bunu görüyor olmalı ki öne doğru eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. "Seni üzdüğüm için üzgünüm, ama bunu daha fazla kendime saklayamazdım. Bir şey söylemene gerek yok. Hazır olduğunda konuşabiliriz, tamam mı?"

"Tamam." Öpücükten, sözlerinden ve her geçen saniye daha da içime sızan suçluluk duygusundan başım dönüyor.

"İyi geceler, Ella." Dönüp merdivenlerden yukarı çıkıyor ve beni oturma odasında bir duygu kasırgası içinde bırakıyor.

İş, dans ve alkolle geçen uzun bir gün beni yıprattı. Düşünemeyecek kadar yorgunum. Tek yapacağım kendimi delirtmek olacak. Bunun yerine, yatmaya hazırlanırken öpücüğü ya da Oliver'ın itirafını düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.

Düşünceleri engellemekteki başarısızlığıma rağmen, yorganın altına girer girmez uyumama izin veren yorgunluk için minnettarım.

BÖLÜM 20

Benimkilere o kadar yakın ki bulanıklaşan koyu renk gözler, ben içlerindeki derin duygulara odaklanana kadar geriye doğru kayıyor. Tek hissettiğim sevgi ve güven. Alnımdaki dudakları hissedince gözlerim kapanıyor. "Alden."

Gülümsemesi her şeydir. "Ella."

Uzanıp beni kendine doğru çekti. Onun sıcaklığıyla çevriliyim. Beni öpmek üzereyken zaman yaptığı gibi yüzümü kavıyor ve kalbim beklentiyle çırpınıyor.

Yumuşak dudaklar, ısrarcı dili, çıkardığı küçük mırıltı. Daha iyi bir şey yok. Ellerim açgözlü, onun üzerinde dolaşıyor. Doyamıyorum. Tatmin olmak için ona yeterince yaklaşıyorum.

Kollarını bana doluyor ve ben de bu rahatlığı içime çekiyorum.

Bir çılgılık tüm bedenimi sarsıyor ve yatakta doğruluyorum. Rüya kaybolurken bir an için kafa karışıklığı hüküm sürüyor. Bir çılgılık mı duydum? Kafamın içinde miydi?

"Alden?"

Koridorun sonundan bir patlama sesi geliyor ve beynim kendini toparlıyor. Alden değil. Alden gitmiş. Oliver.

Yataktan fırladım ve onu kontrol etmek için aşağı koştum. Kapısı kapalı ama diğer taraftan ağır nefes alışını duyabiliyorum. Panik atak geçiriyor olmalı.

Kapıyı açtığımda ışığı odaya doluyor ve Oliver'ın sadece bir çift boxer giymiş bir şekilde yerde oturduğu yeri aydınlatıyor. Yatağın ucuna yaslanmış, dehşet yüzünü çarpıtıyor. Elleri kulaklarının üzerinde kenetlenmiş.

Ona dokunduğumda o kadar şiddetli zıplıyor ki nöbet geçirdiğinden korkuyorum ama değil. Bana baktığında yüzünde tanıma ifadesi beliriyor ve ellerini dikkatle kulaklarından çekiyor. "Çok gürültülüydü. Sen de duydun mu?"

Yatağın yanındaki komodin devrilmiş. Bu duyduğum patlamayı açıklıyor. " yok. Sadece masa. Uykunda tekmelemiş olmalısın."

"Hayır, silahlar. Silah sesleri. Çok gürültülüydü. Yankılandılar. Ya yankılanmaları hiç bitmezse?"

Önünde diz çöktüm. "Bir şeyin yok. Bir kâbustu." Tüyleri diken oldu. "Kan. Ölüyorum."

"Oliver, bana bak." Acı çeken gözler benimkilere bakıyor. "Bir kâbus gördün. Burada silah yok. Kan yok. Bir şeyin yok. Söz veriyorum. Sadece sen ve ben varız."

Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor. "Bir kâbus."

"Bu doğru."

Ben daha iyi biliyorum. Basit bir kabus değildi. Hatırlıyor.

Şu anda onu ve güvende olduğunu bilmesini sağlamak istiyorum. Bunu daha sonra konuşabiliriz.

Ayağa kalkar ve yatağa dönüp kenarına oturur. Vücudu titriyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. "Lanet olsun. Çok gerçekçiydi."

Bir adım attığımda bana doğru uzandı. "Bir dakika kalabilir misin?"

"Gitmiyorum."

Kalbim için elinden geleni yapıyor. Alden'ın beni sevdiği bir rüyadan sonra, duygularım ham. "Müzik?" Ben öneriyorum. Genellikle sakinleşmesine yardımcı olan şey budur.

Telefonuna uzanıyor ve yatağının başucundaki hoparlörden müzik çalmaya başlıyor. İç çekerek uzanıyor, ellerini başının arkasına koyuyor. Kapıyı, koridor ışığının çoğunu engelleyecek kadar kapanıp odayı loş bırakana kadar itiyorum.

Yatağa tırmanıp başımı onun çıplak göğsüne koyduğumda sessizlik hakim. Kollarından birini bana dolamak için aşağı indiriyor. Orada konuşmadan yatıyoruz, kalp atışları kulağımın dibinde yavaşlarken birbirimizi rahatlatıyoruz.

Oliver gözlerini benden kaçırıyor ve göğsündeki yumuşak bir titreme bana nedenini söylüyor. Uzanıp elimi çenesinde gezdiriyorum ve başını bana doğru çeviriyorum. Ben onunkileri silerken gözyaşlarım aşağı süzülüyor. Tanrım, o gözler. Çok tanıdık ama aynı değil. İstirap ve acı dolu.

Başparmağını elmacık kemiğimde gezdirip bir damla gözyaşımı siliyor. Hangimizin önce hareket ettiğinden emin değilim. Muhtemelen bunu yıllarca kafamda tartışacağım. Belki de fark etmez.

Dudaklarımız buluşurken elini yanağımda tutuyor. Gözlerim kapanıyor. Serin dudakları bir, iki, üç kez duddeğerken içime bir sıcaklık doluyor. Kısa, tatlı ve kalp kıracak kadar hassas.

Yüzünü bana dönüyor ve ben yine dudaklarına karşı koyamıyorum. Dilimi içeri kaydırıp onunkini bulduğumda küçük bir inilti çıkarıyor. Uzun, yavaş öpücük duyularımı yok ediyor. Yumuşak dudaklar çenemden geçip boynuma iniyor. Sıcak, yalayıcı öpücüklerle birlikte ensemin törpülenmesi buna bir son verme şansımı ortadan kaldırıyor. Bacağımla onunkinin üzerine atıyorum, o tekrar ağzıma doğru ilerlerken ben de ona olabildiğince yaklaşıyorum.

Öpülmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Vücudum ilgi ve onun dokunuşu için haykırıyor. Kalçalarımı öne doğru bastırıp kendimi onun sert çıkıntısına sürttüğümde hızlı bir nefes alıyor. İnce şortumun içinden gelen sıcaklık, içimde olması için beni acıtıyor. Bir an bana bakıyor, sonra elini bacaklarımın arasından aşağıya kaydırıyor.

Şortumun dışında kalarak, tam olarak doğru yere baskı uyguluyor ve bir an için sadece bundan boşalabileceğimi düşünüyorum. Cinsel dürtülerimin geri gelmesi aylar sürmüştü ama şimdi kükreyerek canlandı, talepkâr ve çaresiz. Bileğini tuttuğumda duraklıyor.

O bir şey söyleyemeden elini yukarı çekip şortumun ve külotumun altına kaydırıyorum. Parmağını klitorisimin üzerinde gezdirirken derin, kavurucu bir öpücük daha veriyor.

Nazik daireler çizerek ovmaya başladığında "Oh," diye inliyorum. "Bu iyi hissettiriyor mu?" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

Kalçalarım onun eliyle istemsizce hareket ediyor. "Çok iyi."

Parmak ucunu açıklığının üzerinde gezdirmek için aşağı iniyor. "Tanrım, Ella, çok ıslaksın. Boşaldığını görmeliyim." Kalın parmağı içeri kayıyor ve bu his karşısında inliyorum.

Bundan boşalabilirdim, ama sert sikini kavramak için boxer'ına uzandığımda, bir parmak yetmiyor. Ayağa kalktım ve gömleğimi çıkardım. Şortum ve külotum da hemen onu takip etti.

Onu dürttüğümde sırt üstü dönüyor ve ben boxerını çıkarırken beni izliyor. Üstüne sikini okşuyorum, pürüzsüz ve sıcak tenini hissetmek hoşuma gidiyor.

Ellerini bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Ben yukarı doğru kayarken ve ucunu girişime sürttüğümde göğsü daha hızlı alçalıyor. "Bana , Ella," diye emrediyor ve ben onun sikinin üzerinde aşağı kayarken ağzının açık kalmasını izliyorum.

Uzun zaman oldu ve ilk seferde hepsini kaldıramıyorum. Kendimi yukarı kaldırıp aşağı indiriyorum, gözlerimi kapatıyorum, beni germesinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Elleri sırtımda geziniyor, sonra meme ucumu dudaklarının arasında emene kadar beni öne doğru bastırıyor. Amım onun etrafında kasılıyor ve o inliyor.

Çok iyi hissettiriyor. Tekrar oturdum ve ona bindim. Yavaşça. Sikinin içimde her kayışı öncekinden daha iyi hissettiriyor. Oda, müzik, etrafımdaki her şey kayboluyor. Mutluluk. Muhteşem bir huzur ve artan bir zevk.

Güçlü kollar etrafımda kilitlendi ve sırt üstü yuvarlandım. Gözlerim açılıyor ve yoğun bir bakışla karşılaşıyorum. İticiliği devam ettiğinde çığlık atıyorum. Bacaklarım etrafını sarıyor ve onu daha derine, daha hızlı sokmaya çalışarak kıcını pençeliyorum.

Tüm kontrolümü kaybettim. Aletin her darbesi o hassas noktanın üzerinde geziniyor, baskı ezici hale geldikçe beni çığlık atmaya zorluyor.

Sesi kulağımda derin ve hırıltılı. "Benim için gelecek misin, Ella?"

"Oh lanet olsun, evet!" Orgazm dalgalar halinde başlıyor, her saniye daha da güçleniyor ve neredeyse dayanamayacağım hale kadar vücudumun her santimine yayılıyor. Aynı o da doruğa ulaşırken yüzünü görüyorum, ağzı açık kalıyor.

"Oh, evet, Alden!" Ona tutunuyorum, vücudum nabız gibi atarken parmaklarımı içine sokuyorum. Gözlerimi sıkarak .

Orgazm geçince gözlerimi açtım ve bana baktı. Yüz ifadesindeki yıkım asla unutamayacağım bir şey. Beynimin ne yaptığımı anlaması bir saniye sürüyor ve kayarak çıkarken dehşet verici farkındalık beni vuruyor.

Ona Alden dedim. Onun için gelmemi istedi ve ben de geldiğimde Alden'ın adını . Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve banyoya doğru yürüdü.

Benim neyim var böyle? Buraya onu rahatlatmak için geldim. Onun yerine, onu becerdim ve ölü kardeşinin adıyla çağırdım. Hayatım boyunca hiç bu kadar utanmamıştım. Ben çılgınca giyinirken banyoda duş açıldı.

Odama koşup bunlar hiç olmamış gibi davranma dürtüsü çok güçlü ama bunu ona yapamam. Bunun yerine yatağın kenarında oturup söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum. O kadar uzun süre orada kalıyor ki, gitmemi mi umuyor diye merak ediyorum. Ne yapacağımı bilemiyorum. Neden bu kadar olmak zorundayım?

Sonunda belinde bir havluyla dışarı çıktı. Onu gördüğüm anda söylemeyi planladığım her şey uçup gidiyor ve tek yapabildiğim kollarımı ona dolamak için acele etmek oluyor. "Özür dilerim Oliver. Bunu söylemek istememiştım. Neden bilmiyorum... Özür dilerim." Sesim son kelimedede çatlıyor ve yutkunarak gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum.

Derin bir nefes alıyor ve başımın arkasını okşuyor. "Sorun yok."

"Hayır, değil. Azıcık bile değil. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. durumdayım."

Geri çekildiğimde bana bakıyor. "İkimiz de durumdayız. Sana kızgın değilim."

Kendime on kişiye yetecek kadar kızgınım. Önce ne hissedeceğimi bilemiyorum. Alden'ın kardeşini becerdiğim için mi, bundan hoşlandığım için mi, yoksa zaten çok şey yaşamış böyle tatlı bir adamı incittiğim için mi suçluluk duyuyorum?

"Odama geri döneceğim." "Gitme.

Kalmanı istiyorum."

Şu anda onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. "Emin misin?"

"Evet." Başım la onaylıyorum ve dudaklarında küçük bir sırıtma beliriyor. "İç çamaşır ı almak için şifonyerime gitmeme izin vermen gerekecek."

"Ah, doğru ya. Ben tuvalete gidiyorum." için banyoya giriyorum ama oylanmama izin vermiyorum. Kafam çok dolu. Eğer şimdi ağlamaya başlarsam, asla duramayabilirim.

Oliver beni yatağında bekliyor ve gittiğimde beni kucaklıyor. İçimi kemiren kafa karışıklığına rağmen, bu bana yanlış gelmiyor. Beni saran kollar ı rahatlatıcı ve sıcak. Yarın, bu geceyi nasıl berbat ettiğimin suçluluğ uyla yüzleşebilirim. Şu anda buna en az onun kadar benim de ihtiyacım var.

Oliver silah seslerinin yankılandığını söyledi. Yankılandı. O markette, onun kabusunda, bizim hayatlarımızda. Benim korkum da onunkiyle aynı. Ya yankıları hiç durmazsa?

Uyandığımda yanımdaki yatak boştu. Dün gece olan her şey aklıma geliyor ve kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. Oliver alt katta dolaş ıyor, muhtemelen kahvaltı hazırlıyor.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Oliver'ın ne istediğini bilmiyorum. Lanet olsun, ben de ne istediğimi bilmiyorum.

Ayak sesleri merdivenlerde gümbürdüyor, sonra yaklaşıyor. Gözlerimi açtığımda kapının girişinde duruyordu. "Hey."

"Hey." Dolabının açık durduğunu görmek için doğruldum. Ve boş. Birkaç kutu ve çanta odanın içinde dağınık bir şekilde duruyordu. "Oliver?"

Geliyor ve yatağın kenarına oturuyor. İfadesinde ya da sesinde öfke yok, sadece "Daireme geri taşınacağım" dediğinde teslimiyet ve isteksizlik var.

"Hayır, bunu yapmana gerek yok. I-"

"Var," diye araya giriyor. "İkimizin de buna ihtiyacı var, Ella." Saçlarımı kulağ ımın arkasına taramak için uzanıyor. "Sana çok minnettarım. Benim için yaptığın her şeyin karşılığ ını asla ödeyemem."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin." Onun gitme düşüncesi, her akşam işten eve geldiğimde onun burada olmaması ve

sabahları uyandığım da orada olmak dayanılmaz. "Dün gece için özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Gitme. Bir şeyleri çözebiliriz. Belki seni istemem yanlış ama ," diye itiraf ediyorum.

İç çeker ve başını sallar. "Beni istiyorsun çünkü sevdiğin adama benziyorum."

Sözleri bana . "Hayır."

"Neden saçımı kestirmemi istemedin?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. "Ne?" Telefonum odamdan çalmaya başlıyor ama duymazdan geliyorum.

Gözlerimin içine bakıyor. "Saçlarımı hep kısa tuttuğumu ama kestiğimde hoşuna gitmediğini söylemiştin. Kafa derimdeki yaraları kapattığı için olabilir diye düşünmüştüm ama öyle değilmiş. Uzun saç beni daha çok Alden'a benzetiyordu."

Aman Tanrım. Bu yüzden mi?

"Onun yerini alamam ve sen gibi olmamı istediğinde kim olduğumu anlayamıyorum."

." Kelimelerim hıçkırıklarla dökülüyor ve ağzımı kapatıyorum.

"Bunu yapmak istemezsin. Çok şey yaşadın ve kafan karışık, ama beni sadece neredeyse o olduğum için istiyorsun. Ben ikinci olamam."

Yedek. Bunu hatırlamıyor bile, ama ben yine de ona hissettirdim. Hay sikeyim. Ne yapıyorum ben?

Elini benimkinin içine kaydırıldı. "Yine de birbirimizi göreceğiz. Bence şu anda biraz yalnız kalmak ikimiz için de iyi olur. Benim eve gitme vaktim geldi."

O haklı.

Nefret ediyorum ama o haklı.

"Özür dilerim. İstedğim son şey seni incitmekti."

Bana sarıldı. "Ben iyi olacağım. İyi olacağız." odamdan tekrar çaldı ve ayağa kalktı. "Bunu kontrol etmek isteyebilirsin. Her kimse pes etmiyor."

"Evet." Odasında kalıp eşyalarını toplamasını izlemek istemiyorum. Muhtemelen Tori beni öğle yemeğine falan çağırıyordur. Onunla konuşmaya çok ihtiyacım var ama olanları ona anlatmaya cesaret edebileceğimden emin değilim.

Telefonumda Milo'dan gelen dört cevapsız arama var. Ne be?

Onu geri aradığımda ilk zil sesinde telefonu açıyor. "Ella! Şükürler olsun. İkinizin de telefonunu aradım ama ikiniz de açmadınız!"

"Ne oldu? Neyin ?"

"Polisler burada. Dükkânı ve Oliver'ın dairesini aramak için izinleri var. Ortalığı dağıtıyorlar."

Bana söylediği şey hiç mantıklı değil. "Ne için arama emri?"

"Bu diyor ki onlar bakıyor için finansal Kayıtlar, her ikisi de için ve Oliver'ın kişisel hesapları."

"Anlamıyorum. Vergi vermediğimizi mi düşünüyorlar? Neden-"

Milo kesiyor, sesi ciddi. "Hayır, bunun vergilerle ilgili olduğunu sanmıyorum."

"Yola çıkıyorum."

Daha yeni giyinmiştım ki ön kapı çalındı. "Oliver!" Onu bulmak ve neler olduğunu anlatmak için acele ederek seslendim.

Merdivenlerin dibine vardığımda Oliver açık ön kapıda duruyordu. Arkasını dönüyor ve Dedektif Ramos iki üniformalı memurla birlikte onu içeri kadar takip ediyor.

"Neler oluyor?" Talep ediyorum. "Milo dükkânı aradıklarını söyledi."

Dedektif Ramos, "Özür dilerim Ella," der. Oliver'a döner. "Oliver Stokes, cinayet işlemek için komplo kurmaktan tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin."

Memurlardan biri öne çıkıp Oliver'ın ellerini arkaya doğru çekerken dedektif ona haklarını okumaya devam ediyor. Tek kelimesini bile duymadım.

"Sen neden be!" Oliver'a ulaşmaya çalışırken memurlardan biri beni engelliyor. "Bırakın onu! Onu kelepçelemeyemezsiniz! O hiçbir şey yapmadı! Hâlâ iyileşiyor! Kimseyi öldürmüş olamaz!"

Oliver dehşete düşmüş görünüyor. "Ella..."

Dedektif Ramos, onu kapıdan çıkarıp bekleyen bir arabaya doğru götürürken beni geride tutuyor.

"Onlarla konuşma!" Ona sesleniyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ama avukat olmadan polislerle konuşulmayacağını biliyorum. "Hiçbir soruya cevap verme. Seni için bir avukat çağıracağım! İyi olacaksın!"

Dedektif Ramos'a dönüyorum. "Kim olduğunu bile hatırlamıyor! Bunu yapamazsınız!"

"Sağlık durumunun farkındayız. Değerlendirilinceye kadar hapishanenin tıbbi bölümünde tutulacak."

Onu arka koltuğa oturtup kapıyı kapatmalarını izlerken göğsüm daralıyor. "Anlamıyorum! Cinayet mi dediniz? O benimle birlikteydi. Her gün. Sence kimi öldürdü?"

Dedektif bana bakarken gerçekten üzgün görünüyordu. "Kardeşini öldürmek için komplo kurmakla suçlanıyor. Katibin ölümüyle ilgili cinayet suçlamaları da muhtemelen daha sonra eklenecek."

İç çeker ve başını sallar. "Üzgünüm, Ella. Oliver, Alden'ı öldürmeleri için Warren'ları soygun kisvesi altında tuttu. Bunu o planladı."

"Bu delilik," diye nefes alıyorum. "Vurulduğu ve neredeyse öldüğü kısmı kaçırdın mı? Sence bunu o mu ayarladı?" Sesimdeki histeriye engel olamıyorum. Aklımı kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Bu da başka bir kâbus mu? Hâlâ Oliver'ın yatağında uyuyor muyum?

"Hayır, hedef Alden'dı. Müşteri ateş etmeye başlayınca ve Warrenlar da karşılık verince Oliver çapraz ateş arasında kaldı."

"Yanıyorsunuz. Oliver Alden'a asla zarar vermezdi. Onu seviyordu." Ortada bir hata var ve bunu düzelttiğimizde bunun bedelini çok ağır ödeyeceğiz. Oliver yeterince travma yaşadı. İkimiz de. Bir gram bile onun sorumlu olabileceğine inanmıyorum.

Nişanlımı öldüren adamla yatmadım.

***Neredeyse Düet'in ikinci kitabı Neredeyse Biz'de sona erecek.
Burada bulabilirsiniz: <https://mybook.to/AlmostUs>***

NEREDEYSE DÜET İÇİN TEŞEKKÜR

Bu hikâye üzerinde çalışmaya başlamadan önce bir yıldan uzun bir süredir yazmak istiyordum. Bu yüzden en iyi dostum S.K. Rose'a, ben yüzlerce kez fikrimi değiştirirken bir buçuk yıl boyunca gece geç saatlerde gelen mesajlar ve tartışmalarla uğraştığı için teşekkür ederek başlamak istiyorum.

Alfa ve beta okuyucularım Nicole Everett, Serena McDonald, Jami Kehr, Aimee Degagne, Chantal Baxendale ve Kelly Tucker'a. Hepiniz gerçekten en iyi yaptığınız şeyi yaptınız ve hikayeyi parçalara ayırdınız, bu yüzden gerçekten mantıklı olduğu yerde tekrar bir araya getirmek zorunda kaldım. Tüm geri bildirimler için çok teşekkürler.

Serena McDonald, okurken beni gülmekten kırıp geçiren tüm bağırma mesajları için de teşekkür etmek istiyorum. Gerçekten de ilk kez bir beta okuyucu tarafından saksocu olarak adlandırıldım.

Kapak resimleri Melissa Gill designs'dan Melissa Gill tarafından yapıldı ve onları gördüğümde bu düet için onlara sahip olmalıydım. Modeller tam olarak ana karakterleri hayal ettiğim gibiydi. Teşekkür !

Özel Kalem Müdürüme (Beş yıl oldu, Mel!) yaptığı her şey için çok teşekkürler. Umarım BTS yakında ara verir.

Biçimlendirme her zaman harika olan Abigail Davies tarafından yapıldı. Onu ne kadar tavsiye etsem azdır. İki farklı yazı tipi ve korkunç boşluklardan oluşan karmaşanın profesyonel görünmesini sağladığı için teşekkür ederim.

Grubum Shady Ladies'e, bunları hazırlamam biraz zaman aldığına sabrettikleri ve ilgilerini kaybetmedikleri için teşekkür ederim. Ben gerçekten

Onları birbirine yakın yayınlamak istedim çünkü uçurumlar hakkında nasıl hissettiğinizi biliyorum. Umarım beklediğimize değmiştir! Hepinizi seviyorum.

Son olarak, Wordsmith Publicity'ye ve kitaplarımı duyurmama yardımcı olan diğer herkese teşekkür ederim. Yazar, blogger, influencer, sayfa sahibi ya da okuyucu olun, beni paylaştığınız ve desteklediğiniz için teşekkür ederim.

S.M. SHADE NEREDE BULUNUR

Okuyucularla bağlantı kurmayı seviyorum! Lütfen beni aşağıdaki bağlantılarda bulun: Web sitesi: www.authorsmshade.com
Amazon: <http://www.amazon.com/S.M.-Shade/e/B00HZZP9MM>
Facebook sayfası: <https://facebook.com/smshadebooks>
Instagram: <https://www.instagram.com/authorsmshade/> Haber bültenime kaydolun: <http://bit.ly/1zNe5zu>

Ayrıca grup dışından kimsenin ne yazdığınızı veya yorum göremediği özel bir kitap grubum var. Sadece yetişkinler ve En sevdiğiniz kitapları ve yazarları tartışmak için samimi bir yer. Drama yok. Ayrıca ara sıra bir çekiliş düzenliyorum ve grup üyeleri kapaklara, tanıtımlara ve özel alıntılara erken göz atın. Shady Ladies'e buradan katılabilirsiniz. <https://www.facebook.com/groups/shadyladiesplace>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaştan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

